

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

~ A Disney PRINCE NOVEL ~

Prince of Song & Sea

LINSEY MILLER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

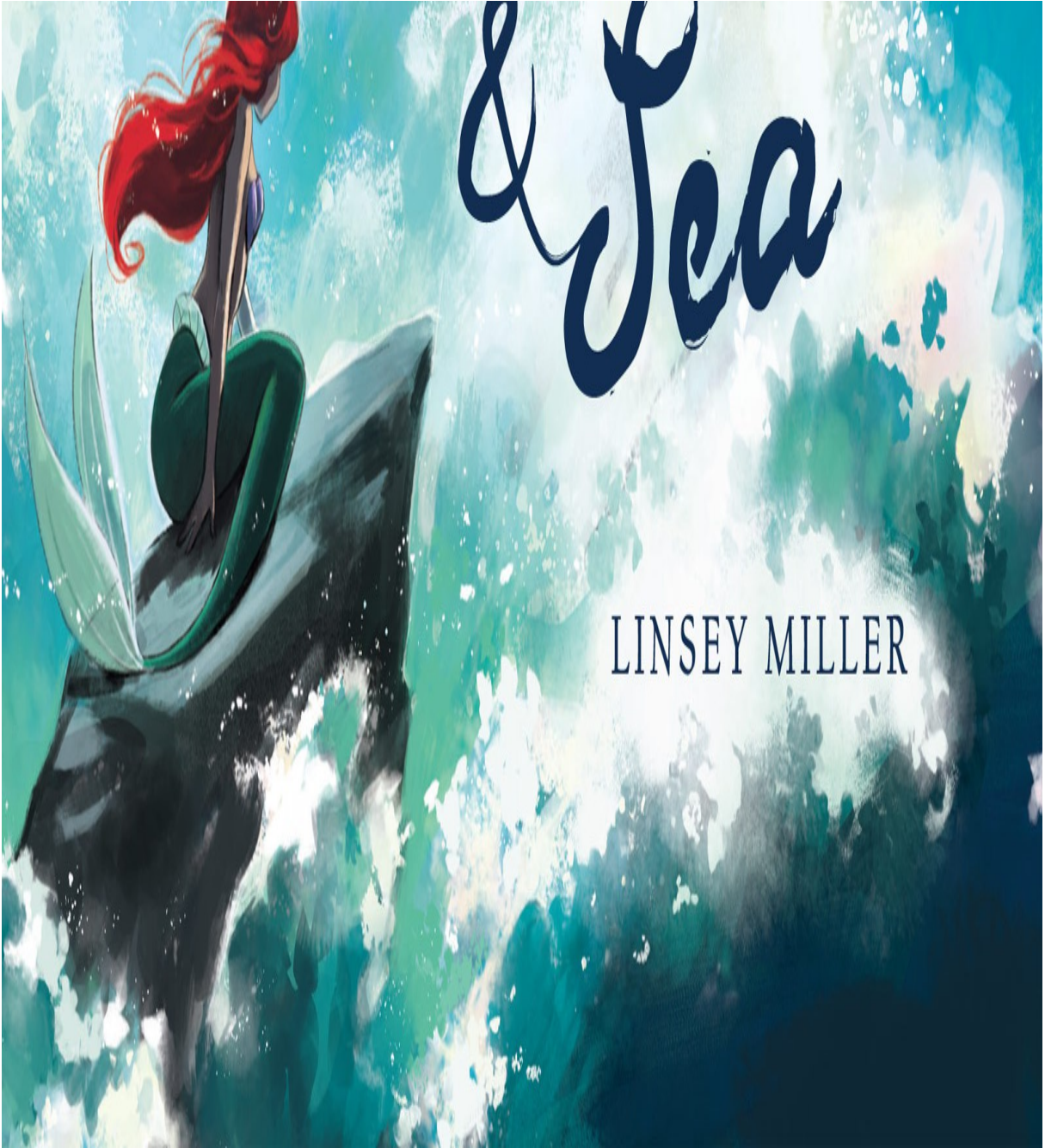
Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

~ A Disney PRINCE NOVEL ~

~ A Disney PRINCE NOVEL ~

Prince

of Song & Sea

LINSEY MILLER

Los Angeles • New York

Telif Hakkı © 2022 Disney Enterprises, Inc.

Tüm hakları saklıdır. Disney Press tarafından Buena Vista Books, Inc. şirketinin bir baskısı olarak yayımlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bilgi için adres Disney Press, 1200 Grand Central Avenue, Glendale, California 91201.

İlk Ciltli Baskı, Ekim 2022 e-Kitap Baskısı,
Ekim 2022

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2021949319 Ciltli

ISBN: 9781368069113

e-Kitap ISBN: 9781368092944

Margie Peng tarafından
tasarlandı

www.DisneyBooks.com

adresini ziyaret edin

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif	
Hakkı İthafı Uvertür	
1 Yukarıdaki Kulaçlar	
2 Vellona'nın oğlu	
3 Onların Dünyasının Bir Parçası	
4 Denizin Ötesinde	
5 Siren Şarkısı	
6 Denizde Fırtına	
7 Reprise	
8 En Çılgın Hayaller	
9 La Fata Morgana	
10 Salade de Crabe	
11 Kızı Öp	
12 Sahte Renkler Altında	
13 Bir Adım Daha Yaklaştık	
14 Serein Adası	
15 Zavallı Talihsiz Ruhlar	
16 Sevgili Kayıp Çocuklar	
17 Eğer Sadece	
18 Onun Sesi	
19 Köprü	
20 Sudaki Ölü	
21 Sonsuza Kadar	
Mutlu Coda	
Yazar Hakkında	

Başka bir dünyanın parçası olmayı dileyen herkese. -L. M.

Overture

Acı dalgalar halinde Eric'in üzerine çöktü, tuz her çizige yapıştı. Su bacaklarına vurdu ve omurgasından aşağıya doğru derin bir soğuk ürperdi. Başını çevirmeye çalıştı ve inledi. Hareket edemiyordu. Neden hareket edemiyordu?

Gemi! O da gemideydi. Şimdiye kadar atlattıklarından daha kötü bir fırtına, şimşekten daha hızlı bir şekilde onları süpürmüştü. Gemi alev almış ve parçalanmış, barut fıçıları patlamış ve o da denize atılmıştı. Eric seslenmeye çalıştı ama boğuldu. Her nefeste acıyordu.

Külün tadı dilinin üzerinde karıncalanıyordu. Göğsü ağrıyordu.

Ama tüm bunlar hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Hayatta kalmıştı.

Yumuşak bir uğultu acıyı bastırdı. Uzaklardan gelen balina sesleri gibi alçak ve hüzünlü başladı. Parmaklar yüzünü okşadı,

Ağrıyan cildindeki tuz ve kumu fırçaladı. Melodi, şefkatli dokunuş, karanlıkta bir ışık noktası haline geldi ve ona tutunmak için mücadele etti. Nazik ses daha yüksek ve daha güçlü hale geldi. Güneş ışığı göz kapaklarını yaktı. Eric gözlerini zorla açtı ve nefesi kesildi.

Nefes kesiciydi, deniz suyuyla parıldayan arkadan aydınlatılmış bir gölgeydi. Yüz hatları da sözleri kadar çarpıktı ama yanağına dokunan eli o kadar şefkatliydi ki zarar vermek istemediğini biliyordu. Adam ona uzandı ve kadın onu tekrar kumun içine soktu. Sıcak, çırpınan bir his üzerine aktı.

Güvenlik, diye düşündü. Bu güvenlikti.

Onu sürüklemek için güçlü olmalıydı.

enkaz ve onun için hayatını riske atacak kadar da nazik. Tatlı tonu

şarkısı kafasını doldurdu.

Onunla denizde ölüm arasındaki tek şey o ve sesiydi.
Ve parmaklarının arasından kum gibi kayıp gittiler.

I

Fathoms Above

GÜNEŞ, Vellona Krallığı'nın Cloud Break Körfezi'nde yer alan beyaz badanalı, kırmızı çatılı evlerin üzerinde yüksek ve sıcak bir şekilde asılı duruyordu. Ilık rüzgârlar arnavut kaldırımlı sokakları ve kanalları kırbaçlıyor, dalgaların arasından sesler yükseliyordu. Uzak olduğu kadar neşeli de olan bir şarkının yumuşak notaları iskelelerin arasından süzülüyordu. Eric kulağını şarkıya doğru çevirdi ve ayaklarını şarkının ritmine uydurdu. Durduğu yerde bir kılıç havayı yararak geçti.

"Çok yavaş!" Eric bir bacağını geriye atıp eğilerek bağırdı.

Kalabalık bağırdı. Üstlerindeki rıhtım sallandı, tuz kar gibi yağdı. Eric acıyan ellerini gelgite batırdı. Karşısında, çocukluk arkadaşı ve onu düzenli olarak yenen tek kişi olan Gabriella, dövüş ringinin kenarlarında volta atıyordu ve bakışları Eric'in ellerinden yüzüne kaydı. Sırıtiyordu, kahverengi teni ter ve deniz suyuyla parlıyordu. Deniz yosunları kılıcına yapışmıştı.

Bu haftalık müsabakalar başlangıçta küçük çaplıydı, aksi takdirde hiç kılıç görmeyecek insanları eğitmenin kolay bir yoluydu. Canlı kılıç kullanmaya ancak bu hafta başlamışlardı. Eric arkadaşlarını sahildeki son iskelenin altındaki küçük kuytuda toplamış ve onları meraklı gözlerden saklamak için direklerin arasına eski bir branda örtüsü germişti. İşe yaramamıştı ve bu son üç ay içinde

sayıları artıyor. Rıhtımın altındaki bu küçük dövüş ringi, Eric'in bugünlerde Vellona'yı daha fazla kasabayla dolduran ve her zaman var olan korsan korkusunu telafi etmek için yapabileceği tek şeydi

her hafta basılıyor ve yerle bir ediliyor.

"Çok ukalasın," dedi Gabriella ve nemli kollarını dirseklerine kadar itti. "Eğer bir korsan olsaydım, ölmüş olurdun."

Gabriella buradaki tek kişiydi.

korsan baskını. Başlarda münazara eğlenceliydi ama artık çok keskin bir tarafı vardı.

"Eğer bir korsan olsaydın, bundan daha büyük sorunlarımız olurdu-" Kadın vurdu ve adamın kolunu ısırıldı. Adam geri çekildi.

"Her zaman sohbet etme dürtüsüne boyun eğiyorsun," dedi Gabriella, ona doğru hamle yaparak. "Gerçek kavgalar peri masalları değildir. Sen monolog yapabilesin diye kimse durmayacak."

"O zaman durdur beni." Onunla ortada buluştu, iki bıçağı da hamleyi engelliyordu ve onları halkanın ortasında birbirine kilitledi. "Ve kırılmam konusunda endişelenme."

"Asla." Sırıttı. "Princeling."

Eric güldü. Sabah kavgalarını bu yüzden seviyordu.

Bu nöbetler rahatlamak ve işe gitmeden önce insanların hangi konularda yardıma ihtiyacı olduğunu öğrenmek için iyi bir yoldu. Olur muydu

Vellona'nın tüm sorunlarını çözer mi? Asla. Birkaçının hayatta kalmasına yardımcı olur mu? Belki. Eric'in kendini kalabalığın bir parçası, her zaman kol mesafesinde tutulan bir prens yerine koyda yaşayan başka bir ruh gibi hissetmesini sağladılar mı? Kesinlikle.

"Bana her böyle dediğinde," dedi, "daha sert vuracağım."

"Titriyorum," dedi ve kapalı olan elini kalbini. "Gel kanıtla."

Eric bıçaklarını kavrayışını tersine çevirdi. Soluna doğru çalım attı, kılıcı bıçaklarını dişleriyle sıyırdı.

titreyerek öğüttü. Kadın onu geri tekmeledi ve birbirlerinin etrafında döndüler. Adam ona doğru hamle yaptı ama kadın açısını değiştirdi. Eric'in kulaklarındaki kanın çılgınca akması adımlar.

"Bana vuracak mısın?" diye sordu.

Eric bir bıçağını Gabriella'ya doğru savurdu, onu sağa doğru yönlendirdi ve adım atması gereken yere ters bir bıçak darbesi indirdi. Gabriella döndü ve eğildi, bıçak sadece kolunu yakaladı. Kalabalık kükredi.

Gabriella'nın arkasından biri, "Başını belaya sokun!" diye bağırdı.

"Sağ tarafı daha zayıf!" diye bağırdı Vanni, Eric'in en iyi arkadaşı ve o anda en kötü düşmanı.

Gabriella onun sağına saldırmak için yer değiştirdi. Eric tökezliyormuş gibi yaparak sağ kolunu geriye doğru savurdu. Gabriella hamle yaptı ve Eric bıçağını havaya kaldırdı. Bıçakları çarpıştı.

Onun hamlesi kılıcını uçurdu. Arkasından sıçradı, karanlık gelgitin altında battı. Eric ona doğru koştu, Gabriella'nın kılıcının peşinden koşmasını bekliyordu, ama o çömeldi ve onun saldırısıyla karşılaştı. Omzu adamın karnına çarptı ve nefesini kesti. Kolları gevşedi, bıçağının kenarı kadının yakasında işe yaramaz bir şekilde sekiyordu. Gabriella'nın elleri ayak bileklerini kavradı.

Botlarını çekti. Eric titreyen bıçağını onun boynuna dayadı. Kadın dondu kaldı.

"Şey," dedi Gabriella, garip çömelişiyle sözlerini ıslak gömleğine bastırarak, "ben daha utanç verici şekillerde kaybettim."

Eric hiç hatırlamıyordu. Gabriella'yı çocukken körfeze taşınmaya iten baskın, kız kardeşi Mila'yı öldürmüştü ve şimdi Gabriella neredeyse her gün teyzesiyle birlikte eğitim görüyordu. Eric'in prens olmasını atlattıktan sonra, her zaman Eric'i, hocalarının dövüşürken bıraktığından çok daha fazla morlukla bırakma nezaketini gösterdi.

Bu mağlubiyetin hiçbir kısmı utanç verici değildi.

"Madem ısrar ediyorsun," dedi ve boğazını temizleyerek bıçaklarını ondan uzaklaştırdı.

"Prensimsi!" Bir çift kol Eric'in boynuna dolandı ve onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti. "Akşam yemeğimi kaybettin, bu yüzden biraz tazminat bekliyorum."

Vanni - fırıncı babasının hoşlanacağından çok daha fazla kılıç ve yelkenle ilgileniyordu - Eric'in omzuna vurdu ve onu etrafında döndürdü.

"Bana karşı bahis oynamayı bırak o zaman." Eric onun önünde eğildi, bütün yol boyunca gözlerini dikip baktı. "Seni ve egonu beslemek benim hayattaki tek amacım."

"Belli ki," dedi Vanni, keten saçlarını yüzünden savurarak. Rıhtımın altındaki boğucu sıcakta terlemiyor, aksine parıldıyor ve Eric'ten çok daha asil görünüyordu. "Sırada kim var?"

"Sen," dedi Gabriella ve onu kalabalığın ortasına doğru sürükledi. "Gerçek bir dövüş istiyorum."

Vanni güldü ve Eric rahatsız edici bir kıkırdama çıkardı. "Gerçek bir dövüş olmadığını söylemen kabalık," diye mırıldandı ve Gabriella irkildi.

Vanni ve Gabriella birbirlerine selam vermediler. Vanni tek bir kılıçla dövüşürken Gabriella hançere geçti. Vuruşlarından kaçabilecek kadar esnekti ve Eric, nasıl kaybettiğini göz önünde bulundurarak Vanni'nin yoğunluğuyla eşleşemeyecek kadar bitkin olacağını varsaymıştı. Yine de her darbesi bir öncekinden daha güçlüydü ve Vanni nefes nefese kalmıştı. sadece üç dakika sonra nemli hava. Adam genişçe salladı ve kadın tek dizinin üzerine çöktü.

Vanni çoktan kazanmış gibi gülümsedi ama Eric'in göğsünde huzursuz bir vahiy dolaşmaya başladı. Gabriella titremiyor ya da nefessiz kalmıyordu ve Vanni hamle yaptığında, boştaki elini suya daldırdı. Bir şimşek kadar hızlıydı, adamın ayağını altından çekti. Vanni bir sıçramayla yere yığıldı.

"Karadaki bir balığın dengesine sahipsin," dedi Gabriella, bacağını bir ödül gibi havaya kaldırarak.

Kalabalık alkışladı ve kadın onu düşürdü. Vanni ağız dolusu su öksürdü ve yüzündeki yosunları temizledi. Gabriella, Eric Vanni'nin kılıcını uzattı ve Eric cevap olarak mırıldandı. Sonunda arkadaşlarla faydalı ve eğlenceli bir şey yapmanın tüm keyfi tek bir şeye sığdırılmıştı Hafıza.

Gabriella'nın elleri Eric'in botlarının üzerindeydi ve onu yere indirebilirdi. Ya da olduğu gibi yukarı.

"Eric?" Vanni gülümseyerek sırlıklam gömleğini silkeleyerek seslendi. "Kafan bulutlarda."

Eric gülümsemek için kendini zorladı.

"Biraz bulutlu," diye mırıldandı Eric, "ama ben iyiyim."

Vanni homurdandı ve omzunu sıvazladı. "En azından sen kazandın ve bütün gün kum giymeyeceksin."

Saçlarından Eric ve Gabriella'ya doğru biraz silkeledi. Eric sarsılarak uzaklaştı. Gabriella omuz silkti.

"Dışarıda çalışıyorum," dedi ve siyah buklelerini örten fulardaki düğümü kontrol etti. "Banyo yapman gerekiyordu. Her neyse."

"Gabriella," dedi Eric ve Vanni'nin duymaması için hafifçe eğildi. "Kazanmama izin verdin."

Gabriella sustu. "Ben yaptım."

"Neden?" diye sordu. "Neden şimdi kazanmama izin veriyorsun?"

"Aylardır eğitim kılıçları kullanıyoruz ve keskin kenarları kalabalık çekti. Prenslerinin tepetaklak olduğunu görmeseler daha iyi olur," dedi Gabriella. "Grimsby'nin sürekli bahsettiği şey de bu değil mi zaten - taç sadece bir kişi değil, bir fikirdir? Seni smaç basarken görmek moral açısından kötü olur."

"Grim sana böyle fikirler vermeye devam ederse, onu smaçlarım," dedi Eric. Elbette Eric'in durumu kaleden tek kaçışına da sızıyordu.

Kalabalık etraflarında dolanıyor, insanlar vedalaşırken yanaklarını öpüyor ve çürüklerini karşılaştırıyordu. İdman yapmak sabahı geçirmek için iyi bir yoldu ama artık gün başlamıştı ve körfezde yapılacak çok iş vardı. Vanni gömleğini sıktı, nefesinin altında mırıldandı. Eric omzuna bir tokat attı.

"Gittikçe daha iyi oluyorsun," dedi Eric.

"Damper, daha çok." Vanni saçlarını salladı. "Bütün gün ezilip büzüleceğim."

"Yine de gelişiyorsunuz. İkiniz de öylesiniz." Gabriella Eric'e baktı ve sırtıttı. "Seni neden hep yendiğimi biliyor musun?"

"Benden daha iyi olduğın için mi?" Eric sordu ve Vanni güldü.

"Eğitimine çok fazla güveniyorsun. Dövüşe bıçaklarla başladığınızda asla bir vuruş ya da tekme atmıyorsunuz" dedi ve kolunu yumrukladı. "Kılıç ve sopayla daha iyi bir formun var ve beni defalarca silahsız bırakabilirsin. Düello yapıyor olsaydık beni yenerdin -hayatımı kurtarmak için çit atamam- ama düello yapmıyoruz. Tatbikatları yaptığın sırayla dövüşüyorsun ve bir gün ne yapacağına kendin karar vermek zorunda kalacaksın. Kirlen."

Eric yüzünü buruşturdu. Hiçbir şey seçemezdi. Sorun da buydu zaten. Son on yıldaki siyaset ve koşullar, komşu krallık Sait ile bir savaşa, korsanların kılıçlarının ucunda yok olmaya ya da tahtı için bir iç savaşa yol açmayacak hiçbir seçeneği olmadığından emin olmuştu. Yanlış bir hareket, ister kaba bir bakış isterse yanlış korsan gemisine bir saldırı olsun, Vellona'nın yok olmasına neden olabilirdi.

Kalabalığın çoğu dağıldıktan sonra, üçlü derme çatma buluşma yerlerinden çıktı ve sahil boyunca yürürken parlak sabah ışığında gözlerini kısarak baktı. Cloud Break Bay, küçük Vellona krallığının en büyük şehriydi, Soluk yeşil sular Eric'e kayalıkların arasına sıkışmış kale kadar ev sahipliği yapıyordu. Direkler liman boyunca sıralanıyor, yükler yer değiştirdikçe gemiler dengesiz bir şekilde yuvarlanıyordu.

Yaz, güvertelerden nemli buhar sarmalları halinde yükseliyor ve insanlar haftalardır ilk kez sıcak, berrak gökyüzünün altında güneşlenirken dalgaların arasından sesler yükseliyordu. Vanni gözlerini kısarak güneşe baktı.

"Bugün uzun bir yolculuk yaptık," dedi ve Gabriella'ya döndü. "Teyzenle başın derde girmez, değil mi?"

"Hayır, bu hafta yola çıkmadan önce tamirat yapacağız," dedi. "Bunlar için bana gerçekten ihtiyacı bile yok."

Marangozluk, başarılı olmadığı birkaç şeyden biriydi. Büyükbabasının balıkçı gemisini devralmak için henüz çok genç ve teyzesinin tayfasına katılmak için evde çok fazla ihtiyacı olmasına rağmen, Eric'ten daha fazla denizde zaman geçirmiş ve

Teyzesi gibi kendi ticaret gemisinin kaptanlığını yapmayı hayal ediyordu. "Tamir işlerine yardım edebilirim," dedi Eric, gemide kalmaya hevesli bir şekilde.

arkadaşlarıyla. Böylece bir süre daha Eric, sadece Eric olabilirdi. "Teyzenin fazladan yardıma ihtiyacı var mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Gabriella ve yüzünü buruşturdu. "O son fırtına gemiye çok zarar verdi ve biz de iyi gemi ustalarının yoluna çıktık. Umarım onlara ödeme yapabiliriz. Rıhtımdan her ayrıldığımızda fırtınalar bizi mahvediyor."

"Bu kasırgalar normal değil," dedi Vanni. "Sonuncusu bir anda ortaya çıktı."

"Bu sihir. Öyle olmalı," dedi Gabriella.

Büyü nadirdi ama duyulmamış bir şey değildi. Münzevi büyücüler ve biralar eşliğinde anlatılan eski masallarla sınırlıydı.

Tonikler ve rüzgâra ıslık çalmak gibi küçük büyüler hayatta ve iyiydi ve Eric eski günlerde şimşekleri çağırabilen ya da ruhları kukla gibi oynatabilen cadılarla ilgili hikâyeler olduğunu biliyordu. Grimsby bunu duymak istemiyordu ama Eric Gabriella ile aynı fikirdeydi. Kuzeydeki büyük krallık Sait, genişlemeye kararlıydı ve neredeyse kesinlikle kendine bir cadı bulmuştu.

"Annen bile, Tanrı onu korusun, bugünlerde zorlanıyor olmalı." Gabriella Eric'i dürttü. "Özellikle de Sait işin içindeyken. Korsanları organize edenlerin onlar olduğunu kanıtlayabilir misin?"

Şüpheli bir şekilde iyi organize edilmiş ve fırtınalar kadar düzenli olan korsan saldırıları sekiz yıl önce, Vellona'nın parası Eric'in hatırlayabildiği kadar uzun süredir krallığı rahatsız eden neredeyse sürekli fırtınalar ve kuraklıklar yüzünden neredeyse tükendiğinde başlamıştı. İşte o zaman, donanması da kasası kadar dolu olan Sait, Vellona'nın parasına göz dikmeye başlamıştı.

Savunmalar. Eric'in annesi Kraliçe Eleanora iki yıl önce kuzeyde bir gemi kazasında öldüğünde, Sait daha cesur

davranmıştı

ve Vellona çaresiz kalmıştı. Eric'in elinde bocalayan bir krallık ve tahtını ele geçirmeye hevesli onlarca kişi kalmıştı.

Başını iki yana salladı. "Grimsby buna uzun bir oyun diyor, saldırmadan önce bizi zayıflatmak, ama onları doğrudan suçlamak göze alamayacağımız bir savaş başlatır."

Eric tam olarak istediklerinin bu olduğundan şüpheleniyordu - Vellona'yı fethetmek için gerekçe.

"Bizi bu karmaşadan kurtarmak için evlenebileceğin, dramatik yetenekleri olan zengin ve yaşlı bir dul yok mu?" Gabriella sordu.

Vellona paraya giden her yolu tüketmişti, bir tanesi hariç ve onu da sadece Eric alabilirdi.

"Maalesef hayır," dedi cebinden flütünü çıkararak. Her zaman yanında taşırdı. Kendini sakinleştirmek için hızlı bir melodi çaldı. Parmaklarının tanıdık hareketi endişelerini hafifletti.

"Grimsby'nin seninle evlenmek istediğini sanıyordum. doğum günü?" Vanni sordu. Etrafına bakındı ve sesini alçalttı. "Onları düğünde öpmen gerekecek, ama nasıl-"

Eric dondu kaldı, şarkı sustu ve Gabriella Vanni'yi yakasından yakaladı.

"Kapa çeneni!" diye tısladı. "Sait bunu öğrenirse, dünyanın en kolay suikastı olur."

Bir panik şoku Eric'in içini ürpertti. Burada, etraflarında çalışan insanların olduğu rıhtımda kimse dikkatini vermiyordu ama daha önce sırrını hiç herkesin içinde tartışmamışlardı. Flütünü cebine koydu. "Grimsby iyi bir evlilik yapmamı ve sonrasında da bunu çözmemi istiyor. Kişisel duygular Uygunluk ve görev diyor ama Vellona'nın kontrolünü güvenmediğim birine devretmeyi reddediyorum."

Vanni ve Gabriella bakışlarını paylaştılar.

"Grimsby Glowerhaven konusunda hâlâ kızgın mı?" diye sordu Vanni. "Akkor," dedi Eric. "Kızmamasının tek nedeni çünkü benim ondan nefret ettiğim kadar o da benden nefret ediyordu."

onu."

Müzikten ve köpeklerden nefret ederdi ve onun değeri verdiği boyaların kokusuna dayanamazdı. Sanata bakmak mı? Olur.

Boya dumanı ve tuhaf simya karışımlarından oluşan bir miasma içinde yaşamak? Onun için değil.

Gabriella güldü. "Max'in onu parlatmaya çalışmasını takdir etmemesi senin suçun değildi. Bir sonraki evlilik teklifin ne zaman?"

Bir sonraki teklifi? Bir daha asla. Bir sonraki tuzağı? Birlikte öğle yemeği-

Eric'in kanı kulaklarına hücum ederek Gabriella ve Vanni'nin konuşmalarını bastırdı ve aniden terleyen avuçlarını pantolonuna sildi. Derin bir nefes aldı.

"Grimsby beni öldürecek." Eric saatin kaç olduğunu anlamaya çalışarak etrafına bakındı ve inledi. Asırlar olmuştu Bir toplantıyı unuttuğundan beri, ve bugün hiçbir mazereti yoktu. "Lord Brackenridge bu sabah geldi ve onunla ve kızlarıyla öğle yemeği yemem gerekiyor."

Gabriella'nın gözleri büyüdü. "Kaç."

"Nasıl görünüyorum?" Eric sordu. "Banyo yapacak zamanım olmayacak." "Sanki antrenman yaptığın için geç kalıyormuşsun gibi."

dedi Vanni. "Neredeyse-"

"Sakın söyleme," diye mırıldandı

Gabriella. Vanni onu görmezden geldi.

"Sen lanetlisin."

Eric koşmaya başlarken omzunun üzerinden, "Bunu es geçiyorum," diye bağırdı. "Sadece bir tane hakkın var."

"Bir gün mü?"

"Bir ömür boyu!"

Gabriella, Vanni'nin kahkahaları arasında, "Aldırma ona," dedi. "Prensliğinizin tadını çıkarın."

Eric nadiren yapardı. O her zaman önce Prens Eric'ti, ikinci olarak bir vatandaştı ve -gizlice, korkunç bir şekilde, kendi hatası olmadan- üçüncü olarak lanetlenmişti.

Son of Vellona

Lanet Eric'in suçu değildi. Annesi bunu o kadar sık vurgulamıştı ki, büyürken birkaç kez "kesinlikle benim hatam" diye dönüp durmuştu. Eleanora ona lanetten biraz bahsetti ama eğer birini suçlama ihtiyacı hissederse onu suçlamasını söyledi. Bu lanet daha doğmadan önce onun üzerine çökmüştü.

"Eğer birini öpersen ya da o seni öperse ve bu kişi gerçek aşkın değilse," diye tekrarlamıştı, ne zaman lanet hakkında soru sorsa, "o zaman ölürsün."

Belirsizliği onu rahatsız ediyordu. Annesi daha fazla ayrıntı biliyorsa bile ölmeden önce paylaşmamıştı. Eleanora lanetin kökenine dair hikâyeyi sadece bir kez anlatmıştı ve o da Eric'in

işin ciddiyetini kavradı. Lanet, Eric'in babası Marcello'nun ölümünden hemen sonra, kötü bir hummanın krallığı kasıp kavurduğu kış yapılmıştı. Eric'e beş aylık hamile olan kraliçe üzüntüsünü sahile yaptığı bir yolculukla gidermeye çalışmış, küçük kasabalarda durup ne durumda olduklarını öğrenmeye çalışmıştı

Hastalık geçtikten sonra. Bunlardan birinde, bir cadıyla ters düşmüştü.

"Kemik kadar beyaz saçlar, şafak kadar kırmızı dudaklar ve deniz kadar güzel olmak korkunç olabilir," demişti Eleanora bir gece oğlu yine bu konuyu sorduğunda. "O benim kendilerinden olmayan birini öptüklerinde

gerçek aşk, ve ben cadının adını bile öğrenemedim.
Üzgünüm, Eric."

Artık Vellona'nın liderliğinin çok tehlikeli olduğunu bilen tek insanlar -Eric'in bir an önce evlenmesi için bir başka neden- Grimsby, hizmetçisi Carlotta, Gabriella ve Vanni'ydi.

"Prens Eric!" Eric şatonun bahçesine adımını attığı anda birisi tanıdık, onaylamayan bir sesle seslendi.

Eric kayarak durdu ve yan tarafındaki dikişi ovuşturdu.
"Eric," diye düzeltti.

"Sıcak sizi etkiliyor, Majesteleri." Uzun boylu, soluk benizli, yüzü pürüzlü bir uçurumun kenarına benzeyen ve denizin tuzundan daha sabırlı bir adam olan Grimsby, Eric'in hatırlayabildiğinden çok daha uzun süredir Vellona'nın danışmanlığını yapıyordu. Yirmi beş yıl önce Sait'le yapılan savaş sırasında Eleanora'nın emrinde savaşmıştı. ve o zamandan beri Cloud Break'te yaşıyor, en sıcak günlerde bile kravatını sıkıca düğümlüyordu. Sırtışının üzerinde boncuk boncuk ter vardı. "Siz Vellona Prensi Eric'siniz, ben değil."

"Kim olduğunu biliyorum, sen-"

Kıllı beyaz bir karaltı Eric'in göğsüne çarparak onu toprağın üzerine yuvarladı ve salyalı bir dil yüzünü yaladı.

"Vay canına, oğlum!" Eric kollarını üstündeki köpeğe doladı ve Max'in başına hızlı bir öpücük kondurdu. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

En azından Eric ölmeden Max'i öpebilirdi. Annesi lanetin sadece insanları saydığından emindi ama yine de Eric'in Max'i öptüğünü ilk gördüğünde çığlık atmıştı. O an laneti unuttuğu tek andı.

Grimsby, "Lord Brackenridge'le öğle yemeğine benimle birlikte hazırlanıyor olsaydınız onu daha önce görürdünüz," dedi. "Sizinle ilgili planlarım hakkında ne düşündüğünüzü de not etmeyi ihmal ettiniz. doğum günü kutlamaları."

Eric inledi. On sekizinci yaş gününe sadece iki hafta kalmıştı ve taç giyme töreni de bir hafta sonra olacaktı.

Doğum günü. Saray son iki yıldır Eric'in de katkısıyla naipler olarak hüküm sürüyordu; Eric liderlik edemeyecek kadar kederliyen ve henüz on altı yaşındayken bu bir zorunluluktur. Şimdi soyluların birçoğu bu gücü bırakmak istemiyordu.

Eric tartışmak için ağzını açtı ve Grimsby gözlerini gökyüzüne doğru devirdi.

"Gel," dedi. "Bir haftalık balık gibi kokuyorsun ve Brackenridge annenin bir arkadaşıydı. Bunun için seninle alay etmekten çekinmez."

"Sadece annem öldüğü için gerçekleşecek bir taç giyme törenini neşeyle planlamak zor, Grim." Eric ayağa kalktı ve bir elini Max'in başına koyarak tanıdık sıcaklığın onu sakinleştirmesine izin verdi. "Şafak sökeli daha iki saat bile olmadı. Bütün gün çalışmamız gerekecek."

"Bana işten bahsetme." Eric'i omuzlarından tuttu. "Öncelikle, neredeyse öğlen oldu. İkincisi, sen inanılmayacak kadar ayrıcalıklıdır ve devlet olmanın sıkıcı yönleriyle acı çekmek gerçek bir acı değildir."

"Tamam." Eric derin bir nefes aldı ve omzunu geriye attı. "Ne yapmam gerekiyor?"

"İyi çocuk," dedi Grimsby. İkisi de Max'in sözlerini duymazdan geldi.

Havlamaya cevap veriyor. "Lord Brackenridge buraya Kuzeydeki korsan saldırıları ve yardım" -iki kaşını da Eric'e doğru kaldırdı- "sunmaya hazır."

O zaman başka bir evlilik teklifiydi.

"O mu teklif ediyor, yoksa kızı mı?" diye sordu Eric.

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok." Grimsby burnunu çekti ve Eric'in odasına doğru gitti. "Hadi üstünü değiştirelim ve Louis'e senden daha güzel kokulu bir şeyler servis ettireyim."

"Deniz kokusuna dayanamayan biri burada yaşamaya pek uygun değildir," dedi Eric, Grimsby'nin ardından koşarak.

"Eşim en azından körfezde yaşayabilmeli. Ben romantizm, güven ve samimiyet istiyorum. Partnerimi tanımak istiyorum."

"Öpüşmek değil-"

"Ben bundan bahsetmiyorum," dedi Eric. "Yakınlık dediğimde fiziksel yakınlığı kastettiğimi sanmayı bırak. Yakınlıktan bahsediyorum. Partnerinizi tanımak. Ticari bir işlem üzerine kurulu bir ilişki, bir eşe tamamen güvenmek için kayalık bir başlangıçtır. Eşit olmayan bir zeminde başlarız."

"Mantık evliliklerinin modasının geçtiğini kabul ediyorum ama şu anda Vellona'nın en iyi umudu onlar." Grimsby Eric'i kendi odasına götürdü ve onu değişen ekranın arkasında. "Bir varise ihtiyacınız var - iyi konumdaki bir eş ya da bir çocuk. Evlenmek sana Ölümünüz halinde sizi yönetecek biri ya da gelecekte bir varis sözü. Eski soylular güvenlik ve geleneği severler. Eğer taç giydiğinizde net bir veraset çizgisi yoksa, o zaman uzak akrabalarınızdan herhangi biri daha net bir Taht iddianıza meydan okuyabilir ve okuyacaktır."

Eric nemli gömleğini çıkardı ve iç çekti. "Keşke adının hakkını daha az verebilseydin."

"Bağışlayın beni Majesteleri, ama birimiz onlarınkine uygun yaşamalı."

"Bu alçakça bir darbe, Grim." Eric yüzünü yıkadı ve soğuk suyun onu sakinleştirmesine izin verdi. "Bu konudaki hislerimi biliyorsun. Potansiyel eşime lanetli olduğumu söylememek bir ölüm kalım meselesi, ama sırf iş için evlenmek? Glowerhaven en fazlasını teklif etmiş olabilir ama Max'i ve beni ilk hafta içinde öldürürdü."

Eric'in laneti ona gerçek aşkını nasıl teşhis edeceğini söylememiş olabilirdi, ama o an bunun o olmadığını anlamıştı. Glowerhaven'ın prensesi Max'e ve körfezin kokusuna burun kıvırdı. Gerçek aşk tarafından vurulmak istiyordu. Gözlerin buluşması, ellerin birbirine değmesi, soluk soluğa bir nefes alış- lanetlendiği kadar hızlı ve emin bir şekilde, kimsenin istemediği bir evliliğe hapsolmamıştı.

Grimsby onları ayıran perdenin üzerine temiz bir gömlek attı. "Açıkçası, şu anda herhangi biriyle evlensen sevinçten havalara uçardım. Leydi Angelina, Vellona ve çevresindeki küçük krallıklardaki son uygun potansiyel eşlerden biridir. Eğer

Bu gece kötü geçerse, korkarım ki şansınız yaver gitmeyecek ve taç giyme töreninizden önce evlenemeyeceksiniz."

"Beni kışkırtma," dedi Eric. "Eğer o kadar çaresizsen Vanni ve Gabriella bedava."

Giyinmesi bittikten sonra perdenin arkasından çıktı ve kollarını havaya kaldırdı.

"Sen Gabriella'nın tipi değilsin, Vanni de senin değil." Grimsby kaşlarını çatarak söyledi. Eric'in ceketini açtı ve giymesi için başını salladı. "Sana bırakılanla iyi iş çıkardın, biliyorsun."

Eric paltosunun içine girdi, Prens Eric'i üzerine tam oturmayan bir deri gibi giydi. Vellona'nın sembolü olan serçenin izini sürdü.

Göğsüne dikilmiş gagasında bir kılıç ve asa tutuyor.

"Carlotta'ya günü not ettireceğim," diye mırıldandı Eric. "'Grimsby sonunda Prens Eric'in işe yaramaz olmadığını kabul etti.' Geçit törenleri olacak."

"Çok komik," dedi Grimsby. "Gel bakalım."

Max peşlerinde olduğu halde salona doğru yürüdüler. Bugünlerde şato bomboştı ve Eric sessiz yürüyüşünü kendini hazırlıyordu. Yemek salonunun dışındaki açık pencerenin yanında yavaşlayarak durdu, omuzlarını silkeledi ve Grimsby'nin ayak seslerini duymazdan geldi. Yeniden Prens Eric olma zamanı gelmişti.

"Pekâlâ," dedi Eric ve çenesini kaldırdı, ciğerleri Cloud Break'in temiz, tuzlu kokusuyla doluydu. "Başka bir şey var mı?"

"Bugün burada çok hoş bir kız var ve sen de uslu duracaksın. Ve sen," dedi Grimsby, Max'in etrafında dönerek. O da parmağını köpeğe doğru salladı. "Bu sefer ayakkabı yemek yok."

Max sızlandı ve Grimsby gözlerini kıstı. "Hayır. Ayakkabılar."

Grimsby önlerinden geçerek yemek salonuna girdi ve Eric, Max'in yanına diz çöktü.

"Grim her yerde sorun bulmaktan kendini alamıyor." Eric Max'in burnunu öptü ve ayağa kalktı. "Ayakkabı yok ama. Bu konuda haklı."

Yemek salonu Eric'in en sevdiği odalardan biriydi, tavandan yüksek pencereler güneş ışığını parıltılı patlamalar halinde yakalıyordu. Cam o kadar berraktı ki, sanki uzanıp denize dokunabilecek, uzaktaki bir geminin beyaz lekesini dalgalardan koparıp öğle güneşine tutabilecekmiş gibi hissetti. Grimsby Lord Brackenridge ve iki kızını tanıştırdı, Angelina ve Luna, Eric'e doğru ilerledi ve Eric'in Leydi Angelina'nın karşısına oturmasını sağladı. Arkasındaki kiraz ağaçlarının arasından süzülen parlak ışık siyah tenini ısıtıyor ve gözlerindeki kahverengiyi ortaya çıkarıyordu. Dışarıdaki dallar

siyah örgülerinin üzerinde kızarmış bir taç gibi kıvrılıyordu.

"Leydi Angelina," dedi Eric, hepsi oturup susuzluklarını giderdikten sonra, "körfezin tadını çıkarıyor musunuz?"

"Babama göre burayı çok seviyorum," dedi ve babasına baktı. Grimsby ile konuşuyordu ve dikkat etmiyordu. Elbisesini düzeltti, koyu kırmızı kumaş hışırtısı. "Ve burada yaşamayı daha da çok seveceğimi söylerdi."

Eric fincanının arkasına bir kahkaha sakladı. Belki bu o kadar da kötü olmazdı.

Yemek her zamanki inceliklerle başladı - Eric yolculuğun nasıl geçtiğini sordu, Brackenridge Eric'e arazileri ve kullandığı yolların kalitesi hakkında bilgi verdi, kızının neden mükemmel ve evlenmemiş bir lider olduğuna dair birkaç beklenmedik açıklama yaptı ve Grimsby onu masanın altından tekmelediğinde Eric başını sallayıp gülümsedi. Grimsby'nin tüm bu yemeklere katılması hem bir lütuf hem de bir lanetti.

Brackenridge'in hakkını vermek gerekirse, diğer birkaç ebeveynin yaptığı gibi onun yerine konuşmak yerine Angelina'yı konuşmanın içine çekmeye devam etti. Havadan sudan konuşmalar Eric'e kılıçbalığı dürümünü atıştırıp Angelina'yı düşünmesi için zaman kazandırdı. Babası kadar uzun ve tombul olan kız, parlak mavi gökyüzüne karşı çarpıcı bir figür oluşturunuyordu. O

Brackenridge'den çok daha iyi bir konuşmacıydı.

"Bir enstrüman çalıyor musunuz, Majesteleri?" Angelina onun bakışlarıyla buluşabilmek için kıpırdanarak sordu.

Pencerelerden birkaçı açıktı ve bir martı dar pervaza tünemişti. Sandalyesi gıcırdayınca tüylerini kabarttı ve Max masanın altından homurdandı. Eric ayağıyla dürttü.

"Birkaç tane çalışıyorum," dedi, "ama kaliteleri hakkında bir şey söyleyemem."

Ona gülümsedi ve şimşek çakmadı. Kalbi çarpmadı. Hem de çok. Eric kendine nasıl olduğunu sormuştu.

Grimsby'nin düzeneklerinden birine her oturduğunda birinin gerçek aşkı olduğunu bilmesi gerekiyordu. Cevabı asla bulamamıştı. Angelina, en azından, daha çok bir bir tekliften çok sırdaş.

"Ah," dedi Angelina nazikçe. "Sessizliği tercih ederim. Yine de oyunlardan oldukça hoşlanıyorum."

"Ben daha çok opera insanıyım," dedi Eric ve Angelina'nın küçük kız kardeşine döndü. "Peki ya siz Leydi Luna?"

"Ben mi?" Dokuz yaşındaki kızın çatalı parmaklarının arasından kayarak masaya çarptı ve kenarından yuvarlandı.

Angelina iç çekti.

"Perküsyon çok güzel bir çalışma alanı," dedi Eric ve göz kırptı. "Favori bir şarkın var mı?"

"Hayır." Luna başıyla onaylayan Angelina'ya baktı.

"Angelina her yerdeki kulaklar için tehlikeli olduğumu söylüyor."

Bu Vanni'nin söyleyeceği bir şeye benziyordu ve Eric Vanni gibi biriyle geçinememeyi hayal bile edemezdi.

"Ben de çocukken öyleydim," dedi Eric. "İşte bu yüzden pratik yapmak önemlidir."

Luna ona gülümsedi

Angelina, Luna'nın heyecanlı bakışlarına sırtarak, "İyi oynuyor ama daha yüksek sesin daha iyi olduğunu düşünmeye meyilli," dedi. "Yine de matematiği olağanüstü."

Luna göğsünü kabarttı. "Ben çalmada Angelina'nın şarkı söylemesinden daha iyiyim."

"Luna," dedi Brackenridge, ama kaba bir şekilde değil. "Angelina'm son zamanlarda navigasyona merak sardı ve bu da şarkılardan daha faydalı oldu."

Angelina hafifçe omuz silkti ve Eric fincanına gülümsedi. Brackenridge'in kızı ile veliaht prens arasında bir evlilik ayarlamaya çalışmasının yanı sıra, Bulut Molası'na uğrayıp Eric'le mülklerine verilen son zarar hakkında konuşması gerekiyordu. Kuzeydeki kıyı bölgesi Geçen ay bir fırtınadan kötü etkilenmişti ve şimdi de aynı kaderi paylaşan merhum karısının arazisini kontrol etmek için güneye gidiyorlardı. Şüphesiz Eric onunla evlilik içermeyen bir anlaşma yapabilirdi. Belki o zaman Angelina'yla olan ilişkisi normal bir şekilde gelişebilir, finansal karışıklıklardan kurtulabilirdi.

"Fırtınalar normalden daha mı kötüydü?" Eric sordu. "Eminim hasarı onarmaya yardımcı olabiliriz."

"Pekâlâ," dedi Brackenridge ve arkasına yaslandı. "Onlara daha kötü demezdim ve ne yapabileceğimize gelince-"

"Tuhaflar," dedi Angelina hızlıca, çorba kaşığıyla işaret ederek. "Çoğu fırtına çiçek açar, ama bunlar açmıyor. Teleskoplarım astronomi için tasarlandı ama fırtınaları yeterince iyi gözlemlememi sağlıyorlar."

Kimseye fark ettirmeden tabağındaki istiridyeleri Max'e uzatmaya çalışan Luna, "Korsanları görmüş. önce."

"Korsanlar mı?" Eric sordu.

Grimsby bile buna sevindi.

Angelina babasına bir bakış atarak, "İki korsan gemisi," dedi. "Üç hafta arayla görülmüşler. İlki bir kasabayı bastı ve tarlaları yerle bir etti. Dükkânlardan bir şey almak yerine onları yok etmişler."

"Korsanlar için tuhaf bir davranış," dedi Eric ve elindeki kapları bir kenara bıraktı. Vellona'yı zayıflatmak için Sait'in emirlerine uyuyorlarsa hiç de garip değildi. "Peki ya ikincisi?"

"Altfeld'den Yüzbaşı Sauer," dedi.

Grimsby irkildi. "Sauer mi? Emin misiniz?"

"Şapkaları var," dedi Brackenridge, başını işaret ederek. "Büyük kırmızı bir şey. Gözden kaçmaz. Küçük kasabalarımızdan birini soydular ve tatlı su ile biraz yiyecek alıp kaçtılar."

"O kadar da kötü değildi." Angelina bir omzunu kaldırdı. "Kimse yaralanmadı ve bir ya da iki kapıdan fazlasına zarar vermediler. Diğer saldırıyla kesinlikle bir tezat oluşturunuyordu."

Eric sandalyesinde arkasına yaslandı. Sauer bir süredir Grimsby'nin günlerinden beri, gemileri, gözüpek bir haydut olmayı hayal eden her çocuğun hayranlığını kazanmıştı. Acımasızlıklarıyla bilinmezlerdi ama merhametleriyle de ünlü değillerdi. Sauer daha önce Vellona'nın güneyine kadar hiç görülmemişti.

"Diğer korsanlardan daha iyi. Bunlar Sait çeliği ve barutu taşıyorlardı, hayatım üzerine bahse girerim." Brackenridge daha dik oturarak parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. O Eric'i işaret etti. "Angelina, ona diğer gemiden bahset." "Hangi diğer gemi?" Eric sordu ve ona baktı.

Angelina dudaklarını sildi ve kendini toparladı. Parmakları titriyordu. "Her sabah fırtınalar başlamadan önce kıyıya bir gemi yanaşır. Bayrak çekmez, mürettebat taşımaz ve şafaktan sonra asla uzun süre kalmaz. Yelkenleri çürümüş ama yine de yelken açıyor. İlk başta bunun bir halüsinasyon olduğunu düşünmüştüm-ufuktaki o sahte gemilerden biri."

Grimsby yemeğinin son lokmalarını bitirirken, "Fırtınada kaybolan gemiler, herhalde," dedi.

Eric tabağını itti, endişesi içinde kıvranıyordu. "Her seferinde aynı gemi mi?"

"Eminim öyledir. Başkaları da gördü," dedi Angelina. "Yanılmıyorum."

Brackenridge başını salladı. "Bu bir hayalet gemi. Korkunç zamanlar için kötü bir alamet. Benim Angelina'm bu tür şeyleri ayırt edebilir. Böyle bir koyda çok işe yarar."

"Bu gerçek bir gemi," dedi Angelina, elleri kenetlenmiş bir halde. "Ne olduğunu bilmiyorum ama normal değil."

"Elbette," dedi Eric abucak. "Bir figürü var mı? Bu bir Vellonian gemisi mi?"

"Bu eski bir kalyon, ama baş kısmı yıpranmış. aşağı," dedi ve başını salladı. "Bir zamanlar bir merfolk olabilir." "

"Her kasabanın buna benzer hikâyeleri vardır." Grimsby, Lord Brackenridge ile bakışlarını paylaştı. "Belki de emekli olmamızın zamanı gelmiştir. Siz ikinize konuşmanız için zaman, hanımlara da dinlenmeleri için bir şans vereyim mi?"

"Sabırsızlanıyorum, delikanlı," dedi Brackenridge. "Yine de istersen Angelina'yla seni daha fazla konuşmanız için yalnız bırakabilirim."

Angelina'ya doğru hafif bir hareket yaptı, sanki onu prence doğru sürüklüyordu ve Eric fark etmemiş gibi davrandı. Angelina gülümsedi ama zoraki bir gülümsemeydi bu.

Eric, "İş konuşmaya geldiniz, o yüzden önce bunu aradan çıkaralım," dedi. Bir saatten fazla bir süredir yemek yiyorlardı ve aile sadece şafağa kadar kalacaktı. "Sen de öyle olmalısın. seyahat etmekten yoruldu."

"Elbette," dedi Angelina, ağzı gergindi.

"Gemiler hakkında söylediklerine bakacağım," dedi Eric, Angelina'nın kalkmasına yardım etmek için ayağa kalkarken. Aşağı doğru eğildiğinde

"Babanla bir çalışma odasına hapsolmadan önce ne istiyorsun?" diye fısıldadı.

"Yeni tanıştığım biriyle evlenmemek için," diye fısıldadı. "Belki onu yavaşlatırsın?"

"Yapabilirim." Eric başıyla pencereleri işaret etti. "Oldukça açık bir gökyüzümüz var ve kuzey kulesi en yüksek olanı. şiire ilham vereceğini söyleyemem ama hava karardığında yıldızları seyretmek istersen orada."

"Teşekkür ederim," dedi.

Eğer Eric hiç lanetlenmemiş olsaydı, Angelina'nın elini belki de gereğinden bir saniye daha fazla tutabilirdi. Belki de öperdi, ama tanıdık korku, soğuk ve ürpertici, onu ele geçirdi. İkisini de yapmadı.

Angelina ondan uzaklaştı, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve açıklamak için ağzını açtı. Bir el ceketini çekti.

"Max'e veda edebilir miyim?" Luna sordu.

Eric'in içinde sıcak, fokurdayan bir neşe patladı ve onun önünde diz çöktü.

"En küçük kızımı affet," dedi Brackenridge. Koyu renk gözleri Eric'in aynasından tanıdığı bir kederle parlıyordu. "Anneleri öldüğünden beri onun daha çocuksu özelliklerini törpülemeye cesaret edemedim."

"Affedilecek bir şey yok," dedi Eric. "Max yıllardır benimle birlikte ve korkarım edinmeyi umduğum herhangi bir aile önce onun onayını almalı."

Brackenridge buna gülümsedi ve Grimsby kendinden çok memnun görünüyordu.

"Şimdi, sanırım uygun bir vedalaşma sırası geldi." Eric Max elinde bir parça makarnayla masanın altından çıktı, bir elini uzattı ve Luna'ya göz kırptı. "Güle güle, Max."

Bu söz üzerine Max bir patisini kaldırdı ve yüzünde istiridye olan bir köpeğin toplayabileceği tüm ciddiyetle Eric'in elini sıktı. Eric Max'in patisini öpüyormuş gibi yaptı ve Max onun elini yaladı. Luna'nın nefesi kesildi.

"Max, Luna'ya hoşça kal de." Eric, Max'i küçük kıza bakacak şekilde kaydırды ve elini uzatmasını işaret etti. "Önce senin veda etmen gerekecek."

"Güle güle Max," dedi Luna.

Max patisini onun elinin altına soktu ve sanki bir veda öpücüğü verdi. Grimsby ve Brackenridge bile onun Eric'e geniş gözlerle bakışı karşısında gülümsemeye başladılar.

"Dönmeden önce bana bir resim yaparsan sana diğer numaralarını da öğretirim," dedi ve gülümsedi. "Anlaştık mı Leydi Luna Brackenridge?"

Önce onun uzattığı ele, sonra da başıyla onaylayan Angelina'ya baktı.

"Elbette, Majesteleri," dedi Luna.

Eric onun elinin üzerinde eğildi. Dokuz yaşındaki dar omuzlarını kaldırdı ve onun selamını taklit etti. Max'in onun elini öpüyormuş gibi yaptığı gibi, o da Max'in elini öpmek için harekete geçti. Panik

Eric'i kavradı ve elini çekerek kendini geriye attı. Masaya çarptı ve onu devirdi. Tabaklar yere saçıldı.

Max, Eric'in savunmasına atladı, tüyleri diken diken oldu ve boğazından bir hırıltı yükseldi ve Luna tökezleyerek geri çekildi. Devrilmiş masaya takıldı ve sertçe sırt üstü yere düştü. Soğuk çorba yüzüne sıçradı. Bir çığlık attı.

"Max, yere yat!" Eric ayağa kalkmaya çalışarak bağırdı. Luna'ya yardım etmek için harekete geçti.

Brackenridge onu itti. Paltosunun köşesini bir su birikintisine daldırdı ve Luna'nın gözlerini silerek temizledi. Doğrulup yüzünü ellerinin arasına gömdü. Bir soğan dalı ve çatal saçlarına dolanmıştı. Angelina Luna'yı kollarının arasına aldı.

"Çok özür dilerim," dedi Eric ve ellerini birbirine dolayarak dokunuşun hayaletini teninden sıyırdı. Bir öpücük, bir Bir insanın dudaklarının tenine tek bir dokunuşuyla ölebilirdi. "Grimsby, lütfen-"

Ama Grimsby, Brackenridge'in yanındaydı ve dinlemiyordu. Penceredeki martı ciyakladı ve odanın kenarında kanat çırpı. Max ona doğru hamle yaptı ve Eric onu geri çekti. Angelina'ya baktı, belki o da dinledi, ama o sadece kısık gözlerle ona baktı. Kahrolası martı bile ona ters ters baktı.

Kulaklarını bir gürültü doldurdu ve panik ellerini titretti. Max'i de yanına alarak kapıya doğru koştu.

Part of Their World

KORKU Eric'in göğsünü yaktı ve Max kaçarken kısık bir inilti çıkardı. Angelina'nın yüzündeki utanç ve şaşkınlığı, Luna'nın kızarmış gözlerini ve babalarının öfkesini hâlâ görebiliyordu. Bu anılar onu yemek salonundan uzaklaşana kadar şatonun sessiz koridorlarında gezdirdi. Normal bir yemek için çok fazla umutlanmıştı.

Grimsby yeterince iyi bir açıklama yapsa ve Angelina ile Eric bir anlaşmaya varsalar bile dostlukları gerilmişti. Laneti suçlayabilecek gibi değildi; lanet hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Angelina Artık onunla bir alakam yok.

Hayır, şimdi konseyde Eric'in tuhaf biri olduğunu düşünen bir soylu daha vardı. Yönetmek için fazla tuhaf, kesinlikle.

Eric sonunda durdu. Etrafına bakındı, kimseyi göremedi ve alnının duvara çarpmasına izin verdi.

"Git Carlotta'yı bul. Git." Eric Max'i dürttü ama köpek kımıldamadı. Eric iç çekti.

Kalenin hangi bölümünde olduğundan bile emin değildi ama yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Annesi birilerinin lanetini öğrenmesinden korkmuştu ama zaten bu yüzden burada değil miydi?

Durum mu? Birini yanına yaklaştırmaktan o kadar korkuyordu ki

normal durumlarla zar zor başa çıkabiliyordu. Eğer paylaşacak kimsesi yoksa herhangi bir şeyin ne anlamı vardı ki?

Bu adil değildi. Angelina'yla yediğı akşam yemeğini diğerlerinden daha çok sevmiş ve onun arkadaşlığından hoşlanmıştı. Laneti onu tanıma umutlarını mahvetmişti.

Eric başını koridordaki kapıya yasladı ve elini kapının üzerindeki bronz levhaya götürdü.

ELEANORA OF VELLONA

Annesinin eski çalışma odasıydı. Ona dokunmamıştı. O zamandan beri-

"Sen olsan ne yapardın?" Eric annesinin tanıdık ismine bakarak sordu.

Bir çalışma odasına girmekten korkmamak. Muhtemelen bir kraliçe bulmak için son şansını da mahvetmişti. Eğer annesine ihtiyacı varsa, şimdi tam zamanıydı.

Kapıyı iterek açtı ve kendini içeri girmeye hazırladı. ağır bir keder dalgası, ama vurmadı. Sadece göğsünde donuk bir sızı alevlendi. Eric kalbini ovuşturdu.

Hâlâ onun gibi kokuyordu; sümbülteber, erik ve altında ambergris. Derin bir nefes alarak kapıyı kapattı ve masasına doğru ilerledi. Grimsby, Eleanora'nın Vellona'yı yönetmekle ilgili tüm önemli notlarını almış ve masanın üstünü neredeyse boş bırakmıştı.

Parmakları ahşabın kenarlarında gezindi, sandalyesinden kalan hafif ezikleri ve sürekli kullanımdan kaynaklanan çizikleri hissetti. Burada çakısıyla bir çekmeceyi çizmiş, orada da onunla dövüşürken esasını masanın kenarına vurmuştu. Annesi bu masayı kimsenin temizlemesine ya da tamir etmesine izin vermemişti; masa babasınınındı. Carlotta masayı bile

meyan kökü dolu küçük bir kase.

Eric meyan kökü şekerlerinden birini alıp emdi ve eski koltuğuna gömüldü. Dizleri titriyordu.

"Nasıl gidebildin?" diye sordu annesinin boş masasına. "Sait hakkındaki raporları doğrulamak için saçma sapan bir yolculuğa çıktın ve bir fırtına seni öldürdü öyle mi? Her şeyden sonra, bir fırtına mı?"

Üst çekmecedan birkaç yarım kalmış mektup çıktı. Eric çekmeceyi yuvasından söktü ve içindekileri dışarı attı. Mektupların hiçbirisi ona gelmemişti ve çoğu son iki yılın önemsiz kıldığı raporlardı. İkinci çekmeceyi yerinden söktü ve bir deste notu cebine attı babasından annesine, ve bir kenara attı. Üçüncüye geçti. Dört yaşındaki Eric'in, köpek kulağı gibi görünmeleri için dişleri bükülmüş ve gözleri boyanmış iki eski çatal. Eric'in yıllar boyunca annesine gönderdiği düzinelerce eski resim. Ucu neredeyse çiğnenmiş bir tüy kalem.

"Hiçbir şey."

Max kısık bir of çekti ve masanın altına doğru kıpırdandı. Eric onun başını okşadı.

"Bir şey beklediğimden değil ama Güzel," dedi. Parmakları masanın çizgilerini takip etti. Panjurlar rüzgârda şangırdadı ve kulelerden martı sesleri yükseldi. Dalgalar aşağıdaki kayalıklara çarpıyordu. Kayalar kadar yıpranmış hissediyordu.

Max'e, "Kuzeydeki bölgeleri kontrol ediyor ve onlara saldıran gemileri gözetlemeye çalışıyordu," dedi. "Konuşmasını hatırlıyor musun?"

Eric annesiyle en son konuştuğunda dikkatini vermemişti. Normal bir gündü ve Eleanora ona sarılacakmış gibi hareket etmiş ama kendini tutmuştu.

"Geri döneceğini söyledi," dedi Eric Max'e. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Bir yemeği bile bitiremedim. Ben nasıl Kral olması mı gerekiyordu?"

Hiçbir zaman adil olmamıştı, şimdi de değildi. Bir taç ve sorumluluklar istemiyordu; babasının sesini hatırlamak ve annesinin hâlâ burada, hayatta ve iyi olduğu bir kahvaltıya uyanmak istiyordu. Bir taç giyme törenini ancak annesi yaşlandığında ve kenara çekilmeye hazır olduğunda istiyordu. İstediydi, istedi ve asla yeterli olmadı. O kadar çok şeyi vardı ki.

Suçluluk duygusu midesini kemiriyordu. Her şeye sahipti. İstememeliydi.

"Neden bana yardım edecek bir şey bırakmadın?" Meyan kökü ağzında acı tatlı bir tat bıraktı ve Eric alnını onun masasına yasladı. "Her şey olabilirdi."

Dışarıda şimşekler çaktı ve Max bir çığlık atarak ayağa fırladı. Kafasını masanın altına çarptı ve kaçmaya çalıştı. Bir şey yere çarptı.

"Max," diye homurdandı Eric ve masanın altına baktı, "eğer bir şey kırdıysan..."

Yerde daha önce orada olmayan bir iğne vardı. Bir kâğıt parçasının kırışmış köşesi masanın altından aşağı sarkıyordu ve Eric daha iyi görebilmek için diz çöktü.

Diğer üç iğne tarafından masanın altına sabitlenmiş, uzak meraklı gözlerden uzakta, üzerinde adının yazılı olduğu bir kâğıt parçası vardı. Eric elini annesinin eğik yazısının üzerinde gezdirdi.

"Şaka yapıyorsun," diye fısıldadı.

Eric iğneleri çekip çıkardı ve mektubu yakaladı. Nefesi kesildi.

"Anne," diye fısıldadı, gözleri yanıyordu.

Çok düşüncesizdi. Elbette bir şey bırakmıştı. Sırlar onun için nefes almak kadar sıradan şeylerdi. Bir tane daha sakladığını bilmeliydi.

Derin ve sakın bir nefes alarak mektubu açtı ve okumaya başladı.

Eric,

Çok özür dilerim. Eğer bunu okuyorsanız, neredeyse kesinlikle ölmüşüm demektir. Yolculuğumdan dönmek istediğime söz veriyorum ama tehlikeli olduğunu biliyordum. Umarım bu riske değmiştir.

Şimdi, sevgilim, sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, bunları bir mektuba sığdırmam mümkün değil, ama sana iletmem gereken acil meseleler var. Lanetini çevreleyen olaylar hakkında hiçbir zaman açık sözlü olmadığımı biliyorum. Her zaman seni büyüenden kendim kurtarmayı ve senin de

sana açıklamak üzere olduğum şeyi asla öğrenemeyeceksin. Yine de başarısız olursam, başladığım işi bitirmek zorunda kalacaksın ve bunu yapmak için her şeyi bilmen gerekecek.

Zaten farkında olduğunuz gibi, daha doğmadan önce lanetlenmişsiniz, ama işte nasıl olduğu. Babanın ölümünden sonra denizler boyunca yaptığım yolculuktan bir ay sonra, şafak vakti bir sahilde yürüyordum, görünürde kimse yoktu ve bir şey gördüm

dalgaların arasında yüzen bir ceset gördüm. Bu bir çocuktü, küçüktü ve iliklerine kadar üşümüştü.

Nefes alıyorlardı. Onlar için nefes aldım ve sonunda ciğerlerindeki suyu öksürerek çıkardılar ve yaşadılar. O sırada bir kadın belirdi.

"O benim," dedi. "Bana borçlu."

Nedenini tam olarak bilmiyorum ama o anda ona inanmadım. Onları vermeyi reddettim. Kadın büyüdü. Kızgın. Kendini bir cadı olarak gösterdi. Ondandır bir ruh aldığımı ve karşılığında benden bir ruh çalacağını iddia etti.

"Eğer karnındaki o şey, lekesiz ruhu kadar saf bir sesi olmayan birini öperse, onun olmayan birini gerçek aşk, o zaman ölecek ve ben onun ruhunu denizin dibine sürükleyeceğim."

Saf bir sestenden hiç bahsetmediğimi biliyorum. Lütfen ihmal ettiğim için beni affedin. O gün cadının söylediklerinin hepsini sana söylersem, beni Bu kişiyi bulmaktan başka hiçbir şey. Birinin kalbinden ziyade şarkı söyleyen sesine takılmanızdan korktum.

O günden beri her anımı seni lanetleyen cadı hakkında daha fazla bilgi edinmeye ve onun büyüsünü nasıl bozacağımı bulmaya çalışarak geçirdim. Korkarım ki onun laneti

sinir bozucu derecede belirsiz ve varlığına dair ayrıntılar daha da bulanık. Onun hakkında birçok hikaye buldum. tarih boyunca ortaya çıkmıştır, ancak bu hikayelerin hiçbirinde adı geçmemiştir.

Bazılarına göre, kara büyünün içine batmış bir prenesti. Özgür kalmak için bunu kullanan bir halktan biriydi.

Eski bir deniz tanrısının kayıp çocuğuydu. İnsanlara hava sihrini hediye eden eski deniz tanrısıydı. Tahtından, özgürlüğünden, tanrılığından mahrum bırakıldı ve kazandıklarından mahrum bırakıldığında, onları zorla aldı. Bir hikayede, denizin kalbine gizlice girmiş ve Tanrılardan büyü. Bir diğerinde ise erkek kardeşine bir krallık hediye edilirken kendisine hiçbir şey verilmemiş, o da bunun yerine yasak büyüyü öğrenmiştir. Hikâyelerin çoğu, anlaşma yaptığı kişinin haberi olmadan kendi lehine anlaşmalar yapmasıyla ilgiliydi. Hangi hikayenin doğru olduğuna bakmaksızın

Çocukların sahip olunabilecek şeyler olduğuna inananlar.

Son zamanlarda umut verici bir ipucu buldum, Serein Adası adında tuttuğu bir evden bahsediliyor. Bu yer hakkında çok az detay var. Kesin olarak bildiğim tek şey, kuzeybatımızdaki denizlerde, fırtınalar ve Kan Gelgiti denen bir şey tarafından korunan bir ada olduğu. Ama elimdeki ipucuna en yakın şey bu ve bu yolculuğa onu bulmaya çalışmak için çıkacağım.

Bunu sizden istemek istemiyorum - bunu kimseden isteyemezdim - ama bu cadı sadece sizin için değil Vellona için değil, her yerdeki insanlar için. Araştırmamı okuduğunuzda, diğerleri hakkındaki tutumunun net olduğunu göreceksiniz - onlar kullanılacak ve atılacak araçlardır.

Anlaşmalar yapıyor

ve onları kıranların ruhlarını alıyor. Daha da kötüsü, henüz tam olarak anlayamadığım nedenlerle güç biriktirdiğine dair işaretler var ve gücünün çaldığı ruhlardan geldiğini bildiğimden, korkarım ki ilerlemenin tek bir yolu var. Hapsedilmeli ya da öldürülmeli.

Büyü hakkında okuduğum hikayeler doğruysa, onu öldürmek lanetini bozacak, çaldığı ruhları kurtaracak ve onun anlaşmalarından birine hapsolmuş herkesi kurtarmak. Anlaşmalar adil olmasa bile, ruhlarla oyun oynuyor Eric ve buna izin veremeyiz. Nihai amacı ne olursa olsun, bu barışçıl değil.

Kan Gelgiti'nin ne olduğunu ortaya çıkarın, Serein Adası'nı bulun ve cadıyı öldürün. Eğer daha az ölümcül bir yol bulabilirsen

onun yanlışlarını geri almak, öyle olsun. Ne pahasına olursa olsun durdurulmalı.

Alt çekmecenin arkasında bir bölme var. İçinde lanetin ve seni büyüleyen cadı hakkında topladığım her şey ve bu yolculukta kontrol etmeyi umduğum Serein'in olası yerleri var.

Ve bu görevi size bıraktığım için çok ama çok üzgünüm. Keşke şimdi yanında olabilseydim. Keşke her şeyi düzeltebilseydim.

her şeyi kendi başıma yaptım.

Ne olursa olsun, seni seviyorum.

Eric onun el yazısının kıvrımlı çizgilerini takip etti. Mürekkep dibe yakın bir yere bulaşmış, su hasarı kâğıdı bozmuştu. Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Cadıyı bulmak ve öldürmek için yaptığı seyahatin kendisini daha kötü mü yoksa daha iyi mi hissettirdiğinden emin değildi. Laneti ondan çok şey almıştı ve şimdi annesini de aldığını biliyordu. Ama lanet hakkında bildiği en fazla şey buydu; saf bir ses ve cadının evinin adı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve kâğıdı göğüs cebine soktu. "Teşekkür ederim."

Dışarıda yine şimşekler çaktı ve yağmur camlara vurdu. Max sızlandı.

"Her şey yolunda evlat." Eric ellerini yüzünden çekti. "Daha iyi, gerçekten."

Saf bir ses pek bir şey ifade etmiyordu ama hiç yoktan iyiydi. Eric gerçek aşkını nasıl bulacağına dair en ufak bir ipucuna bile sahip değildi ama şimdi onlar hakkında iki şey biliyordu

iyi bir ruhu ve iyi bir sesi vardı. Her iki özelliği de yeterince çaba gösteren biri hakkında bulabilirdi.

Annesinin sözünü ettiği gizli bölmede, üzerinde düzeltmeler olan haritalar buldu. Orada Eric'in yaşlarındaki en iyi şarkıcıların listesi bile vardı. Deniz cadıları, hava cadıları ve büyülü anlaşma yapımcılarla ilgili hikâyelerle dolu bir günlük buldu. Düzinelerce

İnsanların istekleri dışında korkunç şeyler yapmaya zorlandıklarına dair efsaneler ve söylentiler Eric'i dehşete düşürmüştü. Birinde, bir denizkızı cadının güzel olduğunu ama denizkızının karısı kadar güzel olmadığını ima etmiş, bunun üzerine cadı karısının güzelliğini kendi güzelliği için almış ve sonra da onun ruhunu almıştır. Tamamen gereksiz acımasızlığı Eric'i ürpertti.

Bu cadı, her hikayesinde insanların benlik duygusunu tanınmaz hale gelene kadar alçalttı. Duygusuz. Sefil. İnsanlardan çok akıntıya kapılmış deniz otlarına benziyorlardı. Onları mahvetti.

Vellona civarı da onun avlanma alanıydı. Eğer bu kadar zalim ve bu kadar aktifse, tüm bu hikayeler O halde kayıp ve ölümlerin bir kısmı onun suçu olmalıydı. Son zamanlarda Vellona'dan pek çok insan korsan saldırılarında ve fırtınalarda kaybolmuştu, ancak çoğu sadece kaybolduğu varsayılıyordu. Eğer bundan cadı sorumluysa, durum annesinin düşündüğünden daha da kötü olabilirdi.

Eric hissettiğinden daha cesur görünmeye çalışarak yüksek sesle, "Annem haklı," dedi. Annesinin başladığı işi neden bitirmesi gerektiğini her zaman hatırlamak için hikâyelerden birkaçını cebine sokuşturdu. Bu sadece onun için değildi. "O öldürülmeli."

Grimsby bundan nefret edecekti ama laneti olmadan Eric özgür olacaktı. İnsanlarla korkusuzca arkadaşlık edebilir ve duygularının onu istediği yere götürmesine izin verebilirdi. Gerçek aşkı hakkında endişelenmek zorunda kalmadan evlenebilirdi. Ya da gerçek aşkını, dışarıda bir yerlerde olan saf sesli ve ruhlu bu kişiyi bulabilirdi.

Samimiyet ve aşık olmak onu her zaman korkutmuştu ve başkalarının beklentilerinden kendini kurtarmak için buna uzun süre direnmişti - bunu onların istediği şekilde ifade edemezse arkadaşlarına, ailelerine ve sevgililerine onları sevdiğini nasıl kanıtlayabilirdi? Eğer bunu yaparsa, artık korkmasına gerek kalmayacaktı.

"Serein Adası," dedi Eric. Max'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve burnunu öptü. "Yolculuğa çıkmaya hazır mısınız?"
Max, Eric'in ağzını yaladı.
"İğrenç," dedi, "ama bunu evet olarak kabul ediyorum."

Across the Sea

Bir sonraki şafakta, altmış dört kişilik mürettebatıyla küçük bir vapur yola çıkmaya hazırdı. Günün ilk şeftali ışıkları kıyıya yayılırken yelken açtılar. Gülen Güvercin adlı gemi küçük, çevik ve -korsanlar umutsuzluğa kapılmadıkça ya da sinsice hareket etmedikçe- üzerine atılan her şeyden kaçabilecek güçteydi.

Annesinin çalışma odasından çıktıktan sonra Eric doğruca Vanni ve Gabriella'ya gitmiş ve onlara her şeyi anlatmıştı; neden lanetlendiğini, gerçek aşkının ruhları kadar saf bir sese sahip olduğunu,

Ve annesinin her şeyi sakladığını. Ayrıntıları açıklamak Eric'in her şeyi kabullenmesine yardımcı oldu ve arkadaşları arayışında ona katılmayı kabul etti.

Grimsby'yi ikna etmek daha zor olmuştu. Eric danışmanına kesinlikle bir cadı avlamak istediğini söyleyemeyeceğini biliyordu. Adam onu masasına zincirleyecekti. Bu yüzden Eric Grimsby annesinin lanetin dili hakkında anlattıklarını dinledi ve bir öpücüğe ihtiyaç duymadan büyüü tersine çevirme umuduyla sorumlu cadı hakkında daha fazla bilgi edinmek için Serein Adası'nı bulmak istediğini söyledi. O zaman bile Grimsby'nin itirazları vardı ama sonunda kabul etti. Eric yakında kral olacaktı ve cevapları aramak için zamanı olmayacaktı; eğer lanetini şimdi nasıl bozacaklarını bulma şansları varsa, her şey daha kolay olacaktı.

"Sana söylüyorum, deniz boş. Oraya daha önce de gittim ve ada falan yok," dedi Gabriella saçlarını toplayarak uyumak için. Eric, Vanni ve Gabriella dinlenmek için hazırlanıyorlardı.

Kaptanın kamarası. Çeşitli haritalarla sıvanmış ve neredeyse tamamı bir yatak, bir masa ve sandalyelerle kaplanmış küçük bir odaydı.

Bu Gabriella'nın kaptan olarak ilk gezintisiydi ve ona pozisyonu teklif ettiğinde yüzünü görmek paha biçilemezdi. O bariz bir seçimdi; Eric'in lanetini zaten biliyordu, bu yüzden kaptanına yalan söylemek zorunda kalmayacaktı. Mürettebat yolculuğun Kraliçe Eleanora'nın kayboluşuyla bir ilgisi olduğunu biliyordu ama yolculuğun ayrıntılarının gizli tutulması gerekiyordu. "Bu sular bir gizem değil. Fırtınalarla çevrili büyük bir alan olsaydı, bilirdik."

Eric, "Bir şey olmasaydı annem bunu işaretlemezdi," diye ısrar etti.

Denizde geçirdikleri ilk birkaç gün boyunca Eric'in arkadaşlarıyla konuşacak fazla zamanı olmamıştı. Onlar meşguldü.

Eric deniz tutmuş Grimsby'yi sulamak ve beslemek için uğraşırken gemide çalışıyordu. Neyse ki Grimsby akşam erken saatlerde kamarasına çekilmiş ve üçlüye biraz dinlenme fırsatı vermişti.

Konuşma zamanı.

Eric ve Gabriella yola çıkmadan önceki günü annesinin haritalarını ve notlarını inceleyerek geçirmişlerdi. annesinin son yolculuğunun izlediği yolu öğrenmiş. Gemisinin bilinen son konumuna yelken açmaya ve adayı oradan aramaya karar vermişlerdi.

"O bir cadı. İnsanların evine öylece yelken açmasına izin verdiğinden şüpheliyim. Bahse girerim bir numarası vardır," dedi Vanni, hâlâ kraliçenin notlarından birini okurken. Ağzını tıkadı ve kâğıtları yere fırlattı. "Burada bir deniz halkını bir baraja hapsettiği yazıyor.

onunla uğraşmayı reddettikleri ve insanların onları evcil hayvan gibi tutmasına izin verdikleri için mi?"

Eric başını salladı.

"Küçük ve zalim," diye mırıldandı Vanni. "Eğer tüm bunlar doğruysa, onlarca yıldır insanlara işkence ediyor ve onları öldürüyor demektir." "İşte bu yüzden, eğer onu bulursak, savaşı kaybetmek Seçenek," dedi Eric ve esnemesini gizledi. "Kimsenin Blood Tide'ı duymamış olması garip."

Annesinin haritasını nereye götürüyorsa oraya kadar takip etmeyi ve Kan Gelgiti hakkında daha sonra endişelenmeyi planlamışlardı ama yine de aklıdaydı.

"Tamam, beni dinleyin," dedi Vanni ve ellerini kaldırdı. "Gizemli bir ada aramak yerine, bir şarkı yarışması düzenle ve herkese kazananın karın olacağını söyle. Artık lanet yok!"

Eric ona ters ters baktı ve Vanni omuz silkti. Belki de onlara her şeyi anlatmak bir hataydı.

"Ne? Güçlü bir cadıyı aramak için gün batımına doğru gidiyoruz. Bırak da küçük şeylerden keyif alayım."

"Gerçek aşkı bulmak cadının icabına bakılana kadar bekleyebilir. Annem en önemli şeyin bu olduğunu açıkça belirtti," dedi Eric ve iç çekti. Haritalardan birini işaretledi ve Vanni'nin yanındaki yatağa oturdu. "Her zaman bir hikâyenin kahramanı olmak istemişimdir ama bunun bir trajedi değil komedi olacağını düşünmüştüm."

"Bir cadı ile nasıl dövüşülür?" Gabriella sordu ve yatağın üzerinde geriye doğru yığıldı.

"Sanırım birden fazla şansımız olmayacak. Ama o ölümsüz değil. Eğer öyle olsaydı hikâyeler bundan bahsederdi ve hikâyeler sadece o kadar eskiye dayanıyor," dedi Eric.

Yutkundu ve

ellerini birbirine sürttü. "Ondan bahsetmişken, ikinizin deniz cadısıyla tanışmanıza ya da onunla uğraşmanıza bile gerek yok. Onunla yüzleşmesi gereken tek kişi benim, o yüzden-"

Durdu. Gabriella tek kelime etmeden cebinden bir çanta çıkardı ve Vanni'ye beş küçük para attı. Onları yakaladı ve Eric'e göz kırptı.

"Bu işten sıyrılmaya çalışacağını biliyordum," dedi. "Kurtarıcımız olmana ihtiyacımız yok."

"Bizimle takılıp kaldın." Gabriella ayağıyla Eric'i dürttü. "Eğer bir cadıyı tek başına avlamana izin vereceğimizi düşünüyorsan, hakarete uğradım. Bize bundan daha fazla güvenmelisin."

Ve bu, iyi yerleştirilmiş bir yumruk gibi, onun korkusuna tutunan kısmına çarptı.

"Peki," dedi Eric. "Siz ikiniz oynamazsanız ben de kurtarıcıyı oynamam."

"Daha da önemlisi," dedi Gabriella, "Serein Adası'nın 'kuzeybatı' dışında nerede olabileceğini bulabildiniz mi?"

"Bazı notlarını deşifre etmek Max'i geminin kedilerinden uzak tutmaktan daha zor," dedi Eric. Max şu anda masanın altında uyuyordu, kedileri güvertede bir aşağı bir yukarı kovalamaktan bitkin düşmüştü. "Bir sürü hikâye biliyorum; güneydeki nehir ejderhası, Yedi Adam Vadisi, Scylla ve Charybdis, çuval adam, Sait'in Nain'i ve Serein Adası'nı hiç duymadım."

Doğru ya da değil, Eric çocukken hikâyelere sarılmıştı. Uzak yerler, yeni insanlar ve kendisinininkine hiç benzemeyen heyecan verici hayatlar. Bu hikayelerdeki atılğan prensler kendilerinden emindi.

ve her zaman günü kurtarırlardı. İnsanların Eric'e baktıklarında bekledikleri şey onlardı.

"Ama kaç dil biliyorsun?" diye sordu Vanni. "Oldukça az," dedi Eric kesin bir ifadeyle. "Ne için harcadığımı sanıyorsun? çocukluğum ne yapıyor?"

"Paranı mı sayıyorsun?" Gabriella omuz silkti. "Ağları sürüklerken ve balıklar yüzüme tokat atarken bunu sık sık düşündüm. 'Şu Eric. Bahse girerim şimdiye kadar beş bin vali kazanmıştır.'"

"Lütfen," diye mırıldandı Eric. "Ben bundan çok daha hızlı sayarım."

Gömleğinin cebinden flütünü çıkardı ve bir sopa gibi döndürdü. Deniz insanları ya da strigler gibi efsaneler yeterince yaygındı ve batıl inançların çoğu gerçeklere dayanıyordu. Gabriella ayrılmadan önce denize dolu bir şişe şarap atmıştı.

Denizler Kralı Triton'a bir övgü olarak körfezi doldurdu ve o zamandan beri gökyüzü açıktı. Bunlar kıyıdaki en eski hikayelerdi - deniz kadar mavi tenli ölümsüz bir kral Altın bir sarayda yaşayan ve havayı sakınleştirmek için büyü bir deniz kabuğu üfleyen dalgaların altında çimen gibi yeşil saçları olan. Ya da denizcilerin hoşuna gitmezse, fırtınaları ve girdapları çağırmak için.

"Tarihte pek çok gizemli ada var," dedi Gabriella. "Sait'te olduğu söylenen ve etrafı sularla çevrili olan O kadar berrak ki deniz tabanı tarla gibi görünüyor ve balıkları toplayabiliyorsunuz."

Dalgalardan, ağaçtaki portakallar gibi. Deniz insanların onlara bahçe gibi baktığını söylerler."

"Hayvanlarla da konuştuklarını söylüyorlar." Vanni güldü.

Eric, "Bu hikâyelerin hiçbiri Serein'i bulmamıza yardımcı olmuyor," dedi.

"Üzerinde uyu o zaman." Gabriella yuvarlandı ve battaniyeyi başının üzerine çekti. "Ama karyolanda. Yarın yatağı alabilirsin."

"İyi," dedi Eric gülerek. Masa ile yatak arasına sıkıştırılmış küçük karyolaya yerleşti ve bir koluyla yüzünü kapattı. "Yarın o zaman, ama-"

Dışarıdan gelen uyarı zillerinin sesi Eric'in sözünü kesti. Gabriella ayağa fırladı ve soluk soluğa yataktan fırladı. Vanni ve Eric kılıçlarını ve bıçaklarını kaptılar ve Gabriella başındaki eşarbyı yırttı. Eric ona bir çift çizme fırlattı ve omzunu odasının kapısına dayadı. Vanni yanına geldi.

"Ne olduğunu düşünüyorsun?" Vanni sordu.

Çanlar o kadar yüksek sesle çalıyordu ki Eric'in dişleri sızladı. Kapıyı bir aralık açtı.

"Güverteye!" diye bağırdı mürettebattan biri. "Halatlarını kesin!" "Senden saklanmanı istemenin bir anlamı var mı?"

Gabriella

kapıda onlara katıldı ve Eric'e baktı. "Grimsby'ye denediğimi söyleyebilmek için soruyorum."

Eric başını salladı ve kapıdan dışarı baktı. Işık bıçaklardan titriyordu ve su tahtaları mürekkep gibi bir siyahla yıkıyordu. Beş düzine Laughing Dove mürettebatının çizgili gömlekleri loş ışıktaki kolayca fark ediliyordu ve sayıca üstün oldukları açıktı. Korsanlar gemiye tırmanıyorlardı halatların kesilebileceğinden daha hızlı bir şekilde geminin yanlarına doğru ilerliyor ve yollarına çıkan herkesi etkisiz hale getiriyorlardı.

İri yarı bir korsan kapının önünden geçti. Eric kapıyı iterek açtı, korsanı güverteye devirdi ve hızla iki bıçağını ve tabancasını aldı.

"Mermi yok," dedi Eric, bir kenara fırlatarak. "Umalım da hepsinin cephanesi bitmiş olsun."

Gabriella irkildi ve ayağını Eric'in ayak bileklerine doğru savurdu. Eric dizlerinin üzerine sertçe düşerek devrildi. Bir bıçak başının hemen üzerinden ısıklık çalarak birkaç saç telini kopardı ve Eric bir kolunu saldırgana doğru fırlattı. Onu kalçasından yakaladı ve tökezleyerek uzaklaştılar. Gabriella peşlerinden atladı ve bir ayağını sırtlarına koydu. Onları küpeşteye doğru tekmeledi. Eric sıçradı ve korsanların ayak bileklerinden tutarak onları geminin kenarına devirdi. Gabriella, Vanni'nin baltalı bir kadınla dövüşmesine yardım etmek için uzaklaştı.

Parmaklığın üzerine bir ip bağlanmıştı ve Eric kılıcıyla onu kesti. Büyük bir gürültüyle düştü. Küfürler aşağıdaki karanlıkta yankılandı.

Eric'in arkasında bir ayak sesi duyuldu. Kıvrılarak uzaklaştı, kısa kılıcının ağzı korkuluğu delip geçti. oldu. Tahtaya saplandı, kabzayı tutan korsan bir küfür savurdu ve Eric kabzasını şakaklarına sapladı. Kenara düştüler ve inlediler. Eric dövüşe atladı.

Güvertede seksen korsan olmalıydı, gemiyi öyle bir doldurmuşlardı ki, her adımda dirsekler ve zar zor kaçan darbeler. Eric küpeşte boyunca ilerledi ve kesebildiği kadar çok halat ve merdiven kesti. Gemiye daha fazla tırmanan olursa kesinlikle kaybedeceklerdi. Son bir halatı keserken bir korsan döndü. Elindeki hançerle ona saldırdı.

Eric kılıcını göğsünde sürükleyerek onu uzaklaştırdı. Kadın ağır bir asayla saldırdı ve Eric hiç düşünmeden onu engellemek için hamle yaptı. Keskin bir sakinlik üzerine çökerken ayakları kendiliğinden yerine kaydı. Eric kadının bir sonraki saldırısını savuşturdu.

Sarı bir karaltı hızla geçip korsana çarptı ve kolları bacakları birbirine dolanarak düştü.

"Vanni!" Eric bağırdı ama başka bir korsan Eric'e doğru hamle yaptı.

Onu Vanni'den uzaklaşmaya zorladılar ve Eric onların saldırılarından kurtuldu. Bıçağını çevirerek onları etkisiz hale getirdi ve bacaklarını altlarından tekmeledi.

Gabriella, Eric'in korsanı geminin yan tarafına taşımasına yardım etti. Vanni rakibini karnına kadar güreştirmişti.

ve sırtına bir dizle onu sıkıştırdı, ama bir başkası onu gördü. Metal bir sopayla Vanni'ye doğru hamle yaptı.

"Vanni!" Eric çığlık attı. "Sola."

Vanni sola daldı. Saldırgan korsan yüzükoyun yatan arkadaşının üzerinden geçerek güverteye yuvarlandı. Vanni sopayı onun elinden aldı.

"Bu kumda olduğundan daha kolay," dedi Vanni nefes nefese.

Eric homurdandı, bir bıçak darbesini savuşturdu. Gözünün bir köşesinde kırmızı bir ışık belirdi ve Eric döndü. Geminin pruvasındaki itiş kakışı izlerken içgüdüleriyle savaştı.

Grimsby geniş ağızlı, tek ağızlı bir kılıçla savaşırdı. Eric'in daha önce hiç görmediği kadar hızlı hareket ediyor, tek elli kılıcını hızlı ve ölümcül saldırılarla savuruyordu. Rakibi uzun kırmızı bir ceket ve geniş kırmızı bir şapka giymiş, uzun boylu, beyaz tenli bir korsandı ve Grimsby ile aynı zarafetle hareket ediyordu. Ceketinin altındaki koyu metal zırh Grimsby'den gelen bir darbeyi engelledi ve geri sıçrarken bir şahin tüyü sallandı.

Eric'in annesinin bir zamanlar yaptığı gibi, bir elleriyle uzun bir kılıç kullanıp eldivenli diğer ellerini dinlendirerek dövüştüler. Bıçağın yarısına kadar. Grimsby'nin sol tarafına saplandılar ve o da sendeleyerek kaçtı. Kırmızı ceketli korsan sıırttı.

Ve ayın loş ışığında bile Eric onları tanıdı.

"Teslim olun. Sayıca çok üstünsünüz," dedi Kaptan Sauer - denizlerdeki en eski ve en üretken korsanlardan biri. "İnsan olarak, yıl olarak değil elbette."

Eric'in arkasındaki tahtalar kaydı. Döndü, kılıcı kaburgalarını korumak için yukarı kalktı. Ona saldıran korsan ondan daha yaşlı değildi. Grimsby'yle savaşıırken olduğu gibi, hasır şapkasına bir tüy ilıstırmış ve paltosunun altına bir zırh giymişti. Siyah gözlerinin derinliklerinde yıldız ışığı parlıyordu. tekrar saldırdı. Eric onun asasının darbesini savuşturdu.

Eric etrafına bakındı; korsanların çoğu bıçak yerine cop ve sopa kullanıyordu. Gerçek anlamda dövüşen tek kişi Sauer'di ve bunun nedeni Grimsby'nin görüldüğünden daha acımasız olmasıydı.

Kız hızlıydı, Eric'ten çok daha hızlıydı. Eric'in topukları bir varile çarpana kadar her saldırı bir öncekinden daha hızlı geldi. Kız onun şakağına vurdu.

Eric tökezledi. Gabriella arkasından hızla koştı ve kızın saldırısını savuşturdu. Kız geri düştü.

"Nora," diye bağırdı Sauer. "Oynamayı bırak."

Kız -Nora- gözlerini devirdi ve saldırdı. Gabriella kaçtı ve Eric'e baktı.

"Hayatta mısın?" diye sordu Eric'e.

Başını salladı ve ağrıyan başını salladı. "Sadece çınılıyor."

Dişlerinin takırtısı hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Bu kızın kılıçla savaşırken nasıl olduğunu görmek istemiyordu. Gabriella, Nora'nın bir sonraki bordür saldırısını savuşturdu.

Etraflarında, Gülen Güvercin savaşı kaybediyordu. Eric kendini zorla ayağa kaldırdı.

"Kandan mı korkuyorsun?" Gabriella kıza sordu.

"Sonrasında olacaklardan korkuyorum," dedi Nora.

"Denizde senden daha korkunç şeyler var."

Gabriella ileri atıldı ve kızla yumruk yumruğa karşılaştı.

Nora'dan bir kafa daha uzundu ve bacaklarına geniş bir kesik attı. Nora geri çekildi, dolgun dudaklarında bir gülümseme vardı ve

Gabriella'nın göğsüne savurdu. Kendinden emin bir şekilde hareket etti.

Gabriella bloktan saldırıya kolaylıkla süzülerek geçti. "Eric!"

Gabriella iki hızlı adım attı ve elini çekmiş.

Eric ona hançerini fırlattı. Kadın bakmadan yakaladı ve saldırıya geçti. Eric Grimsby'ye ulaşmaya çalıştı.

Pruvada Grimsby dizlerinin üzerine çöktü ve Yüzbaşı Sauer, nefesi kesilmiş ve silahsızlanmış bir halde onu tekmeledi. Sauer

kılıcına uzandı ve yaklaştı. Eric'in midesi bulandı.

Grimsby elini ceketinin içine daldırdı. Bir el silah sesi duyuldu. Sauer geriye doğru düştü, kanı parmaklıklara sıçradı. Ağır sıyrıklarla dolu yanaklarından kan damlarken kendilerini sabitlediler ve bir elleriyle yüzlerini kapattılar. Bu ilk kurşundu.

Eric bütün gece silah sesi duymuştu. Grimsby'nin ceketindeki kurşun deliğinden dumanlar yükseliyordu. Bütün gemi durdu.

"Bu," dedi Sauer yüksek sesle, "tek atışlık bir tabanca ve size izin vereceğim tek hata."

Grimsby alay etti. "Ne kadar yüce gönüllüsünüz."

"Şimdi, Kaptan, her neredesiniz," dedi Sauer, elini Grimsby'yi boğazından yakaladı ve kemerinden ince bir bıçak çıkardı. Bıçak boynunu ısırdı. "Herkes silahını bıraksın ve diz çöksün, yoksa onu öldürürüm."

Bıçak boyunca ince bir kan çizgisi oluştu.

Eric bir adım öne çıktı ve Grimsby'nin başı ona doğru döndü. Eric karanlıkta bile Grimsby'nin bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

Dikkatleri üzerine çekmeye cüret etme, der gibiydi. Sen prenssin, dikkat dağıtıcı değilsin.

Eric yutkundü, kalbi boğazında çırpınıyordu. "Şimdiye kadar kan dökmekten kaçındınız."

Sauer ona döndü. "Ve artık bunun için çok geç, değil mi?"

Bıçağın ucu Grimsby'nin soluk borusuna saplandı ve Gabriella başını salladı.

"Hepiniz onları duydunuz," dedi Gabriella. "Silahlarınızı indirin ve diz çökün."

Sauer'in grubu kısa sürede onları direklerin arasında düzgün küçük sıralar halinde bağlamıştı. Vanni'nin yanağında mor bir yara izi vardı ve Gabriella'nın alt dudağı patlamıştı. Tek bir kişi bile ölmemişti ama zarar da görmemişlerdi. Grimsby en kötü durumda olanıydı, Vellona'nın yazlarında olduğundan daha zor nefes alıyordu ve kan sızıyordu ama yine de gözlerini Sauer'den ayırmıyordu. Korsan pruvada duruyor ve işaret veriyordu

bir fenerle karanlıkta uzaktaki bir gemiye doğru yola çıktılar. Yaralarını sarmak için bile zaman ayırmamışlardı.

"Al şunu!" Nora, gemide bir aşağı bir yukarı koştururken koyu siyah teni fener ışığında gri bir renk alıyordu. Gerginlik omuzlarını dimdik tutuyordu. "Sudaki kan beş dakika demek. O zamana kadar teknelerinize binmezseniz, kendi başınızın çaresine bakarsınız."

Eric kimseyi öldürmemeye çalıştıklarını düşünmüştü ama bu kulağa başka bir şeymiş gibi geliyordu.

"Kan suya karıştığında ne olur?" Eric yakındaki bir korsana sordu ama korsanlar onu duymazdan geldi.

Grimsby cep saatini teslim etmek yerine okyanusa fırlattı ve tüm bu süre boyunca Eric'e dik dik bakma cüretini gösterdi ve Sauer gözlerini devirdi. Nora, Grimsby'nin Gabriella'nın kılıcı, ama Gabriella ellerini bağlayan ipi kılıcın kabzasından geçirmişti.

"Kendinle gurur duyuyor musun?" Nora sordu. "Yazık. Böyle bir kılıç iyi bir kılıç ustasını hak eder."

Gabriella tamamen onun merhametine kalmış bir halde gözlerini devirdi ve "Bu yüzden bana bu kadar bağlı," dedi.

Nora'nın dudağı seğirdi. Gabriella'nın ceplerini karıştırdı ama hiçbir şey bulamadı ve kendi paltosundan ipek bir eşarp çıkardı. Nora yeşil eşarbyı yavaşça Gabriella'nın saçlarına örttü ve boynunun arkasından bağladı. Nora onun yanağını okşadı.

"Yağmur yağarsa diye," dedi göz kırparak. Gabriella yutkundü. "Seni burada kılıcınla paslanmaya bırakamam."

"Triton aşkına, Nora," diye mırıldandı Sauer yanlarından geçerken. "Flört etmeyi bırak. Bu bir soygun."

"Neden acele ediyorsun?" diye sordu Eric, Sauer'in üzerindeki birkaç vali almasına izin vererek. Ölüm tehdidi ile Korsanlar gidince Eric'in paniği de azalmıştı. "Denizde senden başka bu kadar korkutucu olan ne var Sauer?"

Eric'in yanında durdu, şapkası yüzünün yarısını örtecek şekilde başını eğdi ve sırıttı. "Çok değil, ama bu gece karşılaşmak istediğim bir şey değil."

"Yakında öğrenirsin," dedi Nora. "Blood Tide geliyor."

"Ne?" Eric aynı anda hem soğuk hem de sıcak hissetti, teni huzursuzlukla karıncalanıyordu. "Kan'ın ne olduğunu biliyorsun-"

Sauer atılmış bir eldiveni Eric'in ağzına tıktı. "Bu kadar konuşma yeter."

"Bırakın onu!" Grimsby'nin sesi Vanni'nin diğer tarafından çatırdadı. "Bizi ne kadar idare edersen et-"

"Ki bunu yapmaya hiç niyetim yok," dedi Sauer.

"Ya da ne kadar çalarsanız çalın," diye devam etti Grimsby ve onları görmezden geldi, "adaletten kaçamayacaksınız, sizi korkaklar."

"Beni dinle, seni çamura saplanmış bacaklı," Sauer, Grimsby'ye dönerek şöyle dedi. "Sen bağılısın, sen Ne yazık ki ağzınız tıkalı değil ve çoğu kişinin hakkında konuşmak için yaşamadığı canavarlarla tanışmanıza dakikalar kaldı. Biz

Sizi burada onların sığ merhametine bırakabilirdik ama bunun yerine sizin hayatınızı garantiye almak için kendi hayatımızı riske atıyoruz. Bir çocuğun ağzını tıkayıp altınlarını alsam ne olur? Ne yapacaksınız?"

Grimsby tekrar ağzını açtı ve Vanni onu tekmeledi.

"Acelemin var sanıyordum," diye mırıldandı Nora.

Sauer ona kesik bir hareket yaptı.

Korsanların çoğu güverteyi çoktan terk etmiş ve Sauer'in gemisine doğru kürek çekmeye başlamıştı. Soluk bir sis denizin üzerinde doğal olmayan bir hızla ilerliyor, tekneleri ve Sauer'in gemisinden yanıp sönen feneri yutuyordu. Nora lanet okudu.

"Herkes dışarı," diye bağırdı.

"Bekle," dedi Eric eldiveni tükürerek. "Ne canavarı? Blood Tide nedir?"

"Canavarın en kötüsü," dedi, saç tellerinden birini ileri geri oynatırken. Bakışları ufuktan hiç ayrılmadı. "En kötü en çok sevdiğin kişi."

Eric topuklarının üzerine oturdu. "Ne?"

Güverteden fısıltılar yükseldi. Sauer başını kaldırıp karanlıkta her tarafa baktı. Eric onların bakışlarını takip etti ama hiçbir şey göremedi. Nora geminin kenarından baktı.

"Sauer," dedi, "hazır mısın?"

Kimse Sauer'e bakmıyordu. Daha da kötüsü, fısıltılar artık daha yüksekti ama kimsenin ağzı kıpırdamıyordu. Gülen Güvercin mürettebatı endişeyle ufku taradı ve bağlarını test etti. Vanni sanki daha önce hiç görmemiş gibi sise bakıyordu. Böyle bir şey.

"Eric?" diye seslendi gemiden bir ses ve Eric ona döndü ama kimse ona bakmıyordu.

Gözyaşları Vanni'nin yanaklarından aşağı yuvarlandı ve Gabriella dişleriyle ellerinin etrafındaki ipi çözmeye çalıştı.

"Gab-"

"Kapa çeneni," diye tısladı Gabriella, suyun üzerinden dışarı bakarak. "Onu duyamıyorum."

"Kim?" diye sordu Eric. Botlarını güverteye vurdu. "Sauer, buraya gel! Bu da ne böyle?"

Gabriella geminin kenarına doğru hamle yaptı, dişleri ve tırnakları yüzünden bağları ve derisi parçalanmıştı. Geniş, cam gibi bir keder gözlerini aydınlattı ve bir hıçkırığı bastırdı. Eric'in ağzından nadiren duyduğu bir ismi haykırdı.

"Mila!"

NORA Gabriella'yı diğerlerinin yanına fırlattı. Onunla birlikte bağlanmış olan insanlar geri çekildi ve Dördüncü. Gabriella ellerini bağlayan ipleri tekrar ısırdı ve geminin yukarısındaki ve aşağısındaki diğer denizciler seslenmeye ve ipleri çekiştirmeye başladılar. Nora Gabriella'yı direğe daha güvenli bir şekilde bağlamaya başladı ve bu sırada omzunun üzerinden karanlık ufka bakıyordu. Eric halatındaki gevşekliği Gabriella'ya yaklaşmak için kullandı.

"Mila burada olamaz," dedi ama Gabriella onu duymadı. Sulu gözleri geminin etrafında geziniyordu. Tırnakları bağlı kollarını yırtıyordu. Eric onu durdurmak için bir bacağını kollarının üzerine koyana kadar gerindi. "Vanni, yardım et-"

"İşe yaramayacak," dedi Sauer, Eric'in üzerinde durarak. "Yerinize geri dönün. Nora ipleri sıkılaştıracak ve şansımız yaver giderse hepimiz buradan canlı çıkacağız."

Gabriella, Eric'in bacağını üzerinden attı.

"Kötü şans, Kaptan," dedi Nora ve geçerken Gabriella'nın omzunu sıvazladı, ama Gabriella sadece devam etti ipleri üzerinde çalışıyor.

Vanni de şimdi çırpınıyor, nefesinin altında mırıldanıyor ve iplere karşı zorlanıyordu. Sauer Vanni'nin bağlarını sıkılaştırdı ve hattın geri kalanını hızla kontrol etti. Nora güvertede bir aşağı bir yukarı volta atıyor, her korsanın eline bir şey sıkıştırıyordu. Her ne ise kulaklarına saktular.

"Eric?"

Döndü ama arkasında sadece mücadele eden mürettebat üyeleri vardı.

"Sauer!" Eric dizlerinin üzerine çöktü ve yalvardı. "Lütfen neler oluyor?"

Sisin içinden biri seslendi ama Eric ne dediklerini anlayamadı. Birkaç adım ötede, Grimsby okyanusu görebilmek için dizlerinin üzerine çöktü ve El sallar gibi. Sauer dilini gıdıkladı.

"Kan Gelgiti eski bir masaldır," dedi Sauer, Eric'ten önce güverteye oturarak. Ellerinde küçük bir balmumu topunu yuvarladılar. "Hayalet gemilerle ilgili söylentiler hep vardı ama bu hayalet gemi o söylentilere hiç benzemiyor. Vellona genelde gittiklerinden daha güneyde. Hayaletlerin orada olduğunu kabul ettiğinizde, sizi tuzağa düşürüyorlar ve onlarla bir anlaşma yapmaya zorluyorlar. Eskiden sadece teklif ederlerdi. Artık başka seçeneğiniz yok."

Eric'in ensesinde, derisinin altında ve kaşıyabileceği herhangi bir parçasının ötesinde bir kaşıntı yanıyordu. Hareket etmesi, dönüp gelmekte olan şeye bakması gerekiyordu. Dönmeye çalıştı.

"Yapma." Nora bir elini Eric'in başına koydu. "Sana seslendiklerinde, eğer cevap verirsen, seni kontrol edebilirler. Ortaya çıktıklarında, eğer onlara bakarsanız, sizi kontrol edebilirler. Ne zaman Size el sallarlar, siz de karşılık verirsiniz, sizi kontrol edebilirler. Büyülenmeleri için herhangi bir tepki yeterlidir. Biz konuşurken gözlerinizi kapatın ve çağrılarına cevap vermeyin. Bu onları yavaşlatacaktır."

"Kan Gelgiti çaresizler için gelen şeydir." Sauer balmumunu iki parçaya böldü ve şapkalarını çıkardı. "Dalgaların üzerine kan döküldüğünde ve çaresizlik Havada hayalet gemi beliriyor. Yelken açmıyor. Nerede olursanız olun, bir sis kümesinin içine girer. Kan Gelgiti hayaletleri size getirir."

Angelina haklıydı, Vellona'nın sularında bir hayalet gemi vardı.

Sauer'in yanında oturan Nora, "Hayaletler sana dünyada en çok istediğin şeyi teklif ediyor," dedi. "Eğer kabul edersen ve onlarla gidersen, bir daha asla görülmezsin. Eğer şanslıysak, sıkılırlar ve bir saat içinde giderler."

Boynunun arkasındaki kaşıntı daha da kötüleşti ve Eric yerinden kıpırdandı. Eski ahşabın gıcirtısı havayı doldurdu. Sulu, çürümüş bir koku gemiyi kapladı.

"Lütfen," dedi ve yüzünü onun omzuna sürttü. "Burayı ve Blood Tide'ı arıyordum-"

"Burada." Sauer balmumunu kulaklarına bastırdı. "Ellerinize bakın."

Eric aşağı baktı. Parmakları ipi pençeliyordu, derisinde uzun çizikler bıraktı. Eric fark etmediği için dehşete kapılarak geri çekildi ve ellerini dizlerinin arasına soktu. Sıranın aşağısında, Vanni sisin içinde bir şeye, birine başını salladı. Nora balmumunu kulaklarına bastırdı.

"Ama ne..."

Küpeştenin altından, suyun ahşapla buluştuğu yerden biri Eric'in adını seslendi. Sis güvertenin üzerine çökmüş, fenerlerin ışığını yakalıyor ve soluk sarı bir renkte parlıyordu. Eric dizlerini birbirine bastırarak ellerini hapsetti ama kendini kurtarmak için duyduğu derin ihtiyaç devam ediyordu. Sise bulanmış gecenin içinden eski bir gemi çıktı, bordaları ahtapot mürekkebi karasıydı ve köhne yelkenleri ölü havada sallanıyordu. Dalgaların üzerinde sürükleniyormuş gibi hareket ediyordu ve ayın bir şeridi parçalanmış direğinin üzerindeki yıldız benekli karanlık. Siyah saçları ve gök mavisi gözleriyle hayalet gibi bir şekil pruvada duruyordu.

"Anne?" Eric fısıldadı.

İki yıldır hissetmediği bir huzur kapladı içini. O buradaydı. Yaşıyordu.

Eric sol bileğinin etrafındaki ipi pençeledi. Cildini çizmiş ve morartmıştı. Annesi oradaydı, sadece birkaç dakika Yelkenleri düzelttiklerinde kimse bir şey yapmıyordu. Onunla tekrar konuşabilir, kollarını

ve onun nasıl uzun boylu olması gerektiğinden yakınmasını dinliyor ve bilmesi gerektiğini hiç düşünmediği küçük şeyleri hafızasına kaydediyordu. Sesini, gülüşünü, gözlerinin kenarındaki küçük gülme çizgilerini. Dişleriyle bileklerindeki düğümleri çözmeye çalıştı. O bir kılıca ihtiyacı vardı.

Ne istediği önemli değildi. Onunla şimdi konuşabildiği sürece - laneti, taç giyme töreni, her şey ve her şey hakkında - her şeyi verebilirdi.

"Seni duyabiliyorum. Neredesin?" Gabriella iplerini çekti, kılıç bacağına çarptı. "Mila!"

Kızın keskin çılgılığı Eric'in dikkatini çekti. Eric ona yaklaştı ve Eklemleri ağrıyana kadar gerildi. Kadının ayak bileğini yakaladı ve düğümünden geçirdiği kılıcı kullanabileceği kadar yakınına çekti. Kılıç ipin yarısını kesti, kenarları yıpranmıştı ve Eric dişleriyle geri kalanını çözmeye çalıştı. Gemiye döndürmesi ve annesinin yan tarafa gelmesini sağlaması gerekiyordu. Bu haliyle ona asla ulaşamazdı. Halatları koptu.

"Dayan!" diye seslendi ve direksiyona doğru koştu. Sauer ve Nora'nın onu durdurmak için uzandıklarını belli belirsiz fark etti ama çok yavaşlardı.

Annesi güldü ve "Acele etme tatlım," dedi.

Kalması için her şeyi yapardı. Sadece istemesi yeterliydi ve o da verecekti.

Gülen Güvercin ve diğer gemi pruvadan pruvaya birbirlerini geçtiler. Eric küpeşteye doğru koştu ve başlığa dokunabilecek kadar uzandı. Tuzla kaplanmıştı ve parmaklarının altında ufalandı. Tırnağının altına bir kıymık battı.

Eric tısladı ve irkildi. Acı zihnindeki bulanıklığı yarıp geçti, neşesinin yerini panik aldı. Elini göğsüne götürerek, "Anne?" diye fısıldadı.

"Eric?" diye geri seslendi.

Annesi ona doğru yürüdü. Ayak sesleri eski gemiyi kaplayan tuzda bir iz bıraktı. Solgun ve ışıltılıydı, camın üzerindeki buzdan bir perde gibiydi. Gözleri dışında tüm rengi çekilmişti ve gemiyi onun içinden görebiliyordu. Her hareketi ıstırap gibiydi, sanki hava deniz kadar kalındı ve uzun kılıcını tahtalar boyunca tıkırtılar çıkararak sürüklüyordu. Diğer geminin küpeştesinde durdu.

"Eric," dedi ve bu sözler Eric'in o güne kadar duyduğu en nazik sestti. Neden bu kadar endişeliydi ki? Kız Geri gel. "Buraya gel."

Grimsby Eric'i iterek geçti ve kendini parmaklıklardan aşağı attı. Eric içgüdüsel olarak onu yakaladı.

"Garcin!" Grimsby çığlık attı. "Uçurum! Uçurum! Kayalara dikkat et!"

Eric'in zihninin gerisinde bir anı canlandı. Annesi bir Garcin tanıyordu ve ondan nadiren söz ederdi. Grimsby ile aynı küçük kasabadan bir askerdi.

"Grim," dedi Eric, boğazı düğümlenmişti. Çığlık mı atıyordu? "O öldü."

Eric'in annesi gibi.

"Bunların hiçbirisi gerçek değil," dedi Eric, Grimsby'yi daha sıkı kavrayarak. "O benim annem değil."

O bunu söylerken, ensesinde onu annesine bakmaya zorlayan garip çekiş hafifledi. O haklıydı. Bu gerçek değildi. Bu bir numaraydı. Hayalet gemi.

Kan Gelgiti!

Eric bakışlarını kaptanın kamarasına kilitlenmiş, kapıyı tırmalayan ve uluyan Gülen Güvercin-Max'in üzerinde gezdirdi;

Vanni bileklerindeki ipleri çiğnedi; Gabriella Mila'nın adını öyle yumuşak bir şekilde haykırdı ki Eric'in kalbi kırıldı.

"Eric? Tatlım?" diye sordu annesinin bu kopyası. Bu Eleanora'nın hafif bir sesi vardı ama onun anılarında daha dumanlıydı. Gözlerinin mavisi çok parlaktı. Gözünün altındaki yara izi kaybolmuştu. "Serein Adası'nın nerede olduğunu biliyorum ve seni oraya götürebilirim."

Gemisinde yalnız değildi. Düzinelerce hayalet güverteyi doldurmuş, solgun biçimleri pruva gri bir duvara dönüşene kadar üst üste binmişti. Birbirlerine uzanıyorlardı. parmaklarıyla işaret ediyorlardı ve Eric'e düz gelen isimler ve vaatler söylüyorlardı. Annesine baktı ve annesi ona tekrar Ada'nın yerini önerdi. Eric başını salladı ve Laughing Dove'daki diğer insanlara döndü. Sauer ve korsanlar kıvrılıp yatmışlardı. güvertede sıkıca. Nora ileri geri sallanıyor, elleri yüzüne karşı titriyordu.

"Tatlım?"

Eric'in annesi ona hiç böyle seslenmemişti.

"Sen o değilsin," dedi kafasındaki yorgunlukla savaşıarak. Sanki gemiyi saran sis zihnine girmiş ve duyularını köreltmışti. Kıymık, Grimsby ve Max'in feryatları hayaletin kontrolünü zayıflatmışti. Onun sesi bardağı taşıran son damla oldu. "Sen Vellona'lı Eleanora değilsin. Sen benim annem değilsin."

Eric, Grimsby'yi küpeşteden geri çekti ve gemiye bağladı.

"Grim," dedi Eric. "Garcin gerçek değil. Bunların hiçbiri gerçek değil.

Bu bir numara."

Ama Grimsby onu duyamadı.

"Anne!" Korsan kız Nora sürünerek ayağa kalktı. Kulağından bir parça balmumu düşmüştü ve bakışları gemideki hayaletlerden biri.

Sauer'in parmaklarının arasından kaydı ve gözleri panikten çılgına dönmüş bir halde ona doğru atıldılar. Kadın kendini korkuluklara attı ama Eric koşarak geldi ve onu belinden yakaladı. Kendini geriye attı ve güverteye çarptılar. Dirsekleri

karnına indi ve başı onunkine çarptı. "Gerçek değil," diye mırıldandı, Nora'yı sıkıca tutmaya devam ederek Ağrıyan başına rağmen.

İnledi ve ondan uzaklaştı. "Bu da ne-"

"Parmaklıkların üzerinden atlamak üzereydin." Eric onu bıraktı ve birbirlerinin ayağa kalkmasına yardım ettiler. Kızın başını salladı. "Bir şok onların büyüsunü biraz olsun bozar."

"Sihirle çok uğraşıyorsun, değil mi?" diye homurdandı ama Mürettebattan birinin kafasının yanında yüksek sesle tepindi ve kendine gelir gibi olduğunda mırıldandı. "Geri gelecektir. Biraz zaman alır ama hayaletler kimseyi yakalayamazsa yarım saat içinde giderler."

"Bu ne zamandır oluyor?" Eric sordu.

Gözünün ucuyla hayaletleri görebiliyordu. yavaşça küpeştenin üzerinde sürünüyorlardı. Birkaçı suya doğru düştü. Biri Gülen Güvercin'i yakaladı.

Omuz silkti. "Sauer eskiden sadece korkutucu bir ebeveynlerin çocuklara anlattığı bir hikaye, ama birkaç yıl önce gemiler

Mürettebat görünürde yokken kıyıya vuruyor. Onlarca kişi gitmiş ama teknede tek bir iz bile yok. Yelkenler hala kırılmış ve kürekler çarpılmış gibi eğri bğrö."

"Soyduğunuz tüm gemilere olan bu mu? Soygun yok, sadece hayaletler mi var?"

"Hayır, genellikle onları soyar ve Riva'da bırakırız."

"Bunu duymamış gibi yapacağım," dedi ve mürettebatın geri kalanına baktı. "Kaçabilir miyiz?"

Sauer, gözleri donuk ama her geçen dakika daha da bulanıklaşarak Nora'nın elini tuttu. "Sorun nedir?"

"Pes etmiyorlar," dedi Nora Eric'e. Sauer'in avucunun içine hızlıca bir not yazdı. "Onları duyamasanız ya da göremeseniz bile sizi yakalayabilirler. Sadece nasıl iletişim kuracaklarını bulmaları daha uzun sürüyor."

"Gitmelerini nasıl sağlayacağız?" diye sordu Eric.

"Yapamayız," dedi Nora.

Güvertedeki korsanlardan biri ayağa fırladı. Gözyaşları yanaklarından süzölürken hayaletler arasında gördükleri kişiye bir şeyler imzaladılar. Sauer ve Nora onları durdurmak için koşmaya başladı ve Laughing Dove'un mürettebatından biri pruvadaki bağlarından kurtuldu. Gemiye çarptı.

Eric ona ulaşmadan önce korkuluktan aşağı eğilerek

Birine yardım etmek için. Korkunç bir el küpeştenin üzerinden uzandı ve onu denize doğru çekti.

"Eric?" diye seslendi annesi. "Geri gel."

Geminin kenarından baktı ama denizci ve hayaleti gitmişti. Diğer hayaletler geminin yan tarafına doğru sürünüyor, elleri vantuz gibi gövdeye yapışuyordu. Deniz suyu içlerinden akıyor ve tuz her bir solgun silueti sarıyordu. Eric onların arasından aşağıdaki derinlikleri görebiliyordu ve mırıldanan bir korsana takılarak geri çekildi. Bir hayalet teknenin kenarından sürünerek geçti ve yarı saydam ayaklarının etrafında bir su birikintisi bıraktı. Annesiyle yüzleşti.

"Sen gerçek değilsin," dedi.

"Oh, tatlım." Sesi ılık kum gibi adamın üzerinden süzüldü. "Olabilirim."

Eric gözlerini kaçırmak için kendini zorladı. Geminin merkezinde, Gabriella ve Vanni birbirlerinin kaçmasına yardım edebileceklerini anlamışlardı. Eric'in göğsünde korku

kabarırken onlara doğru koştu ve o da güldü. Durduramadan gülmeye başladı; iplerini çözmeyi öğrenen küçük çocuklar gibi birbirlerine sokuldukları görüntüsü her şeyi aynı anda hem fantastik hem de korkunç kılıyordu ve Eric Vanni'yi bileğinden yakaladı. Gabriella en iyi arkadaşlarına bakmadı bile.

"Lütfen," diye fısıldadı Vanni ve parmaklıklara uzandı.

Gabriella hayaletlerden birine doğru hamle yaptı ve Nora kolunu kaldırdı. Gabriella önce göğsüne çarptı ve yere yığıldı. Nora

omzunu tuttu.

"Tanrım, çok sağlammış," diye mırıldandı Nora.

Gabriella inledi ve dizlerinin üzerinde debelendi. "Bir at tarafından mı tekmelendim?"

"Pek sayılmaz," dedi Eric.

Vanni kendini Eric'ten kurtarmaya çalıştı. "Bırakın beni! O tam orada!"

Eric bir kolunu Vanni'nin omuzlarına dolayarak, "Onları uyandırmak için etrafta dolaşıp herkese vuramayız," dedi.

"Geminizde kalanların yardım edebileceğini sanmıyorum?"

"Büyülenecek kadar yaklaşmadan da olmaz," dedi Nora. Eric işe yarar bir şey bulmak için ceplerini yokladı. Bulduğu tek şey flütü ve bir avuç dolusu mercimek kaplı meyan şekeriydi.

"Hiç yoktan iyidir," diye mırıldandı ve flütü tek eliyle çekip çıkardı. "Üzgünüm, Vanni."

Eric, Vanni'nin kulağının yanında keskin bir nota çıkardı. Vanni irkildi ve geri çekildi ve ses çıgılları kesti ve gemiye yalvarıyorlardı. Hayaletler bile sustu.

"Bu ne içindi?" Vanni elini kulağına vurdu ve Eric'ten uzaklaştı.

Gabriella onu yakaladı. "Kapa çeneneni."

Uyanık olan beş kişi donup kaldı. Hayaletler, korkulukların üzerinden sıçrayarak, Eric'i boş gözlerle hayranlıkla izledi. Diğerlerine baktı ama hiçbirisi ne yapacaklarına dair bir işaret vermedi. Eric yavaşça flütünü dudaklarına götürdü ve ilk kez eski bir Vellona gemisinin baş güvertesinde öğrendiğı basit bir şarkıyı çaldı. Şimdi sözlerini bile hatırlayamıyordu, sadece notaları ve annesinin mürettebatın başının üstünden onu nasıl izlediğini hatırlıyordu. Hayaleti ürperdi ve titreyerek gözden kayboldu. Eric durdu.

Ellerini uzatmış ve ağzını açarak sessiz bir çıgılık atmış halde, Eric'in iki adım ötesinde yeniden belirdi. Eric tökezleyerek geri çekildi.

"Eric," dedi Gabriella, "oynamaya devam et."

Öyle yaptı ve ayağı kalktı, melodi titriyordu. Notalar soğuk gece havasında parlak ve berrak bir şekilde güvertede yayıldı ve hayaletler Eric'e doğru adım atmaya başladılar. Eric geri çekildi ve daha yumuşak, daha yavaş bir şarkı çaldı. Onlar da onu takip etti.

Sauer ve Nora onun duyamayacağı bir konuşma yapıyordu ve Nora hâlâ hayaletlerin büyüünden kurtulmaya çalışan korsanlardan birini işaret etti. Artık Eric'i takip ediyorlardı ve insanlar uyanmaya başlamıştı. Korsan şarkı söylemeye başladı ve hayaletler de peşlerinden gitti. Eric şarkısını yarıda bıraktı ve güvertede Sauer'e katılmak üzere hareket etti. Grimsby direğe yaslandı.

"Hayatta mısın, Grim?" Eric sordu.

"Bu baş ağrısıyla öyle olmalıyım," diye mırıldandı adam. Eric yanından geçerken adamın omzunu sıvazladı.

"Bu," dedi Sauer, "daha önce gördüğümüz bir şey değil. Bu çok faydalı."

"Bunu denemediği için kimseyi suçlayamam," dedi Nora. "Bunun işe yaramasını kim beklerdi ki?"

Eric elindeki flüte baktı ve, "İşe yarar bir şey ve biliyor musun Sauer, seninle bir anlaşma yapacağım," dedi.

Sauer'in kahverengi gözleri kısıldı. "Sen mi?" "Ben Vellona Prensi Eric."

Nora "Kahretsin" diye mırıldandı.

Vellona'nın gelecekteki kralı olarak Eric neredeyse her şeyi yapabilirdi. Korsanlık zaten ağır bir ceza gerektiriyordu ama Sauer'in mürettebatının her üyesinin asıldığını görecekti.

"Onların dikkatini nasıl dağıtacağını ya da büyülerine nasıl son vereceğini bilmiyordun," dedi Eric. "Artık biliyorsun. Bana borçlusun."

Grimsby, sanki Eric'in hoşuna gitmeyecek bir şey yaptığını hissetmiş gibi sürünerek yanlarına geldi.

"Peki karşılığında ne istiyorsun?" Sauer dişlerini emdi. "Ekselansları?"

"Blood Tide hakkında daha fazla bilgi. Serein Adası adında bir yer arıyorum ve Kan Gelgiti onunla birlikte anılıyor. Ada'yı bulabilmem için nasıl bağlantılı olduklarını anlamama yardım etmeni istiyorum." Eric, Grimsby'nin alayını duymazdan geldi. "Ve şansımız varsa, bundan sonra bu hayaletler halledeceğim bir sonraki şey."

Eğer hayaletler Kan Gelgiti'yle geldiyse ve Kan Gelgiti de Serein'la bağlantılıysa, o zaman bu dehşetin arkasında da muhtemelen cadı vardı.

Sauer geminin etrafına göz gezdirdi, bakışları hayaletler üzerindeydi. "Vellona'nın etrafa bu kadar saçacak kadar parası olduğunu bilmiyordum."

"Karşılığında size para teklif etmiyorum," dedi Eric.
"Mürettebatınıza, ağır suçlar dışında, bir af teklif ediyorum.
Elbette."

Tutuklanma korkusu olmadan Vellona'nın sularında seyahat edebileceklerdi.

"Korsanları affedecek misiniz?" Nora sordu.

"Daha tuhaf şeyler de oldu." Eric etraflarını işaret etti.

"Kaçabilmemiz için hayaletleri bizden uzaklaştırmanız
gerekecek. Elbette, Bulut Molası Koyu'na dönmenizi sağlamak
için mürettebatınızdan birinin bizimle birlikte seyahat etmesi
gerekecek ve

Ada'yı bulmama yardım

et." "Edeceğim,"

dedi Nora.

Eric başıyla onayladı. "Biz hemen Cloud Break'e
gideceğiz, sen de onlardan kaçtıktan sonra bizi orada
bulabilirsin."

Sauer sıkılmış dişlerinin arasından bir nefes verdi. "Onu
rehin alıyorsun."

"Tartışacak durumda değilsiniz," dedi Grimsby.

"Kesinlikle öyle," dedi Sauer. "Hâlâ sayıca azsınız." "Kes
şunu." Nora bir elini Sauer'in koluna koydu ve başıyla
Eric. "Ben de seninle geleceğim. Blood Tide hakkında bazı
hikâyelerim var ve o affı istiyorum."

Eric ve Sauer el sıkıştılar ve Sauer onu kendine çekti. "Eğer
varırsak ve o iyi olursa size yardımcı olacağız," dediler.
Fısıldadı.

Eric başını salladı. "Anlaştık."

Storm at Sea

SAUER ve mürettebatı hayalet gemiyi kuzeye götürdüler. Hayalet gemi gözden kaybolana kadar Gülen Güvercin'deki hiç kimse konuşmadı ve o zaman bile bu sadece temkinli fısıltılarla oldu. Eric flütünü elinden bırakmadı ve Gabriella gemiyi Cloud Break'e doğru geri götürmeye başladı. Orada yeniden stok yapabilir ve olan biten her şeyi anlamlandırabilirlerdi. Mürettebatın çoğu başka bir şey yapamayacak kadar sarsılmıştı. dalgın bir şekilde yelkencilik yapıyorlar. Eric hayaletlerle karşılaştıklarında geri dönmelerini yadırgayamazdı.

Ve Nora'nın varlığı, başarısız yolculuğu daha az başarısızlık gibi hissettirdi.

Eric elini uzatarak "Burada konuşabiliriz," dedi. Nora kaptanın kamarasını işaret etti. Grimsby gözlerini kıstı ve Eric başını salladı.

"Bize ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağız," dedi Vanni hızlıca. "Herhangi bir şey için."

Eric başıyla onayladı ve kapıyı açtı. Max dışarı fırladı. Eric'in üzerine atladı, pençelerini omuzlarına koydu ve yüzünü yaladı. Eric Max'i bir bebek gibi göğsüne bastırdı.

"Sence hayaletlerin büyüü köpekler üzerinde işe yarar mı?" diye sordu Nora'ya. Kapının içi pençe izleriyle kötü bir şekilde çizilmişti.

Masanın boş bir köşesine oturdu ve çizmelerini bir sandalyeye dayadı. "Öyle değil. Yine de hayaletleri görebiliyorlar. Gemi kedileri de yapabilir. Hayaletlerle uğraştık

iki kez, ve kediler her ikisinde de tepki gösterdi. Hayaletler onları fark etmemiş gibi görünüyordu."

"En azından bu da bir şeydir," dedi Eric. Yağmalanmış kamaranın etrafına bakındı. "Haritalarımı çalmadığınız için teşekkür ederim sanırım."

"Sanki bir denizci duvarlara kusmuş gibi görünüyor," dedi Nora ve duraksadı. "Ekselansları."

"Kesinlikle öyle hissettim," dedi. "Daha önce söylediğimi biliyorum ama Serein Adası diye bir yer arıyorum. Serein Adası

Blood Tide'dan bahsediliyordu ama ben bunun şafak ya da alacakaranlık için bir metafor olabileceğini düşündüm.

Öğrenebildiğim kadarıyla, Ada muhtemelen üzerinde işaretlenmiş yerlerden birinde

Bu haritalar, fırtınalarla çevrili ve Kan Gelgiti ile ilgili."

Nora haritalardan birini incelemek için döndü ve ısıklık çaldı. "Bunların mantıklı olmadığını biliyor musun?"

"Farkındayım." Yatağa yığıldı ve Max'in odanın içinde koşturup Nora'yı koklamasına izin verdi.

Eric'in ayaklarının dibine yerleşecek kadar tatmin olmuştu.

"Şimdi, Blood Tide hakkında ne biliyorsun?"

Kulübenin ışığında onu tanımak daha kolaydı. Uzun boylu ve zayıftı, uzun siyah saçları tutam tutam omzuna dökülüyordu. Kollarında birkaç koyu yara izi vardı ve eklemleri bir boksörünki gibi sarılmıştı. Yeşil boyalı bir tırnağını kemiriyordu.

"Çok değil," dedi, hâlâ duvarlara iştirilmiş haritalara bakarak. "Bu bir Rivan masalı. Eskiden çocuklara anlatırlardı denizde yalnız yüzmelerini engeller. 'Dalgalara dökülen tek bir damla kan ve Kan Gelgiti sana sahip olduğun her şeyi sunacak birini getirecek.

hiç istemedim. Ama bunun bir bedeli var ve asla kabul etmemelisin.' O masallardan biri."

Eric başını salladı. Bu ona pek yardımcı olmamıştı. Riva, Vellona'nın kuzeyinde yer alan bir krallıktı ve onlar da aynı derecede zor durumdaydılar.

"Kim o biri?" diye sordu. "Bir cadı mı?"

Omuz silkti ve adamın bakışlarına karşılık vermedi. "Olabilir. Hikayeler nadiren o kadar ileri giderdi ve çocuklar sorarsa, bize o anda en korkutucu gelen şeyi anlatırlardı."

"Yani gördüğümüz hayaletler Kan Gelgiti'nin bir parçası," dedi Eric. "Hayaletler nasıl çalışıyor?"

"Gemileri gerçek. O kadarını biliyoruz. Ama onlar değil. Onlarla savaşmak değersizdir çünkü onlar bize dokunabilse bile biz onlara dokunamayız. Kılıçlar, asalar- her şey onların içinden geçer. Gemilere tırmanabilir ve siz daha orada olduklarını fark etmeden sizi sürükleyebilirler. Silah da kullanabiliyorlar ve biz de onların kullandığı silahlara dokunabiliyoruz. Bu da sadece kendimizi savunabileceğimiz anlamına geliyor." Nora çenesi boyunca uzanan ince bir yara izini işaret etti. "Bu yüzden Sauer bir kural koydu. Kan yok. Kan suya karışır karışmaz Sis onları kanın olduğu yere sürüklüyor." "Ve Sauer bunun-"

Parçalanmış kapı gıcırdayarak açıldı. Vanni ve Gabriella odaya girdiler ve kapıyı arkalarından kapattılar. Vanni, Eric'le birlikte yatağa oturdu ve Gabriella da diğer tek sandalyeyi aldı. Bukleleri hâlâ Nora'nın eşarbyyla örtülüydü ve dudağı temizlenmişti. Vanni'nin morarmış Yanak parlak bir mordur. Dört kişiyle birlikte oda çok kalabalıktı.

"Özür dilerim." Gabriella iki elini de havaya kaldırdı.

"Grimsby

Onunla burada yalnız olman konusunda endişeleniyor. Bu arada o iyi. Kavgayı kaybettiği ve tabancasına başvurmak zorunda kaldığı için kızgın."

"Evet," diye söylendi Nora, "o kadar büyük bir ihtimalle suikast düzenleyeceğim ki

Bir adaya giderken ona hikayeler anlatmam ve bakıcılık yapmam için beni affetmeyi teklif eden prens."

Eric gülmemek için kendini zor tuttu ve başını salladı. "Peki. Blood Tide'dan bahsediyoruz. Eğer biliyorsan daha iyi olur.

Her neyse."

"Max'i bir marangozun yanında eğitmeliyiz," dedi Vanni, yıkık kapıyı inceleyerek. "Ya da onu Sait'in üzerine salmalıyız."

Eric, Max'in başını kaşıyarak, "Onu cesaretlendirme," diye mırıldandı. "Herkes nasıl?"

"Sarsıldık," dedi Gabriella iç çekerek, "ama iki gün içinde evde olacağız. Ya sen?"

"Kan Gelgiti gerçek ve son derece gerçekçi." Eric başını Nora'ya doğru eğdi. "Eski Rivan masalı."

"Ama neden var?" Gabriella sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Nora. Hâlâ onun gözlerine bakmıyordu. "Üzgünüm. Riva'da tanıdıklarına birkaç mektup gönderebilirim ama bu konuda bildiklerim bu kadar."

Kendini tutuyordu ve Eric'in tüm çekiciliğine rağmen ona nasıl yaklaşacağından emin değildi. Yüzü kıpkırmızı olana kadar ona misafir diyebilirdi ama bu ona güvenmesini sağlamayacaktı.

"Körfeze vardığımızda daha fazla konuşabiliriz," dedi. Eve döndüklerinde, kızın ona söylemediği şeyin ne olduğunu anlayacaktı. "Başka bir şey hakkında konuşabiliriz - şu anda batı bölgesini kasıp kavuran korsanlarla karşılaştınız mı? kıyılar?"

Çenesi gerildi. "Yaptık."

"Onlara Sait tarafından mı ödeme yapılıyor?" diye sordu Eric.

"Ödenenden fazlasını alıyorlar." Güldü. "Onlar korsan falan değiller. Sait birkaç yıl boyunca bulabildikleri her korsanı toplayıp ya kaçırttı ya da öldürttü. Şunlar baskın yapan insanlar paralı askerler. Gemiler, silahlar, izledikleri emirler, hepsi Sait'e ait. Sauer henüz onlar hakkında ne yapacağını bulamadı."

"Pekala," dedi Vanni, "bir gizem daha çözüldü."

"Ve Kan Gelgiti'nin gerçek olduğunu biliyorsun." Gabriella yüzünü koluna sildi. "Hepimiz gördük-"

"Farklı şeyler," dedi Eric çabucak. "Merak etme. Kimse senin ne gördüğünü bilmiyor. Ben annemi gördüm ve sanırım onlar size sahip olmak için en çok neyi verebileceğinizi gösteriyor."

"Ama onlar ne?" dedi Vanni. "Hayalet olamazlar. Gördüğüm kişi ölmedi."

"Annem kesinlikle öyle," dedi Eric.

"O zaman neden bize bir anlaşma teklif etme zahmetine giriyorlar? Eğer onlarla gitmemizi istiyorlarsa, bir amaçları olmalı." Gabriella sandalyesinde arkasına yaslandı ve haritalardan birine dokundu. "Bunun bir akıntı olmadığını söylediğimizi biliyorum ama ya sis varsa?"

"Hiçbirimiz sisin ne olduğunu bilecek kadar büyüden anlamıyoruz," dedi Nora. "Seni kenara çektiklerinde ölmezsin, düşünmüyoruz. Onlarla birlikte ortadan kayboluyorsun. Belki bir sığınağa. Belki gemilerine. Belki de mürettebatlarının bir parçası olursunuz. Kimse bunu öğrenecek kadar uzun süre onlara karşı koyamadı ya da dikkatlerini dağıtamadı."

Eric onlar için çaldığı şarkıyı mırıldandı, annesinin ona öğrettiği eski bir şarkı. "Artık biliyoruz."

Bir süre sessizce oturdular ve Eric annesinin seslendiğini duyduğuna yemin edebilirdi. Vanni kıpırdandı ve bir kulağını ovuşturdu.

"Korsanlıktan bahsetmişken, Sauer'in ikincisi nasılsın?" diye sordu Gabriella aniden. "Sen bizim yaşıımızdasın ve kuzey zarar görüyor, ama zararın çoğunu kimin yaptığı düşünüldüğünde, korsanlık başvurulacak garip bir şey gibi görünüyor."

"Sauer'e katıldığımda bize zarar veren korsanlar değildi. Fırtınalar ve açlıktan ölmekti." Nora saçıyla oynadı ve gözlerini kısarak Eric'e baktı. "Sen gerçekten prens misin?"

Başını salladı.

"Harika," dedi. "Bana ve oradaki çoğu insana biraz para borçlusun."

"Dövüşmekte nasıl bu kadar iyi oldun?" diye sordu Vanni yanağını ovuşturarak.

Parmağını ve başparmağını kaldırdı. "Kendini iyi sanan insanları dövmek," dedi ve başparmağını avucunun içine doğru kıvrıdı. "Zorunluluk." Parmağı aşağı kıvrıldı.

Gabriella homurdandı ve Nora ona döndü.

"Eşarbım sende kalsın o zaman, eğer yapabilirsen," dedi.

Gabriella gülümsedi. "Bakalım ne kadar iyi bir hırsızmışsın."

Nora güldü ama gözleri Eric'e kaydı.

"Şimdi seni hırsızlıktan tutuklamam ikiyeüzlülük olur, sanırım," dedi Eric. "Körfezi seveceksin ve biz de

Tekrar yola çıkmadan önce birkaç gün orada olacağım." Nora, "Sakin kuzeyimi her gün tercih ederim," dedi. "Onu nereye götüreceksin?" Vanni sordu.
Gabriella gözlerini kapattı. "Bana yardım et..."
"Senden uzakta," dedi Nora kesin bir ifadeyle. "Ben bir korsanım, unuttun mu?"

Huzursuzluk gemiye bulaştı. Denizdeki bir sonraki tam günlerinde kayıp denizci için bir cenaze töreni düzenlediler, kimse onları uğurlamaya cesaret edemedi. Günler kolayca geçip gitti, gemiden çok daha hızlı.
Eric haritalara bakarak ve Nora'dan Ada ve Kan Gelgiti hakkında bilgi almaya çalışarak çok fazla saat geçirdi. Nora ona bir sürü eski şey anlatmıştı, Ama yine de onun kendisinden bir şeyler sakladığını hissediyordu. Cloud'a ulaşmalarından önceki gece Mola, bunu düşünmeye devam edemeyecek kadar yorgundu. Baş güvertede dinlenmek için sessiz bir yer buldu.
Neredeyse herkes güvertede bir şeyler için hazırlık yapıyordu. Mahallede çok uzun süre kalmış ve olan biteni kaçırmıştı. İlginç bir şekilde, Nora yeşil eşarbını çoktan geri çalmıştı ve bir ödül gibi takıyordu. Eric, Gabriella'nın bakışlarının Nora'nın yuvaya giden yolunu izlediğini, yanaklarının açıkça kızardığını gördü ve memnuniyetle karışık bir iç geçirdi ve melankoli.

Her zaman dalgaların üzerinde mükemmel insanla tanışmayı hayal etmişti. Belki de ziyaretçi bir devlet adamıydı. devlet toplantılarına yelken açmayı tercih ederdi ya da belki de her gün güneşi batırırken şarkı söyleyen kaçak bir soylu olurdu. dünyayı dolaştılar. Ama Eric ne zaman sonsuz, samimi olasılıklara kapılmak istese, lanetini hatırlıyor ve bu arzuları elinin tersiyle itiyordu.

Ayak sesleri kulübeden Eric'e doğru yaklaştı. "Peşinde olduğun adayı bulamadığını biliyorum, ama bu tür bir kaş çatmanın haklı bir nedeni yok, değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi Eric ve Grimsby'ye doğru döndü. En azından Eric'in yolculuk için gerçek nedenini öğrenmemiştir. "Yine de kılıçlarınızı yanınıza almamış olmanız çok yazık."

Grimsby son birkaç günün her boş anını, eğer çok değerli kılıçları olsaydı Sauer'i yenebileceği konusunda ısrar etmekle geçirmişti.

"Eleanora ve ben kendimizi aileden sayardık. Biliyorum," dedi Grimsby. Eric'in yanındaki parmaklığa yaslandı. "Ve sen de istediklerimi asla yapmayan korkunç, korkunç bir yeğensin."

Hava neredeyse kararmak üzereydi, güneş denizi yanık turuncuya boyuyordu ve Grimsby'nin beyaz tenindeki yeşil tonu silip süpürüyordu.

Eric kıkırdadı. "Yeğenini tanımlıyorsun."

"Korkunç," dedi Grimsby son bir kez. "Kabul etsen de etmesen de doğum günün yaklaşıyor."

On sekiz yaşına girmesine bir hafta, kral olmasına ise iki hafta kalmıştı. Veraset hattını güvence altına almak için iki hafta.

"Denizde kutlama yapmak istediğini biliyorum," dedi Grimsby, "ve başarısız olma ihtimaline karşı bir kutlamanın kalp kırıklıklarına iyi geleceğini düşündüm."

Eric inledi. "Bir şey yaptın, değil mi?"

"Kutlama yapmak herkese iyi gelecektir. Rahatlamalı ve son yaşadığımız tehlikeyi atlatmalıyız ve Nora hayaletlerin asla bu kadar uzağa gitmediğine dair bana güvence verdi," dedi Grimsby. "Ayrıca, sen seyahat etmekte ısrar ettiğin anda bunu ayarladım ve planlarımın boşa gitmesine izin vermeyeceğim."

Eric küçük bir kahkaha atarak, "Sensiz ne yapardım bilmiyorum," dedi.

"Evet, biliyorsun ve biliyorsun ki bu tam olarak önerilerimin tam tersi." Grimsby gülümsedi ve Eric'i geminin geri kalanıyla yüzleşmesi için çevirdi. "Şimdi, ben yaptım

Geleneksel ve nazik bir şey, eminim ki takdir edilmeyecek, ama önce bunu aradan çıkaralım."

Vanni ve aşçı, ellerinde yiyecek sepetleri ve bir kasa dolusu içeceklerle mutfaktan çıktılar. Mürettebatın geri kalanı ambardan bir şey taşımaya çalışıyordu ve Gabriella kahkahalarını ellerinin arkasına sakladı. Uzun ve ağırdı, üzerinde bir branda örtüsü vardı. Eric'ten hazırlıksız bir konuşma yapması istendiğinde hissettiği korkunun aynısı içine yayıldı.

"Biliyor musun," dedi Eric, "sürprizi herkes kaldırmaktan dinlendikten sonraya saklayalım."

Belki o zamana kadar denize düşürebilir.

Grimsby ofladı pufladı. Eric flütünü kaptı ve bir kemancıya katılarak onlarla birlikte hızlı, sıçrayarak bir şarkı çaldı. Vanni ve Gabriella güvertede kahkaha dolu bir dansla tökezledi ve Max peşlerinden koştu. Mürettebatın geri kalanı Müziğin ilk dakikasında herhangi bir hayalet çıkmayınca daha yüksek sesle şarkı söyleyerek katıldılar ve kış taraftaki biri bilek güreşi yarışması başlattı. Vanni sonunda Eric'i Dans. Müziğin ritmi onun içinde döngüsel, sınırsız adımlarla sarsıldı. Eric kendini rahat bıraktı ve Kan Gelgiti'nin dehşetini unutmaya çalıştı.

Alçak bir çatırtı suyun üzerinde yankılandı, havai fişekler gece gökyüzünü parlak kırmızılar ve mavilerle boyadı. Ciyak ciyak öten martılar karmakarışık bir tarantella halinde dumanın içinde bir o yana bir bu yana süzülürken, güvertenin diğer tarafında Max küpeştedeki bir mazgal deliğini kokluyordu. Bir martının beyaz tüyleri parmaklığın arkasında.

"Max!" Eric ısıklık çaldı ve flütünü çıkardı. "Al oğlum!"

Max sessiz bir ah-vu çekti ve Eric ona kuş benzeri bir şarkıyla cevap verdi. Eski ahşap flüt onun süslü konser flütüne hiç benzemiyordu ama yumuşak sesler çok daha rahatlatıcıydı. Sanki eve çağrılmak gibiydi.

Max onun etrafında dans etti ve Max'in tüyleri diken diken olana kadar yan tarafını ovdu. "Havai fişekleri sevdin mi?"

Havai fişeklerin gürültüsü Max'in havlamasını bastırdı ve köpek güvertedeki arma gölgelerinin peşine düştü. Gabriella, buklelerinin üzerinde yeniden çalınan eşarbyyla Max'i Eric'in etrafında kovaladı. Tanıdık bir boğaz temizleme sesi Max'i durdurdu.

"Şimdi!" Grimsby güvertenin ortasına doğru kasıla kasıla yürüdü ve arkasındaki branda kaplı büyük canavarı işaret etti. "Şimdi size bu büyük canavarı takdim etmek benim için bir onur ve ayrıcalıktır.

Saygıdeğer Prens Eric-"

"Buğulanmış mı?" diye mırıldandı Gabriella, Eric'in yanında durarak. "İşte bu yüzden kimse seninle evlenmeyecek."

"Çok özel, çok pahalı, çok büyük bir doğum günü hediyesiyle," diye devam etti Grimsby.

"Ah, Grimsby. Seni yaşlı fasulye sırtığı. Bunu yapmamalıydın." Eric Grimsby'nin sırtına hafifçe vurdu ve gülümsedi. "Neden onu bizimle birlikte buraya getirdin?"

Grimsby, "Sanırım bu birazdan belli olacak," dedi. Yakındaki denizcilerden biri brandayı çekti.

Bir heykeldi, çünkü tabii ki bir heykeldi. Eric Portreler için oturmaktan mümkün olduğunca kaçınmıştı ve Grimsby onu bu konuda rahatsız etmeyi bıraktığında sevinmişti. Bu devasa şey ona biraz benziyordu ama çok uzun, çok kaslı ve çok gururluydu.

En azından Grimsby ressamın solak olduğunu bilmesini sağlamıştı.

"Alçaktan gitmemize şaşmamalı," diye mırıldandı mürettebattan biri.

Eric cevap vermemek için alt dudağını ısırды ve yüzünü buruşturdu. Max ona hırladı. En azından Max ikisinin kafasını karıştırmayacaktı.

"Tanrım, Grim. Bu, uh..." Eric boynunu ovuşturdu ve kelimeleri aradı. Bu yüzden konuşmayı genellikle Grimsby yapardı. "Bu gerçekten bir şey."

Bunun bir israf olduğunu söyleyemezdi; bu Grimsby'ye ve onu hangi zavallı ruh oymuşsa ona karşı kabalık olurdu. Heykel çok güzel, ayrıntılı ve incelikli bir dekadansa sahipti. Onlar

yüzünü ve saçını hiç görmeden doğru bir şekilde aldı, ancak ifade biraz fazla kalkık geldi. Kaşlar da öyle.

Ya da belki de insanlar Eric'in etkileyici olduğunu söylerken bunu kastediyorlardı. O her zaman şeffaf demek istediklerini düşünmüştü.

"Hiçbirimizin bunu çalmak istemediğini tahmin edebilir misin?" Nora sordu ve güldü.

"Taşısaydın bile taşıyamazdın," dedi Gabriella.

Nora bir kolunu kaldırdı ve esnetti. "Eğer bu benim heykelim olsaydı, bir yolunu bulurdum."

Grimsby tüm bunları görmezden geldi. "Evet, kendim yaptırdım. Elbette bunun bir düğün hediyesi olmasını umuyordum." Sesini alçalttı ve Eric'e kaşlarını kaldırdı.

"Özellikle de

Glowerhaven kralı parasını ödemekte ısrar ettiğinden beri."

Ah, işte buradaydı.

"Hadi ama Grim, başlama yine," dedi Eric gülerek. "Bak, Glowerhaven prensesine aşık olmadığım için hâlâ kızgın değilsin, değil mi?"

"Eric, bunu sadece ben istemiyorum," dedi Grimsby. "Tüm krallık senin doğru kişiyle mutlu bir yuva kurduğunu görmek istiyor."

Yine o. Eric küpeşteye gitti ve denize baktı, havai fişeklerin dumanı gecenin üzerinde gri bir perde oluşturuyordu. Havai fişekler üzerlerinde çatırdıyor ve parlıyordu.

"O dışarıda bir yerlerde," dedi. Dışarıda bir yerlerde onun için mükemmel birinin olduğunu bilmek, lanetinin ona bahsettiği tek güzel şeydi. "Sadece onu henüz bulamadım."

Grimsby homurdandı. "Belki de yeterince dikkatli bakmıyorsunuzdur."

"İnan bana Grim, onu bulduğumda anlayacağım. Hiç şüphesiz, şimşek gibi çakacak!" Eric el çırpı ve bir gök gürültüsü patlaması geceyi titretti. Başını geriye attı.

Bulutlar - duman değil, ama gece ile aynı mürekkep rengine dönen bulutlar.

"Kasırğa geliyor!" diye bağırdı karga yuvasından bir denizci. "Sıkı durun! Armaları emniyete alın!"

Gemiye bir durgunluk kapladı ve sonra herkes hareket etti. Eric ayağa fırladı ve geri bağlamak için halatlardan birini kaptı. Vanni güvertede gevşek duran her şeyi toplayıp baş güverteye götürdü ve Gabriella dmene koştı. Rüzgâr hızlandı, martıları arma ve kpeşten savurdu. A Dalga gövdeye çarptı. Max inledi.

"Birdenbire ortaya ıktı!" Nora yelkenlerden birinin kopmasını engellemek için sertçe çekerek bağırdı. "Hanginiz Triton'u kızdırdı?"

Gabriella ve mürettebat talimatları bağırdı. Bir haydut Dalga gemiyi süpürdü ve Eric kendini direğe zorlukla tutturdu. Su onu iliklerine kadar ıslattı, gözlerini yaktı ve Gabriella'yı dmenden uzaklaştırdı. Baş küpeşteye çarptı ve Eric hamle yaptı. Başını tutarak tökezledi. ark çılgınca döndü.

"Grim!" Eric direksiyonu kavradı ve tutamaklar avuçlarına battı. "Gabriella!"

İkisi de cevap vermedi.

Bir başka dalga geminin üzerinden geçerek onu yan yatırdı ve mürettebatın yarısı göz açıp kapayıncaya kadar gözden kayboldu. Eric'in kolları dümeni sabit tutma çabasından yanıyordu. Vellona'ya bu kadar yaklaşmışken karaya oturabilir ya da bir kayalığa arpabilirlerdi.

"Tekneler!" Gabriella kendini sürükleyerek ayağa kalktı ve Nora'ya el salladı. "Halatlar hemen suya!"

Gemi sabitlendi. Eric gemiyi dik tutabilirse, kurtulabilirlerdi. Nora nden gitti. Güvertede bir fırtına koptu ve gemi savruldu. Gemiye yıldırım düştü. Direk alevler içinde patladı. Arma havaya kalktı ve dümen Eric'in tutuşuna karşı çekilerek onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı.

Ateş ana yelkeni yuttu ve geceyi aydınlattı. Önlerindeki dalgaların arasından karanlık bir gölge geçti.

"Kayalar!" diye bağırdı pruvadaki bir denizci ve kendini geriye attı.

Yeke halatı koptu. Eric küfretti ve dümen çılgınca döndü. Gemi kayalara çarptı. Eric küpeşteye çarptı ve denize düştü.

Karanlık ve soğuk göğsüne bastırdı. Eric rüzgar-kollarını salladı ve tekmeleyerek su yüzeyine çıkmaya çalıştı. Güçlü bir el kolunu kavradı ve onu bir sandala çekti. Vanni sırtına vurdu.

"Grim!" Eric teknenin üzerine eğildi, yarı ayakta durarak dalgalara baktı. Ateşin titrek ışığı bir devlet yüzüğünden parlıyordu. Eric suyun altından uzanan ellere doğru hamle yaptı. "Dayan."

Grimsby'yi tekneye çekti ve geri çekildi. Sonra suyun üzerinde bir uluma yankılandı.

"Max!" Eric, diğer herkesin güvende olduğunu umarak hiç düşünmeden daldı ve parçalanmış gemiye tırmandı. Ateş güverteyi yalayıp geçiyordu ve baş güverteyi çoktan parçalanmış kemiklere dönüştürmüştü. Max sıkışıp kaldığı yüksek güverteden yükselen alevler karşısında havladı ve inledi. Eric ona doğru koştu ve başka kimse var mı diye bağırdı. Kimse cevap vermedi.

"Atla, Max!" Eric ona işaret etti ve tenini yakan sıcaklıktan dolayı irkildi. Ayaklarının altındaki tahta rahat edemeyeceği kadar sıcaktı. "Bunu yapabilirsin."

Eric kollarını uzattı, göğsüne vurdu ve yalvardı. Güvertenin karşısında, ateş devrilmiş bir barut fıçısına doğru yaklaşıyordu. Altındaki tahtalar gıcırdadı.

"Haydi oğlum," diye bağırdı Eric.

Köpek havlayarak sıçradı ve bir ulumayla Eric'in göğsüne çarptı. Eric korkuluğa doğru koştu ve güverte çatırdadı. Ayağı tahtaya saplandı ve Max'i olabildiğince sert bir şekilde fırlattı. Köpek geminin yan tarafında gözden kayboldu.

"Eric!" Grimsby'nin çığlığı ona zar zor ulaştı.

Eric cevap vermeye çalıştı ama dumandan boğuldu. Bileğine acı saplandı ve kalbi her çarpışta durdu.

Gevşek variller kızgın güvertede yuvarlanıyordu. Eric ayağını çekiştirdi ama kırık tahtalar onu tuttu. Gemi savruldu kayaların içine.

Ve dünya patladı.

7

Reprise

Onunla denizde ölüm arasındaki tek şey o ve sesiydi.
Ve parmaklarının arasından kum gibi kayıp gittiler.

ERIC şaşkınlıkla uyandı. Acı, gözlerinin arkasında dolaşıyor ve ağzını açtığı anda doruğa ulaşıyordu. Kum dudaklarına yapıştı ve kocaman, ıslak bir dil onu yalayarak uzaklaştırdı. Salyası yanağından aşağı süzüldü, yüzüne kum ve kürk yapıştı. Eric inledi ve alnıyla Max'e vurdu. Köpek sızlandı.

"Hey, evlat," diye mırıldandı, sesi törpülenmişti. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Eric, koca canavar kıpırdayıp doğrulana kadar Max'i dürtükledi.

Kulakları çınlıyordu ve boğazı yanıyordu ama hiçbir şey kırılmamış ya da kaybolmamıştı.

"Hey-" Eric onu kurtaran kıza nerede olduklarını sormaya çalıştı ama sesi kesildi.

Tekrar inledi ve kendini kumdan yukarı itti.

Güneş ışığı yakacak kadar parlaktı ve tek gözünü açtı. Önünde soluk bir kum yığını uzanıyor, sakın deniz ayaklarının dibine vuruyordu. Müzik ya da kız yoktu.

Ama bir kız vardı, değil mi?

Max, Eric'in etrafındaki toprağı kokladı ve denize doğru havladı. Tek bir el izi -Eric'inkinden daha küçük, uzun, sivri parmaklı- Eric'in el izinin olduğu yerin yakınında kuma bastırılmıştı.

kafası olmuştu. Sahile vurduğu yer, o ve Max dışında bomboş ve çıplaktı. Eric bir avucunu yanağına götürdü, kurtarıcısının dokunuşu kayboluyordu. Bu bir rüya olamazdı. Eric kıyıya çıkabildiğini hatırlamıyordu.

"Max?" Eric ısıklık çaldı ve köpek koşarak ona doğru geldi. "İyi olmana sevindim ama buraya nasıl geldin?"

Kıyı, sudan sadece biraz uzakta bitiyordu ve yukarıda yükselen kayalıklardan kopan taşlarla doluydu. Kayaların arkasında tanıdık bir gri saç teli sallanıyordu.

"Eric!" Grimsby'nin sesi Eric'in kulakları arasında çınladı. "Oh, Eric. Kan basıncımı bu şekilde sadistçe zorlamaktan gerçekten zevk alıyorsun, değil mi?"

Grimsby kayaların etrafından dolanarak geldi ve Eric'in gerginliğinin bir kısmı azaldı. Yaşlı adamın durumu daha kötüydü ama belli ki iyiydi. Eric'in kalkmasına yardım etti ve ona sıkıca sarıldı. Eric Grimsby'nin kolunu silkti. Tökezleyerek ilerledi ve denizi aradı.

"Beni bir kız kurtardı," dedi. Diz çöktü ve elini elini olabildiğince nazikçe parmak izinin üzerine koydu. O gerçektir ve onu hatırlıyordu. Onu hissetmişti. "Şarkı söylüyordu. Çok güzel bir sesi vardı."

Eric ayağa kalkıp döndü ve görüşünü lekeler kapladı. Dizleri büküldü.

Grimsby onu yakaladı. "Ah, Eric, sanırım biraz fazla deniz suyu yutmuşsun."

Mucizevi bir şekilde gemi kazasında kimse ölmemişti. Eric'in şato yolunda bayıldıktan sonra kendi yatağında uyandığında sorduğu ilk şey buydu. Çürük kaburgalarını kontrol eden doktor, Grimsby'nin Eric'e herkesin iyi olduğuna dair güvence vermesine yetecek kadar uzun bir süre uzaklaştı. Biraz sonra Şafak vakti ve görünüşe göre sahilleri arıyorlardı.

Eric için bütün gece. Grimsby'nin giysileri yırtık pırtık ve ıslaktı ve duman kokusu hâlâ üzerine sinmişti. Sonunda Doktor Eric'in yeterince iyi olduğunu söyledi ve Eric'in en az birkaç gün dinlenmesi konusunda ısrar ederek ayrıldı.

Grimsby yere yığıldı

Eric'in yatağının yanındaki sandalyeye.

"Bizi çok korkuttun Eric," dedi ve Eric'in dizini okşadı. "Artık yok, tamam mı? Kalbimin buna dayanabileceğini sanmıyorum."

"Öldüğümü düşündüğüne inanamıyorum," dedi Eric. Boğazı acıyordu, her kelime içine işliyordu ve her yeri ağrıyordu ama neyse ki morluk ya da çizikten fazlası yoktu.

"Patladın." Grimsby homurdandı. "Şimdi, Carlotta yaygara kopararak geldiğinde, bırakın gelsin."

Eric bir kolunu gözlerinin üzerine attı. "Ne kadar endişeliydi?" "Teselli edilemez. Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum.

Aksi takdirde."

Carlotta annesinin hizmetçisiydi ve uşak rolünü üstlenmişti, böylece Eric lanetinden başka birine bahsetmek zorunda kalmayacak ya da gergin bir şekilde

Yeni biri. Carlotta, Eleanora'dan farklı bir tür zorba olmuştu, ona bir çocuk gibi davranıyordu.

yaşı ne olursa olsun. Bazen bu iyi bir şeydi ve annesinin ölümünden sonra hoşuna gitmişti. Bu şımarıklık değildi. Carlotta herkesten çok daha fazla önemsiyordu.

"Oh, Eric!" Kapı hızla açıldı ve duvara çarptı. "Şu haline bak!"

Eric yüzünü buruşturdu. "Ben iyiyim, Carlotta."

"Korkunç görünüyorsun," dedi Carlotta, elinde bir tepsi yemekle odaya daldı. Onu Eric'in kucağına bıraktı ve mükemmel yastığını düzeltti. "Zavalılık böyle savruldu."

Eric bir kaşık çorba alarak, "Ben iyiyim," diye tekrarladı.

"Başını halüsinasyon görecektir kadar sert vurmuşsun," dedi

Grimsby. Carlotta bakışlarını yakalayınca kaşlarını çattı.

"Sahilde bir kız gördüğünü söyledi."

"Bir kız gördüm," dedi Eric ve kaşığını yere bıraktı. "Beni kıyıya çeken oydu. Şarkı söylüyordu."

"Şimdi, Eric." Carlotta onun omzunu ovdu ve bir bardak suyu dudaklarına götürdü. "Son zamanlarda çok şey yaşadın. gün. Bazı şeyleri hayal etmek normaldir."

"Onu gördüm," diye mırıldandı Eric. "Sahilde uyandım. Biri beni kıyıya çekmişti. Kırmızı bir ışık parladı ve şarkı söylemeye başladı. Sonra Max uluyarak geldi. Sahil."

"Elbette," dedi Grimsby, Carlotta'ya tek kaşını kaldırarak. "O beni kurtardı, Grim," dedi Eric. "Mükemmel bir Ses. Cesurdu. O çok..." Eric paniğe kapıldı ve Grimsby'nin elini tuttu. "Bu o olmalı! Saf sesli olan!"

"Eric." Grimsby onun ellerini sıkıca kavradı. "Bu tam da annenin korktuğu şeydi; olmayan bir yerde saf bir ses duyuyorsun."

"Halüsinasyon görmüyordum!" Eric geri çekildi ve acı kafasının içinden geçti. "Öyle bir şey değil. Onu duydum. Onu hissettim. Kumda onun olduğu yerde bir iz vardı."

"O zaman nerede?" Grimsby sordu. "Vellona prensini kurtardı. Herhalde bir ödül ya da takdir bekler?"

Eric yatağa yaslandı. "Bilmiyorum."

Grimsby daha fazlasını söylemek ister gibi baktı ama Carlotta aralarına girerek Eric'in çorba ve ekmeğini işaret etti. Grimsby arkasına yaslandı ve sustu.

"Şimdi," dedi ekmeğin kabuğunu keserek. "İhtiyacın olan şey, hiçbir şey için endişelenmeden birkaç gün dinlenmek ve eminim her şey daha anlamlı olacak o zaman."

Eric arkasına yaslandı. Çorbası biraz şırıldayarak Carlotta'nın kaşlarını çatmasına neden oldu ve Grimsby yumuşak bir sesle Eric'in dikkatini çekti. Önce yemeği, sonra da Carlotta'yı işaret etti. Eric kıkırdadı.

Bir yudum daha yuttuktan sonra, "Bu çok lezzetli, Carlotta," dedi. Çok tuzlu, ama bu o olabilir. "Teşekkür ederim

sen."

Adamın nemli saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. "Elbette canım. Vanni ve Gabriella seni ziyaret etmek için oldukça hevesliler. Onları görmeye hazır mısın?"

"Lütfen." Eric yavaşça yedi, et suyunun içindeki tortellini'yi Vanni'nin nefesini kesecek şekilde dişleriyle sıyırdı. "Onlarla olanlar hakkında konuşmak istiyorum, sonra dinleneceğim. Söz veriyorum."

"Sen mi? Dinlenmek mi?" Grimsby sordu. "Aklını başına getirdiği için denize teşekkür edeceğim."

Ayağa kalktı ve bütün vücudu gıcırdadı. Carlotta başını salladı.

Carlotta, "Sanırım senin de yatağa gitmen gerekiyor," dedi ve Grimsby'yi kapıya doğru sürükledi. "Yemeğini ye. Gabriella ve Vanni'yi yukarı göndereceğim."

Eric başını salladı ve ekmeği kemirdi. Birkaç dakika sonra baş ağrısı hafifledi. Perdelerindeki bir çatlaktan parlak bir ışık sızdı ve bunun sıcaklığı rahatlamasına yardımcı oldu. Kapı açıldı.

"Eric?" Vanni sordu ve başını içeri uzattı.

Eric onu içeri çağırarak, "Seni gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim," dedi.

Vanni ve Gabriella çoğunlukla iyi görünüyordu. Koyu mor bir Gabriella'nın kahverengi teninde morluklar göze çarpıyordu ve kabuk bağlamış kesikler Vanni'nin sol tarafını çillendiriyordu. Vanni'nin sağ kulağının üzerinde kıvrılan kalın bir dikiş çizgisi vardı ve saçları da buna uygun olarak yanlardan ve arkadan kısa kesilmişti. Max onlarla birlikte içeri daldı ve Eric'in yatağına atladı. Eric onun tüylerini karıştırdı.

"Nasılsın dostum?"

Max oflayıp puflayarak Eric'in ayaklarının dibinde birkaç kez dönüp durduktan sonra Gabriella sandalyeye oturdu Grimsby terk etmişti.

"Carlotta ona banyo yaptırdı," dedi ve saçlarını örten yeşil eşarfbı düzeltti, "bu yüzden öfkeli."

"Zavallı bebek," dedi Eric ve eğilip onu öptü. Max daha önce hiç olmadığı kadar güzel kokuyordu. "Nasılsın?"

"Yaşıyor." Vanni bir elini başının üstündeki uzun saçlarında gezdirdi. "O enkazın en kötü yanı saç kesimiydi."

Eric güldü. "İnsanlara denizle savaştığını ve hayatta kaldığını söyle." "Evet, sanırım bu işe yarayacak." Vanni Eric'in yanında duraksadı.

ve ellerini birbirine doladı. "Bak, yüzümü senden uzak tutacağım ama neredeyse ölüyordun ve ben sana sarılacağım. Tamam mı?"

"Lütfen," dedi Eric ve kollarını açtı. "İkinizin de hayatta olmasına çok sevindim."

Vanni kollarını Eric'in omuzlarına doladı ve Gabriella da onun beline dolandı. Yanağı sıcak bir şekilde yanına bastırdı. Vanni, Eric'in başını çenesinin altına sıkıştırdı.

"Bana bir çocukmuşum gibi sarılıyorsun," diye mırıldandı Eric yakasına doğru.

Vanni çenesini Eric'in kafasına gömdü. "Çünkü sen, bir çocuk gibi, yanan bir gemiye geri döndün."

"Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi," diye ekledi Gabriella, sırtına vurup geri çekilerek. "Bunu öğrenmemiş biri Ateşe dokunmak sizi yakar."

"Max'i almam gerekiyordu," dedi Eric.

"Sonra da gizemli bir kız tarafından mı kurtarıldın?" diye sordu Vanni, onu bırakarak. "Carlotta rüyanda bir kızın seni kurtardığını gördüğünü ve bu konuda seni kışkırtmamamız gerektiğini söyledi."

"Rüyalarımın kızının sadece rüyalarımda olması ne kadar da uygun," dedi onlara.

"Aslında," dedi Gabriella, "Carlotta bize 'Zavallı çocuk' dedi. Gerçek aşkının onu kurtarmaya geldiğini ve başka bir şey duymak istemediğini hayal etti,' ama sanırım ses tonu tatlıydı."

"Sesi her zaman tatlıdır." Eric iç çekti. "Çok emindim. Eminim. Ben dışarıdaydım. Eğer o gerçek değilse, kıyıya nasıl çıktım?"

Gabriella omuz silkti. "Daha garip şeyler de oldu. Pek çok insan normalde yapacağı bir şeyi yaptı

tehlikedeyken asla yapamazsın. Acınızdan uzaklaşmak için onu hayal etmiş olabilirsiniz."

"O kadar da acı çekmiyordum," diye mırıldandı. giderek daha az mantıklı gelmeye başladı. "Bana şarkı söyledi. Duyduğum en saf sestti."

Gabriella güldü. "Tabii ki öyleydi." "Şarkı neydi?" Vanni sordu.

"Sözleri çıkaramadım," dedi Eric. Eric bir müzik parçasını dinler ve yıllarca hatırlayabilirdi, notalar neredeyse mükemmeldi. O bundan bahsederken çoğu insanın gözleri cam gibi olurdu. "Denizdeki bir çan korosu gibi. Keskin ve net."

Çok soğuktu ama rahatsız edici derecede değil. Sesi de, buz tutmuş bir dünyaya uyanmak gibi hissettiren aynı rahatlatıcı berraklığa sahipti. Berrak ve keskin.

Gerçek.

Eğer lekesiz bir ruha sahip biri varsa, o da boğulmakta olan bir çocuğu kurtarmak için hayatını riske atacak kadar özverili biriydi. Gizemli kız onun gerçek aşkı olmalıydı.

Vanni mırıldandı ve başını salladı. Gabriella ise gülümsedi.

"İşte. Bak." Eric kolunu Gabriella'ya doğru uzattı. O da melodiyi kalemle karaladı - ulaşabileceği bir kağıt yoktu ve battaniye kullansaydı Carlotta onu öldürebilirdi. Kurtarıcısının ruhu kadar saf bir sesi vardı. Onu kurtarmak için kendini tehlikeye atmıştı ve kış çanları gibi bir sesle bir şarkı söyledi. Melodiyi ıslıkla çaldı; melodi

zihninden silinmeye başlamıştı ve onu kaybetme fikrinden ürperdi. "İşte bu kadar. Sanırım."

Gabriella yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve Eric'e elini uzatarak, "Buna ne dersin?" dedi. "Vanni ve benim yapacak işlerimiz var - o her zamanki gibi, ben de Nora'nın Kan Gelgiti'ni araştırmasına yardım etmek zorundayım. Grimsby ona göz kulak olmamı istiyor. Sen sahilde bir yürüyüşe çık, her şeyini esnet ve kafanı boşalt. Sauer muhtemelen birkaç gün içinde burada olur. O zamana kadar yapabileceğimiz pek bir şey yok zaten ve yürümek ağırlarından kurtulmana yardımcı olacaktır."

"Grim beni öldürecek," dedi Eric. "Carlotta da öldürebilir."

"O zaman yakalanma." Vanni Eric'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Huzursuzsun, dinlendin ve kendini daha iyi hissetmek için hareket etmen gerekiyor. Hadi, dün gece seni aradıktan sonra uyuyan kız kardeşimin yerine bakıyorum. Bizi dışarı çıkarabilirsin."

Üçlü şatonun arka merdivenlerinde ayrıldı. Avluya doğru ilerlediler ve o da özel iskeleye doğru indi. Max burnundan soluyan bir merakla onun önünde dolanıyor, kuyruğunu durmadan sallıyordu. Eric ona izin verdi.

Eğer Max gemi kazasından çok kötü etkilenmemiş olsaydı, Eric neşelenebilirdi. Hiçbir köpek onu geçemezdi. O Yine de merdivenleri Max'ten daha yavaş çıktı ve dar geçit boyunca ilerlerken bir elini duvara dayadı özel iskeleyi plaja bağlıyor.

"Max, yengeçleri rahat bırak," diye seslendi Eric, botları kuma batarken. "Sana hiçbir şey yapmadılar. Böyle devam edersen martılarla birlikte sana karşı ayaklanacaklar."

Eric'in göremeyeceği kadar ileride olan Max havladı ve bağırdı.

"Max!" Eric sahildeki dönemece doğru koştu ve homurdandı. "Sessiz ol, evlat. Neyin var..."

Kayaların üzerine tünemiş bir kız, Max'in görüş alanının biraz dışında.

salya sümük ulaşıyordu. Kırmızı bir fırtınaydı, bir geminin üzerine dökülen gün doğumu gibiydi. Etrafını saran yelken bezi beyaz bir su gibi kıvrılıyordu ve iki koyu mavi göz

Karmakarışık saçlarının arasından bakıyordu. Saçlarını yüzünden uzakta topladı ve yarısını sırtından aşağı dökülmeye bıraktı. Max havladı ve sıçradı. Kızın yüzünü yaladı.

Eric duraksadı, nefesi boğazında düğümlendi ve onu yerleştirmeye çalıştı.

Daha önce tanıştıklarından emindi.

"İyi misiniz bayan?" diye sordu Max'i ondan uzaklaştırarak. "Bu mankafa sizi korkuttuysa özür dilerim. O zararsız biri. Gerçekten."

Kadın sadece gülümseyip başını salladı ve Eric ona baktı, nefesini yanağında hissedecek kadar yakındı. Düğmesi burnu kıpırdadı.

Onda çok tanıdık bir şeyler vardı ama ne olduğunu çıkaramıyordu. Körfezdeki bir dükkândan belki de? Oradan geçen bir gemiden mi?

Ona bakmamak için Max'in tüylerini karıştırdı ve Max nefes nefese küçük bir kahkaha attı. Max'in burnunu okşamak için çekingen bir elini uzattı. Max onun elini yaladı.

Eric yavaşça, "Bana çok tanıdık geliyorsun," dedi. Onun kim olduğunu hatırlayamadığını itiraf etmek istiyordu. "Tanışmış mıydık?"

Kız başını salladı ve onun elini tutmak için hamle yaptı, sonra duraksadı. İzin istemek için elini uzattı.

"Elbette," dedi ve iki elini de kendi ellerinin arasına aldı.

Kadının teninin soğukluğu adamın ürpermesine neden oldu. Kadın adamın ellerini inceledi, adam da onu inceledi, zayıf formuna baktı. Saçları karmakarışık ve tuzlu su kokuyordu - açık okyanus tuzu, limanın bir haftalık kokusu değil. Etrafına bir elbise gibi dolanmış yelken bezi belli ki yakın zamanda batmış bir gemiye aitti. Saçları bu örtünün üzerinde güzel bir kızılık oluşturuyordu.

Eric'in kalbi çırpındı ve bayılacağından korktu. O buradaydı. Kurtarıcısı buradaydı!

"Biliyordum!" dedi. "O kişi sensin! Aradığım kişi! Senin adın ne?"

İçinde katıksız bir sevinç patladı, damarlarını daha önce hiç hissetmediği havadar bir özgürlük duygusuyla doldurdu. Gerçek aşkı! Onu hiç de uydurmamıştı.

Ama kız ağzını açtığında umudu, ona geldiği gibi aniden yok oldu. Ondan kaçan tek şey boğuk bir nefes aldı ve boğazını sıktı. Eric onu omuzlarından tuttu.

"Sorun ne? Ne oldu?" diye sordu, onu bulmanın kendisine verdiği mutluluğa tutunarak. Ama sonra onun hareketlerinin ne anlama geldiğini fark etti. "Konuşamıyor musun?"

Başını salladı ve bu onu en az fırtına kadar etkiledi.

"Oh," dedi. İçindeki her şey çöktü, yalnızlığının büyük boşluğu onu en kötü şekilde üşüttü. "O zaman düşündüğüm kişi olamazsın."

Belki de kurtarıcısını halüsinasyon görmüştü. Gerçek aşkının saf bir sesi olduğunu sadece birkaç gün önce öğrenmişti, bu yüzden aklındaydı. Gerçek aşkını hemen bulamamak iyiydi ama Grimsby haklı mıydı? Bu hiç adil değildi.

Kız boğazına vurdu ve ona doğru uzandı, parmakları onunkilerden çekindi. Elleri bir ritimle akıyordu konuşma. Yine de Eric'in tanıdığı bir işaret dili değildi. "Ne oldu?" diye sordu. "Yaralandın mı? Hayır, hayır. İhtiyacın var yardım et."

Başını salladı, ona doğru eğildi ve kayadan aşağı yuvarlanarak devrildi.

"Dur, dur." Eric onu belinden yakaladı ve yüzü onunkine yaklaştığında neredeyse düşürüyordu. Kız sadece

kollarını onun boynuna doladı. "Dikkatli ol. Dikkatli ol. Yavaş."

Bacakları titriyordu ve Eric ikisinin de düşmediğinden emin olmak için onu daha sıkı tuttu. Teni yelken bezinin üzerinden bile soğuktu.

"Tanrım, gerçekten bir şeyler yaşamış olmalısın," dedi. "Merak etme. Sana yardım edeceğim. Gel hadi. İyi olacaksın."

Onun ruh eşi değildi ama yine de yardıma ihtiyacı vardı.

"Seni körfeze götürelim ve sana giyecek bir şeyler bulalım, su ve gerçek bir sandalye," dedi Eric. "O zaman ne yapacağımıza karar verebiliriz."

Kız başını salladı, yani onu anlayabiliyordu; bu iyiydi. Max bacaklarının arasına girdi ve kız daha önce yaptığı hareketin aynısını yaptı. Eric kaşlarını çattı.

"Özür dilerim. Ne söylemeye çalıştığınızı anlamıyorum." Max'i iterek yolundan çekti ve kolunu okşadı özür dileyerek. "Yine de bunu birlikte çözebileceğimize eminim."

Wildest Dreams

Kız da Eric kadar sallantılıydı. Onu sahile doğru götürdü, kolları denge için birbirine dolanmıştı. Kullanamadılar çıplak ayakları yüzünden sahile inen kayalık patikaya düşmüştü ve Eric onu taşıyacak kadar güçlü değildi. Bunun yerine, onu şehre doğru yönlendirdi ve her ilginç bir şey gördüklerinde onu ve Max'i yakalamaya çalıştı. Kız bir çiçek satıcısının peşinden gittiğinde neredeyse onu kaybediyordu.

Onu bir kitapçada gözlerinde Eric'in genellikle sadece akademisyenlerde gördüğü bir açlıkla bakarken bulduktan sonra

Vellonca ya da başka bir dilde okuma yazma biliyordu. Bilmiyordu ama bu onun kitaplara olan ilgisini azaltmıyordu.

Eric onu dükkândan uzaklaştırmayı başardığında, "İşte," dedi. Sokağın aşağısına, Vanni'ye doğru gitmesine yardım etti. "Bu şekilde yürümek daha kolay olur."

Kız düz zeminde birkaç tereddütlü adım attı ve adamın kollarına doğru tökezleyerek ikisini de devirdi. Nefes nefese bir kahkaha attı. Adam iç geçirdi.

"Kalkıyoruz." Göğsü ağrıyarak ayağa kalkmaya çalıştı ve ona yardım etti. Yelken bezi ve ip hızla çözülüyordu. Bakışlarını kızın sol kulağında sabit tuttu. "Planım şu: Yakındaki arkadaşımı ziyaret edeceğiz, senin bedeninde olan kız kardeşinden birkaç kıyafet ödünç alacağız ve sonra ne giyeceğimize karar vereceğiz. başka bir şeye ihtiyacın yok. Kulağa hoş geliyor mu?"

Kadın başını salladı ve adamın kolunu daha sıkı kavradı. Günün bu saatinde sokaklar kalabalık değildi ve çoğu Üzerlerindeki insanlar Eric'in kızla birlikte hızla geçtiğini fark edemeyecek kadar çalışmakla meşguldü. Kız her şeye merakla bakıyordu, Bir ayakkabıcının önünde tereddüt etti ve bir eczacının önünden geçerken neredeyse elinden kayıp gidiyordu. Vanni'ye varmaları yarım saat ve üç durak sürdü. Eric kendini tutabilmek için gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Başı o kadar çok ağrıyordu ki, dişleri her adımda yerinden oynuyormuş gibi hissediyordu ve Grimsby Eric'i kontrol edip gittiğini görürse, Eric'in gün batımına kadar ölmüş olacağını biliyordu. Yine de bu kızın suçu değildi.

Eric, "Bulut Molası'na daha sonra bakabilirsin," dedi ve Max'e Vanni'nin kapısının yanında kalmasını söyledi. Kan Gelgiti ve lanetini araştırmaya başladığında Grimsby'nin karşı çıkmaması için yeterince dinlenmek üzere kaleye dönmesi gerekiyordu. "Ama bugün bunun için iyi bir gün değil."

Ama kapının önündeki büyük bir şişenin içindeki buğday saplarına kendini kaptırmış, tanelerine dokunuyor ve onları ovuyordu.

yaprakları parmağıyla başparmağının arasına aldı. Tırnaklarıyla uzun cam şişeye vurdu.

"Beni dinlemiyorsun, değil mi? Buraya daha önce hiç gelmediyseniz sizi suçlayamam." Güldü ve ellerini yüzünü ellerinin arasına aldı. "Pekâlâ, çok uzun süre uzak kaldığım için Grim tarafından öldürüleceğim kesin."

Dirseğine dokundu ve mağazaya girmesi için başıyla işaret etti.

Onlar içeri girerken Vanni başını temizlemekten kaldırmadı bile. "Vanni," dedi Eric, "bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Daha yeni geldim. Yürürken ne gibi bir sorunla karşılaşmış olabilirsin?"

"Adının sorun olduğundan şüpheliyim," dedi Eric. Eric ona baktı ve o da başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, adının ne olduğunu henüz çözemedim."

"Onun adı..." Vanni'nin yüzü buruştu ve Eric ile kızı görmek için başını kaldırdı. Bakışları Vanni'nin çıplak ayaklarına kaydı, yelken bezini inceledi ve ağzı açık bir şekilde tezgahın üzerindeki hamura baktı. Vanni elindeki

bezini tuttu ve sabunlu eliyle ağzını kapattı. "Onu buldunuz mu?"

Vanni'nin sözlerinin tam anlamı bir yumruk gibiydi ve Eric yeniden hayal kırıklığına uğradı.

"Ah, hayır. Bu o değil," dedi. "Onu buldum" -yanındaki kızıl saçlı kızı işaret etti- "yürüyüşüm sırasında. O konuşmuyor. Biraz ödünç alabileceğini umuyordum. Lucia'nın kıyafetlerini giydi, böylece körfezde yelkenle yürümek zorunda kalmadı."

Kız ona baktı ve derme çatma elbisesini çekiştirerek kollarıyla göğsünü örttü.

"Aldırma ona," dedi Vanni, yüzündeki sabun köpüklerini silerken. "Eğer kolları olsaydı, kimse farkı anlamazdı. Sana daha rahat kıyafetler alalım."

Adam ona kendisini takip etmesini işaret etti ve kadın Eric'e baktı. Eric gülümsedi.

"Seni kapının dışında bekleyeceğim," dedi. "Giyindikten sonra şatoya çıkıp ne yapacağımıza karar verebiliriz."

Başıyla onayladı. Vanni kız kardeşinin odasından birkaç kıyafet aldı ve onları küçük bir depoya götürdü. Ana odadan kalın bir perdeyle ayrılmıştı. Eric Koridorun epeyce aşağısında kaldı ve kız üstünü değiştirirken duvara yaslandı.

"Size bir şey diyebilmem gerekiyor," dedi. "Adının ne olduğuna dair bir ipucu var mı?"

Perdenin arkasından başını uzattı, ağzını bir tarafa doğru kıvırdı ve adamın anlayamadığı bir şeyler mırıldandı.

"Emma?" diye sordu.

Emma başını salladı.

Mırıldandı. "Kar mı?"

Başını o kadar sert salladı ki saçları duvara çarptı ve Eric güldü.

"Pekâlâ, pekâlâ. Değiş." İşi kolaylaştıracak bir yol bulmaya çalışarak biraz ıslık çaldı. "Bir yol bulmalıyız."

boynunu kırmadan önce evet ve hayır demen için daha iyi bir yol."

Nefes nefese gülüşü o kadar sessizdi ki neredeyse kaçıracaktı ve adam gülümsedi.

"İnsanların görebileceği ve duyabileceği bir şey," dedi. "Bir fikrin var mı?"

Bir branda hışırtısı, çözülen bir ipin sürtünmesi ve düşünceli bir oflama duyuldu. Sessizce duvara bir kez vurdu.

"İyi misin?" diye sordu.

Çıplak kolunu perdeden dışarı çıkardı ve tek bir parmağını havaya kaldırdı. Sonra bir kez daha duvara vurdu.

"Bu bir evet mi?" diye sordu, kadın tekrar yaptığında rahatladı. Bu işe yarayacak ve diğerlerinin anlaması kolay olacaktı. "Evet için bir, hayır için iki. Bu iyi bir sistem Ruby."

Perdenin arkasından koluna iki kez hafifçe vurdu ve adam neredeyse boğulacaktı. Perdeye yaklaşmıştı farkında olmadan. Onu rahatsız ediyor gibi görünmüyordu ama adam nezaket kurallarına uymayacak kadar yakındı. Eric birkaç adım geri çekildi.

"Bir vuruş evet, iki vuruş hayır ve üç vuruş bilmiyorum anlamına geliyor," dedi. "Bu şekilde en acil cevaplara ulaşmış oluyoruz."

Bir kez alkışladı. Ondan sonra sessizce bekledi, onun huzur içinde üstünü değiştirmesine izin verdi. Normal kıyafetlerinin Vellona'ninkilerden farklı olabileceğini düşünmemişti ama henüz bir açıklama istememişti. Eric boğazını temizlemeden önce bir dakika daha bekledi.

"Regina?" diye sordu. "Yardıma ihtiyacın var mı? İstersen Vanni'nin kız kardeşlerinden birini getirebiliriz."

Duvara iki kez vuruldu.

"Güzel, güzel," dedi Eric. "Peki, Regina, nasıl-"

Eric'in kulağının hemen yanındaki duvara iki kez sertçe vurdu.

Eric kıkırdarak, "Anlaşıldı," dedi.

Perde dalgalandı. Kız dışarı baktı, kızıl saçlarının ardındaki mavi gözleri gergindi. Eric onu tuvalin dışında görmeyi merak ederek geri adım attı ve fark etti ki Neden bu kadar uzun sürdüğünü hemen anladı. Heykelsi Lucia, Vanni'den iki yaş küçük olan ve Eric'in onu her zaman gördüğü küçük kız kardeşi olarak hayal etmekte zorlandığı bu kızdan çok daha uzundu. Yakası göğsünden çok aşağı sarkıyordu ve pantolonun üst kısmını sayılamayacak kadar çok kez kıvrarak kalın bir bant haline getirmişti. Yuvarlama, en azından pantolonun beline oturmasını ve paçasının yerden kalkmasını sağlıyordu. Çıplak ayak parmakları yere vuruyordu.

Yakası düşük olan Eric, omuzlarını kaplayan çilleri -soluk, neredeyse hiç olmayan şeyler- fark etmekten kendini alamadı. Hatta bir tanesi boğazının çukuruna yerleşmişti. Eric kızardığını hissetti ve gözlerini kaçırdı.

"Tamam," dedi boğazını temizleyerek. "Son bir şey daha."

Eric diz çökerek kadının elinden terlikleri aldı ve ayaklarını işaret etti. Kadın ayaklarından birini kaldırdı ve Eric'in terliği ayağına geçirmesine izin verdi.

"Her şeyin biraz fazla büyük olduğunu biliyorum ama şatoya kadar yürümek için uygun olur mu sence? Yaklaşık yarım saat uzaklıkta." Kızın diğer ayağını ellerinin arasına aldı.

Evet demek için omzuna bir kez dokundu ve adam dokunuşuna eğilmekten kendini alamadı. Başını kaldırıp baktığında onu kendisine bakarken yakaladı ve kızardı. Eric onun ayağını bıraktı ve geri adım attı. Ondan tam olarak uzaklaşamadı.

Henüz bakmadım.

Göğsündeki ısıya alışık değildi.

"Güzel. Harika. Vanni'ye teşekkür edelim, sonra da yola koyulabiliriz." Eric yutkundu ve kendini bakmaya zorladı uzaklaştı. Dükkânın önüne geri döndü. "Vanni? Teşekkür ederim, Lucia'ya da bizim adımıza teşekkür et, olur mu? Kıyafetleri yarın geri getireceğim."

Vanni alay etti. "Bunun için endişelenme."

Kız biraz nefes aldı ve Vanni'nin hâlâ çalışmakta olduğu tezgâha doğru atıldı. Temizliği bitirmişti ve

tezgahın üzerinde bahar yeşili bir hamur topunu yoğuruyordu. Vanni'nin ailesi ekmek, çörek ve her türlü mayalı, lezzetli şey satardı ama çoğu insan büyükannesinin makarnasını satın alırdı. Havada ince bir un perdesi parlıyordu ve hamur bir araya gelirken kız şaşkınlıkla bakıyordu. Eric kıkırdadı.

Çocukken Eric, Vanni'nin büyükannesinin genellikle usta sanatçılar ya da eskrimcilerle ilişkilendirdiği bir kolaylıkla yemek pişirmesini izlemişti ve Eric'in bakmadığı bir noktada Vanni de aynı ruhani niteliğe bürünmüştü.

"Daha önce hiç makarna görmedin mi?" diye sordu, Vanni'nin hareketlerine olan takıntısını çok iyi anlıyordu.

Tezgâha iki kez vurdu.

"O zaman kesinlikle Vellona'dan değil," dedi. "Şimdi gidecek kadar dinlendin mi? Grimsby gittiğimi fark etmeden önce geri dönmem gerek."

Serein Adası'nı bulması ve lanetini kırması için fazla zamanı kalmamıştı.

Sanki onu tam olarak duymamış gibi yavaşça başını salladı. Bu sırada Vanni hamurdan küçük bir parça kesti ve bıçakla üstünden geçerek hamuru yuvarladı.

kavisli bir şekil. Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve gözlerini Eric'e bakacak ve hamuru işaret etmeden önce kulağının kenarına dokunacak kadar uzun süre yemekten ayırdı. Kaburgaları boyunca ısı birikti.

"Kulağa benziyor," dedi ve Vanni'nin çalışmasına geri döndü. Eric yutkundu, ona bakmamaya çalışıyordu. Vanni, elleri hiç hız kesmeden, başının üzerinden Eric'e gülümsedi.

"Saçında un var," dedi.

Eric kulağının yanındaki saçla bir şaplak attı. "Kapa çenenini."

"Senin de yüzünde kırmızı bir şey var," dedi Vanni, ellerini önlüğüne silerek ve tezgâha doğru uzanarak. Eric'in yanaklarını çimdikledi. "Sadece burada."

Kız kıkırdadı ve Eric gözlerini kapattı. Onu kaleye kadar taşımalıydı.

"Deniz hakkında ne hissediyorsun?" Vanni kızı sordu.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve konuşmaya çalıştı. Eli boğazını sıktı.

"O zaman bu bir evet demek," dedi Vanni. "Cloud Break'in uzmanlık alanını görmek ister misin?"

Vanni onun cevabını beklemedi. Küçük bir siyah hamur topundan bir bez çıkardı ve ona ahşap pullardan birini gösterdi. Artık kıyıdaki her kasabanın, denizcilere karaya yaklaştıklarında nerede olduklarını göstermek için kendi bayrağı vardı ve Cloud Break Bay'in kıvrılan bir ahtapotun üzerindeki üç direkli gemisi, tüm Vellona'yı temsil eden kuştan daha heyecan vericiydi. Eric onun gemiye yaltaklanmasını bitirmesini bekledi.

Koluna dokunmadan önce hamurun üzerine detaylı bir resim damgaladı. Kaşlarını çatı.

"Üzgünüm," dedi Eric, "ama gerçekten gitmeliyiz-" Karnı gürültüyle guruladı.

Onu sahile vurmuş halde bulduktan sonra aç karnına körfez boyunca yürümeye zorlayamazdı. En son ne zaman yemek yediğini bile bilmiyordu.

"Tamam." Eric güldü ve kolunu indirdi. "Vanni, seni yemek için rahatsız edebilir miyim?"

"Rahatsız edecek bir şey değil. Beni yemek yaparken izliyorsun," dedi Vanni. Tezgâha yaslandı ve kızı baktı. "Çorba sever misin?"

Ona gözlerini kırptırdı ve kararsızca başını salladı.

Eric Vanni'ye doğru eğildi ve "Teşekkür ederim. Geri döndüğümüzde sana ödeme yapacağım."

"Madem ısrar ediyorsun." Vanni bir sürelğine ayrıldı ve tepside taze ekmek ve istiridyelerle birlikte iki küçük kase çorbayla geri döndü ve Eric'in önüne bir tanesini koydu. "Ye onu. I

bir gemi kazasından kurtuldum. Carlotta dinlenmediğin için sana kızgın olduğum için ölmüyorum."

Eric güldü ve omuz silkti. "Adil. Teşekkür ederim."

Yarım saat daha ayırabilirlerdi. Lanetinin ve Kan Gelgiti'nin gizemini önümüzdeki bir saat içinde çözecek değildi. Hayaletler hâlâ hayalet olacaktı ve

Muhtemelen yemek yedikten sonra Serein Adası hâlâ aynı yerde olacaktı. Nora'nın verdiği bilgi bile bir gün bekleyebilirdi.

Özellikle de Eric kurtarıcısını hayal etmişse. Bu kesinlikle bu konuyu düşünmeye bir gün ara vermesi gerektiği anlamına geliyordu. Carlotta'nın yaygarasını duyar gibiydi.

Kız ona döndü, yüz ifadesine baktı ve başını yana eğdi.

"Özür dilerim. Düşünceler içinde kayboldum," dedi ve inledi.

"Sürekli

Seni "kız" olarak düşünüyorum ama kulağa korkunç geliyor. Senin kim olduğunu anlayana kadar kullanmamı istediğin bir takma ad var mı?

isim?"

Ona baktı. Kadın başını sallayarak yukarı baktı ve güneş gözlerine vurdu. Fırtınalı bir sabahın denizden yansıyan ışığı gibi soluk mavimsi bir gri renkte parlıyorlardı. Sessizlik içinde yemek yediler.

etraflarındaki her şeyi inceliyor ve Vanni birkaç dakikada bir takma isimler öneriyordu. Kız çoğunlukla kaşığını çorbasının içinde döndürüyor, sanki daha önce hiç böyle bir şey yememiş gibi makarnayı kemiriyordu. Yarım kabuklu midye ve istiridyelerden kaçındı.

"Peki ya Deniz?" Vanni sordu.

Dudaklarını birbirine doladı ve başını salladı.

"Denizle ilgili bir şey mi?" Eric yemeğini bir süre önce bitirmişti ama onu acele ettirmek kabalık olurdu. "Ya da başka bir şey tercih eder misiniz?"

Tezgâha iki kez vurdu, etrafına bakındı ve sonra el değmemiş istiridyelerden birini işaret etti.

Vanni yüzünü buruşturdu. "Bunun olduğunu sanmıyorum..."

Mükemmeldi. Ve onun gülümsemesini görmek beklemeye değdi.

"Pearl," dedi Eric ve gülümsedi. "Gerçek adını öğrenene kadar takma adının Pearl olmasını mı istiyorsun?"

Bir kez el çırpı ve dağınık kızıl saçlarının arasından ona baktı. Eric ellerini ceplerine sokarak kaçan saç tellerini tutmaya çalıştı.

kulaklarının arkasında.

"Öyleyse," dedi Eric, eğilerek, "seninle tanışmak çok güzel, Pearl." Ayağa kalktı ve ona göz kırptı. "Yine de tahmin etmeye devam edeceğim. Lacey?"

Parmak eklemlerini adamın elinin arkasına iki kez vurdu.

"Pekala Pearl, adını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

La Fata Morgana

İnsanların arasında olmak Eric için yorucuydu. Onun her şeyini düşünmek zorunda olmanın yorucu bir yanı vardı.

Küçük bir hareket ve söz: bir devlet adamını dinlerken başını eğmesi ya da konseyde gülümsemesinin dişiliği.

Yelken ve idman hiç bu kadar zahmetli olmamıştı ve bunun nedeninin konuşmamaları olduğunu düşünmüştü. Eric eğlenebilirdi ama bu ona hiç zevk vermiyordu.

Denizden gelen kız -İnci- yine de onun gelenekleri bir kenara bırakmasını ya da kendini diğerlerinden ayrı tutmasını umursuyor gibi görünmüyordu. Cevap talep etmedi ya da Vanni'nin ayrıldıklarında ona yaptığı gibi onu asla yanaklarından öpmemesini istediğinde kırıldı. Başını salladı ve yoluna devam etti.

Onu gerçekten duraksatan tek şey, körfezden geçerken kaleyi ilk kez görmesiydi.

"Beliriyor," dedi onu ana kapıdan geçirirken. "Söz veriyorum içindeki herkes daha az heybetli. Grimsby hariç, ama bunu söylediğimi ona söyleme. Bunu bir hakaret olarak algılar. iltifat."

Güldü. Adam da ona gülümsememek için ellerini birbirine kenetledi.

Onun gerçek aşkı değildi. Olamazdı. O vardı günün çok geç saatlerinde kıyıya vuran kızın

Onu kim kurtardı ve ruhu kadar saf bir sesi yoktu.

Ve kendini farklı hissetmiyordu. Sadece iyileşiyordu. Kaburgaları siyah ve maviydi ve sıcak hissetmesine şaşmamalıydı. Ateşi bile olabilirdi.

"Al. Biraz dinlen." Eric onu avludaki banklardan birine götürdü. "Birazdan döneceğim, tamam mı?"

Başını salladı ve ayakkabılarını çıkararak bankın etrafındaki yonca örtüsünü denedi. Eric Carlotta'yı bulmak için yola koyuldu, Max de peşinden. Nerede olabileceği belli değildi.

Bulut Molası'nı geçmek beklediğinden daha uzun sürmüştü. Pearl bir kez daha durup her şeye bakmaya devam etti ve bu kez onu oradan uzaklaştırmaya ne yüreği ne de gücü yetti. Pearl'ün yürüyüşleri sırasında o kadar etkilendiği bazı şeyleri hiç görmediğini anladıktan sonra Grimsby'nin onun gittiğini fark etmesinden duyduğu endişeyi bir kenara bırakmıştı ve dürüst olmak gerekirse onunla vakit geçirmek zamanın nasıl geçtiğini anlamamasına neden olmuştu.

Yıllardan beri ilk kez

Vellona, Grimsby ya da onun laneti hakkında endişelenmeden sadece var oldu.

Eric kendi kamarasına giden köşeyi dönerken neredeyse Carlotta'ya çarpıyordu. Carlotta bağırdı.

"Üç! Saatler!" Elindeki temizlik beziyle ona vurdu.

"Nerelerdeydin? Gabriella kısa bir yürüyüşe çıkacağını söyledi, sonra kimse seni sahilden dönerken görmedi ve Grimsby-"

Eric onu omuzlarından tutarak, "Carlotta," dedi, "ben iyiyim. Ben-"

"Bela!" Kendini tam boyuna kadar kaldırdı. "Biliyordum!"

"Neden insanlar bunu söyleyip duruyor?" Eric başını salladı. "Sahilde karaya vurmuş bir kız buldum ve Vanni'nin yerinde durduk, böylece birkaç giysi ödünç alabilecekti. Vellonca konuşamıyor, okuyamıyor ve yazamıyor. Biz bulana kadar

Nereli olduğunu ve neler olduğunu öğrenirsem, ona hoş karşılandığını hissettirmek isterim."

"Ah, şu zavalılık," diye mırıldandı Carlotta. Sesi değişti ve gözleri irileşirken elindeki bez parçasını göğsüne bastırdı.

"Sahilde mi? Senin olduğun yerde mi? Bu gizemli kızı hayal etmediğin anlamına mı geliyor? Eric, o-"

"O benim kurtarıcım değil," dedi Eric. "Onu henüz bulamadım ve yemin ederim o gerçek."

Cadı halledildikten sonra Eric gerçek aşkını bulacaktı. Onu kurtarmıştı, ona şarkı söylemişti ve o da bunu kanıtlayacaktı.

Carlotta mırıldandı ve başını salladı, yüzünde şüpheli bir ifade vardı. "Tabii ki. Elbette. Sen onu bulana kadar ben diğer kızla ilgilenirim, sen de yapman gerektiği gibi dinlenebilirsin."

"Dinlenmek mi?" Eric güldü. "Bu kelimeyi hiç duymadım bile." "Güzel, dinlendirici bir gün," dedi koridordan aşağı bakarak.

"Beklenti ve endişe yok. Şimdi beni kız arkadaşına götür." "O benim..." Eric omuz silkti ve aşağıya doğru işaret etti. Salon. "Gel hadi."

Onu avluya geri götürdü. Geldiklerinde Pearl bankta değildi. Yüksek duvarın yanındaydı, bir ağacın önünde çömelmişti. Hâlâ kabarık ve siyah gagalı üç yavru martı ona doğru ciyaklayarak yaklaştı ve parmaklarından Vanni'nin ekmeğinin parçalarını kaptı. Omuzları kahkahalarla sarsıldı ve bir tanesi elini ısırdı. Parmağını ona doğru salladı. Küçük şey, topal bacaklı bir saray mensubu gibi eğildi.

Eric onu ürkütmemeye dikkat ederek, "Arkadaş ediniyorsun," dedi.

Döndü ve gülümseyerek ona küçük bir el salladı. Martinin gagasının kırmızı girintisi ona beklenmedik bir sıcaklık gönderdi. Çoğu kişinin yapacağı gibi martıya kızgın değildi. Garip küçük şekillerde nazikti, jestleri ikinci bir düşünce olmadan geliyordu.

"Pearl, bu Carlotta," dedi yaşlı kadını işaret ederek. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, size yardımcı olmak için elinden geleni yapacaktır. Bence bir banyo, biraz dinlenme ve yeni giysiler en iyisi olacaktır."

Gülümsemesi hafifçe kayboldu ve önünde diz çöktü.

"Carlotta'yla gidip şimdilik şatoda kalmak senin için sorun olur mu?" diye sordu. "Olmazsa, gitmen için başka bir yer bulabiliriz."

Elinin arkasına bir kez vurdu. "Güzel," dedi.

Birkaç tutam saç yüzünün önüne düştü ve Eric daha düşünmeden hareket etti. Saçlarını kulağının arkasına taradı. Bunu daha önce hiç kimseyle yapmamıştı. Bu ona Fazla samimi, dudakların kenarından bir öpücük gibi.

"Bu akşam yemeğe çıkmalıyız," dedi ve Carlotta ağzı açık bir şekilde ona baktı. "İkimiz de gemi kazası geçirdik ve sen kimseyi tanıımıyorsun."

Gerçek aşkı olmasa da onunla biraz daha zaman geçirmek istiyordu.

Pearl sıırttı ve başını salladı.

"Şimdi," dedi Carlotta, aralarına girip Pearl'ün ellerini kendi ellerinin arasına alarak. Eric'e omzunun üzerinden sorgulayıcı bir bakış fırlattı. "Seni güzel, sıcak bir banyoya sokalım ve üzerine uyacak giysiler giydirelim. Eric, git Grimsby'nin acısına son ver. Ben onunla ilgilenirim."

"Pearl bir takma ad bu arada. Onun gerçek adını bulma konusunda benden daha şanslı olabilirsin," dedi ve gözlerini kaçırdı. "Grim çalışma odasında mı?"

"Eski çalışma odası," dedi Carlotta. "Şimdi git. Pearl emin ellerde."

Çalışma odası kalenin en eski odalarından biriydi, merkeze yakın, havanın soğuk ve taş duvarların nemli olduğu bir yerde saklanmıştı ve Grimsby burayı sadece gelenekler bunu talep etti ya da toplantıya çok fazla insanın rastlamasını istemedi. Eric'in annesinin sessiz anlaşmalar yaptığı ve diğer soyluların ya da krallıkların alay edeceği insanlarla uğraştığı yerdı. Annesinin öldüğünü öğrendiği yerdı. Vellona'nın hükümdarları listesine imzasını atacağı yerdı.

"Vellona'nın en iyi ve en kötü tuhaflikları için bir yer," diye mırıldandı, son köşeyi dönerken annesinin tanımı hâlâ aklındaydı.

Koridor eski portreler ve duvar halılarıyla süslüydü ve Grimsby onların önünde volta atıyordu. Eleanora'nın boyalı yüzü ona bakıyordu.

"Grim?" Eric sesini hafifçe yükselterek, "Grim," dedi.

Adam neredeyse yerinden sıçrayacaktı. "Nerelerdeydin?"

Eric yürüyüşünü ve Pearl'le tanışmasını anlattı ve Grimsby'nin alnı her kelimedede yeni bir kırıksık kazandı.

"Bana sahilde bir kız bulduğunuzu, ona körfezi gezdirdiğinizi ve onu evinize kabul ettiğinizi mi söylüyorsunuz? kale?" Grimsby sordu. "Hiç soru sormayacak mısın? Onun bir Sait casusu mu yoksa kuzeye akın eden paralı korsanlardan biri mi olduğuna dair bir endişeniz yok mu?"

"Cesur bir strateji o zaman, kendini çıplak, bitkin ve iletişim kurmak için çok az yolu olan bir yerde bırakmak." Eric homurdandı. "Eğer o bir casussa, Sait yakında en karanlık sırrımızı öğrenecek -Vanni'nin en iyi makarna tarifleri."

Grimsby inledi. "Dalgalar için okyanusu kaçırıyorsun; sen sorunlu bir krallığın lanetli prensisin ve rastgele bir kızla uğraşmak için çok fazla şey oluyor."

"O bir misafir," dedi Eric sertçe. "Yalnız ve savunmasız. Başka ne olduğum umurumda değil ama ihtiyacı olan birine yardım etmeyi reddeden biri olmayacağım."

Grimsby kendini yukarı çekti, omuzları dikleşti ve elleri iki yanında kenetlendi. "şu anda ilgilenmen gereken daha önemli şeyler var. Onu Carlotta'ya teslim et, elbette, ama odaklanmalısın. Evlenmeli ve sarayınız meseleleri kendi ellerine almadan önce veraset hattını güvence altına almalısınız."

Eric kırılmamak için dişlerini birbirine geçirdi. İhtiyacı olan birine yardım etmek önemsiz ya da ikincil olmamalıydı. Eğer gözlerinizi kısarsanız Vellona'nın bir veraset çizgisi vardı. Eric'in bir sürü kuzeni vardı -evlenmezse hak iddia etmekte tereddüt etmeyecek kuzenleri ama yine de. Eric şakağını ovuşturdu ve iç çekti.

"Evlenmek cadıyı öldürmez ya da lanetimi bozmaz. Evlenmek bize anında para ya da kaynak getirmez. Evlenmek anında bir varis yaratmaz. Evlenmek korsanları ya da fırtınaları uzak tutmayacaktır," dedi Eric. "Pearl'ü Carlotta'ya bırakacağım ama Serein Adası'nın peşine tekrar düşeceğim. İstersen geride kalıp evlilik ikilemiyle uğraşabilirsin."

Grimsby kaşlarını çatı. "Kendini aramana gerek yok. korsan Sauer geri döndü ve onlar kim bilir neyi de yanlarında sürüklemişler. Kaleye bir şeyler taşımak ve bizimle özel olarak konuşmak için bir araba istediler."

Sauer Cloud Break'te miydi? Bu kadar çabuk dönmüş olmaları imkânsız değildi ama Eric fırtına yüzünden yarına kadar gelmelerini beklemiyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Eric, meraktan midesi yanıyordu. "Hadi ama."

Eric salonun kapısını iterek açtı. Ahşap duvarlar yılların puro dumanıyla kararmış, asılı portreler salonun geri kalanı gibi ciddi ve monotundu. oda. Genellikle odanın ortasında duran uzun ahşap masa bir tarafa, etrafındaki deri sandalyeler de diğer tarafa itilmişti. Eric'in annesinin oturduğu son portreyi inceleyen Sauer arka tarafta duruyordu

brandayla kaplı büyük bir sandığın yanında duruyordu. Eric ona bakmaya dayanamıyordu.

"Kaptan Sauer," dedi. "İyi zaman geçirdiniz."

Cevap vermediler. Gemide olduklarından daha yaşlı görünüyorlardı. Yorgun kamburlarına rağmen Eric'ten daha uzun boyluydular ve kasvetli odada göze çarpıyorlardı. Kırmızı ceketleri de yüzleri gibi yıpranmıştı, alt etekleri saçaktan biraz daha fazlasıydı ve düğmelerinin çoğu yoktu.

başlarını ona doğru eğdiler. Tuzla keçeleşmiş beyaz saçları enselerine yapışmıştı.

"Koşullar değişti, Majesteleri," dediler, geniş kenarlı şapkalarını çıkardılar. "Bu anneniz, Majesteleri Vellona'lı Eleanora mı?"

Eric yanlarına geldi ve annesinin portresine baktı. "Evet, o kraliçe olduğunda yaptırılmıştı."

"Bu esrarengiz bir benzerlik."

Eric'in kafası karıştı. Boynunun arkası karıncalandı.

"Annemle tanıştığınızı bilmiyordum," dedi Eric, "yani ne tekinsiz olabilir ki?"

Grimsby'nin ayak sesleri Eric'in arkasında yankılandı ama Eric gözlerini Sauer'den ayırmadı.

"Ne oldu?" Eric sordu.

Sauer geniş burnu boyunca uzanan güneş yanığı deriyi kaşıdı. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, o yüzden size göstereceğim. Sıkı durun."

Brandayı sandıktan çıkardılar ama bu bir sandık değildi. Bir sandığın içinde duran hayaletlerden biriydi. aceleyle yapılmış kutu çerçeve. Çerçevenin alt kısmı sanki eski, çürümekte olan bir geminin güvertesinden kesilmiş gibi görünüyordu ve hayaletin suretinden dökülen tuz yere dökülüyordu. Hayalet Eric kadar uzundu ve kısa siyah saçları dağınıktı.

ve rüzgârla savrulmuştu. Burada denizde olduğundan daha solgundu, yanlıış ışıktaki bir örümcek ağı kadar saydamdı.

"Hayır." Eric bir adım geri çekildi, bakışları tekrar onun üzerinde gezindi. Ayaklarının hafifçe içe doğru dönüşünden geniş

Omuzlarının duruşundan, ellerinin iki yanında kapalı ve yumuk duruşuna, ağzının hafifçe açık oluşuna kadar, annesi tam da hatırladığı gibiydi. "Bu değil... O bir yem. Bir fener balığının ışığı. Başka bir şey değil."

Kadından uzaklaştı ve Grimsby onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Titreyen elleriyle ağzını kapattı.

"Mürettebatımın hayalet gemilerle karşılaştığı üç seferde fark ettim ki, hayaletler hedeflerine olan ilgilerini kaybettikten veya hedef yeterince uzaklaştıktan sonra, sadece orijinal formları olduğunu varsayabileceğim şeylere geri dönüyorlar." dedi Sauer. "Etrafta yemleyecek kimse kalmayınca bu hayvan da bu şekle dönüştü."

"Annem öldü," dedi Eric ama sesi titriyordu. Bundan nefret ediyordu. "Annem öleli iki yıl oldu ve şu anda bu şeyin cezbetme menzili içindeyiz. Bu hayaleti annem olarak görüyorum çünkü istediğim kişi o."

"Ve yine de Vellona'lı Eleanora'yı da görüyorum." Sauer hayalete baktı. "Elbise ceketinin içinde değil ve yanağındaki yara izi hayaletin üzerinde görünmüyor ama tüm hayaletler geri dönüp gittiğinden beri Vellona'lı Eleanora o."

Eric yutkundu, gözlerini onun yüzünden ayıramıyordu. "Onu nasıl yakaladın?"

"Biz yapmadık," dediler. "Artık bizi tuzağa düşürmeye çalışmadıkları ve kendi başlarına gidecekleri kadar uzaklaştıkları zaman, dalgaların arasından yürüyerek geri geldi. Benim gemim için değil, seninki için. Neredeyse yanımızdan geçip gidiyordu. dalgalar."

Grimsby, Eric'in arkasında gerildi ve çatlak bir sesle, "Bu Eleanora olamaz," dedi.

Elleri titreyen Eric, annesi olamayacak olan hayalete uzandı ama hayalet hiçbir tepki vermedi. Parmakları onun formuna değdi, solgun parıltısı vücudu bir an için köreldi. Sanki bir dumanmış gibi içinden geçti.

"Ona benziyor," dedi Eric.

Yavaşça gözlerini devirerek ona baktı. Ağzı sanki konuşuyormuş gibi çalışıyordu ama hiç ses yoktu. Nefes bile almıyordu.

"Yara izlerinin çoğu görünmüyor, ama üst dudağındaki o küçük çentik." Eric portreyi işaret etti. Hayaletin üzerinde sanki bir et parçası ya da her neyden yapılmışsa o eksikmiş gibi görünüyordu. "Orası doğru yerde."

Grimsby arkasından geldi. "Tıpkı benleri gibi."

Dehşet Eric'in üzerine çöktü.

"Ya kopya değilse?" diye sordu.

"Hayalet gemiyi terk eden tek kişi o. Bunu yaptığını gördüğüm tek kişi." Sauer başını eğdi. "Birkaç kez, müziğin en zayıf olduğu zamanlarda, şarkıcımızı takip eden gruptan ayrıldı ve sanki birini arıyormuş gibi görünüyordu."

"Bu hayaletler de ne?" Eric sordu. "O öldü. Neden ölsün ki... Bu nasıl bir uyanıklık kâbusu böyle?"

Eric, Grimsby'ye bakmaya bile cesaret edemiyordu.

"Bu ya da dürüst olmak gerekirse sizin için başka bir cevabım yok. Sadece spekülasyonlar var," dedi Sauer. "Onun bir parçasının şu anda burada olduğuna inanıyorum. Çok fazla hayalet yok, belki sadece dört ya da beş düzine, ama kesinlikle koşmuyorlar

hayatları boyunca tanıdıkları insanlarla sık sık karşılaşırlar. Ancak, seni tekrar gördü. Hayalet gemiden uzaklaştıkça, ve dalgaların arasında batmaya başladı."

Eric nefes aldı, aniden ne yapmış olmaları gerektiğini fark etti.

"Yani onları geri çektiniz ve gemiden üzerinde durması için bir parça kestiniz."

Sauer başını salladı. "Sadece ben. Kürek çekerek biraz uzaklaştım ve onları aradım. Mürettebatımın affı söz konusu olduğu için bunu yapmak için oldukça çaresizdim. Ama işe yaradı."

"Ve işte burada," diye fısıldadı Eric.

"Evet," dedi Sauer. "Yürüyüşüne devam etmeye çalışıyordu ama onunla aynı yöne gittiğimizde durdu."

bir saatliğine girecekti."

Eric'in göğsünde, merdivenlerde bir basamağı kaçırmış gibi esneyen bir ağrı açıldı ve içinde biriktirdiği tüm keder kalbini zorladı. Alnını eğdi

Ona dokunmadan hayaletine olabildiğince yaklaştı.

"Gerçekten benim için burada olduğunu mu düşünüyorsun?" Eric gözlerini açtı ve onun kendisine doğru baktığını gördü. Onu görmemek. Görmüyordu.

gerçekten bir şey görmüyordu. Ama annesinin hayaleti ona bakıyordu ve buna dayanamıyordu. "O zamanlar, gemide, bana hiçbir şey teklif etmediği bir an vardı. Sadece adımı söyledi. Sence beni tanıyor mu?

ve şu anda bile bir şey beklediğini mi düşünüyorsunuz?"

Kimse onun sorusuna cevap vermedi. Grimsby odanın ortasında olduğu yerde donup kalmıştı, bakışları Eleanora ve

elleriyle ağzını kapattı. Eric adamın ellerini yüzünden çekti.

"Bence evlilik bekleyebilir," diye fısıldadı Eric. "Sizce de öyle değil mi?" Grimsby ona baktı. "Eric-"

Eric, Grimsby'den uzaklaşarak kaptana baktı, Nora'nın denizde Sauer'in yardımcısı olarak geçirdiği zaman hakkındaki sözleri

ona geri geliyordu. Derin bir nefes aldı ve annesinin hayaletinin sadece birkaç adım ötesinde olmasından duyduğu rahatsızlığa rağmen odaklanmaya devam etti.

"Sanırım ben

Bana yardım edersen sana bir söz verdim ama önce bir sorum var: Neden korsanlığa yöneldin?"

"Dönmek mi? Bu oldukça yüklü bir kelime, değil mi?" Onlar Güldü ve uzun parmaklarını saçlarında gezdirerek başını salladı. "Kibar toplum, bırakın size kibar davranmayı, toplumun bir parçası olduğunuzu kabul etmeye bile tenezzül etmiyorsa, neden uyum sağlamaya çalışasınız ki? Benim evim İnsanların hayatta kalmasını sağlamak için her şeyi yaptık. Bunu kendimiz yapmak zorundaydık. Ben işimle ilgili hiçbir kaygı duymuyorum. Sen kendininki hakkında ne hissediyorsun?"

"Bu konuda benim hissettiğimden daha iyi." Eric annesinin hayaletini işaret etti. "Hâlâ anlaşmamıza uymayı kabul ediyor musun?"

Sauer başını salladı.

"Yarın Serein Adası'na gitmek istiyorum. "Yarın Geçen sefer izlediğimiz rotanın aynısı," dedi Eric. "Ada'da korkunç şeylerden sorumlu bir cadı var. Onu öldüreceğim. Beni oraya canlı götürüp geri getirirsen, sen ve mürettebatın tamamen affedileceksiniz."

"Eric!" Grimsby vurulmuş gibi geri çekildi ve başını salladı. "Sadece bir cadıyla yüzleşmek için göreve gidemezsin."
_"

"Sadece mi?" Eric annesinin hayaletini işaret ederek sordu. "Hayalet gemide kaç tane gördüğümüzü düşün Grim. Hayaletler yüzünden kaç kişi öldü? Bu cadı yüzünden kaç kişi? Hayatın kendini hizalamasını beklemekten bıktım. Anne Bu cadının peşinden giderken öldüm ve sana söylemediğim için üzgünüm ama bunu hoşuna gitse de gitmese de yapacağım."

Grimsby, derisi bembeyaz olmuş Eric'e baktı. "Eleanora onun peşinden mi gitti?"

"Öyle yaptı," dedi Eric. "Ve sorunları yüzünden öldü."

Grimsby bir an sessiz kaldı ve Eric'e okunamayan bir ifadeyle baktı. Sonunda bir nefes aldı ve Sauer'e döndü. "Elbette anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirecek ve ona eşlik edeceksin, değil mi?"

Sauer dilini dişlerinin arasında gezdirdi ve zaman çizelgesini gözden geçiriyor gibiydi. "Yarın hazır olabiliriz Dinlenip stok yaptıktan sonra akşam, ama mürettebatıma geride kalma seçeneği veriyorum. Onlara bir cadıyla savaşmalarını emretmiyorum. Ben ve kabul edenler anlaşmaya uyacağız."

"Bu adil," dedi Eric aynı anda Grimsby, "Eğer tek bir çürük bile alırsa, yemin ederim bir daha asla huzur yüzü göremezsin."

Sauer'in kaşları havaya kalktı. "Anlaşıldı."

"Grimsby, Sauer'e neye ihtiyaçları varsa getir," dedi Eric. "Annem hareket ederse bana hemen haber verilmesini istiyorum. Burada onu sürekli izleyen iki kişi olsun, tercihen hayaletler hakkında bilgisi olan iki kişi. Birlikte seyahat ettiğimiz denizciler olabilir. Yarın yine ava çıkıyoruz."

Eric annesinin hayaletine son bir kez baktı, boş gözleri onunkilerle asla buluşmuyordu ve arkasını döndü.

Salade de Crabe

ERIC panik içinde odadan kaçtı. Grimsby onu birkaç dakika sonra salonda buldu, içinde bulunduğu durumun saçmalığına içten içe gülüyordu. Eric'in henüz yapabileceği bir şey yoktu ama her şey Serein Adası'nı bulup cadıyı öldürmesine bağlıydı. Grimsby, Eric'i Pearl'le akşam yemeği için yemek salonuna götürmeden önce kendini toparlaması için ona bir süre verdi.

"Az önce bana onu Carlotta'ya bırakmamı söyledin," diye mırıldandı Eric.

Yemek salonunun dışında kıyafetlerini düzeltirken. "Ve Sauer'in gelişi işleri değiştirdi."

Grimsby, "Doktorun dinlenmeniz yönündeki talimatları değişmedi," dedi. "Carlotta onun hakkında peşime düşmediyse, casus olmadığı neredeyse kesin demektir."

Eric gözlerini kıstı. İlk başta can sıkıcı olmuştu, Pearl aciliyet kelimesinin anlamını bilmiyormuş gibi görünürken kaleye geri dönmeye çalışıyordu ama sonra Vanni'yle yemek yiyip körfezde dolaşırken stresi ve acısı hafiflemişti. Onun arkadaşlığı bir merhem olmuştu.

"Peki," dedi Eric ve koridorun kapılarını iterek açtı.

Pearl henüz gelmemişti ve odada Eric'in son felaket yemeğinden kalan hiçbir yara izi yoktu. Eric pencerelerden birine gitti ve ona yaslandı. Limanın uzak ucunda Sauer'in gemisi sallanıyordu.

Grimsby, "Ve bence bu kızın arkadaşlığı gizemli kurtarıcınızdan uzaklaşmak için iyi bir dikkat dağıtıcı olacak," dedi.

Genelde Max yüzünü yaladığında kullandığı ses tonuyla. "O gerçektir," dedi Eric. "Eğer o gerçek olsaydı biri beni kurtarmasaydı."

Cesur olduğu kadar şefkatli bir kadın onu dalgaların arasından çekip çıkarmıştı ve saf bir sesi vardı, ya da söyleyebildiği kadarıyla saftı. Ölüme yakın bir halüsinasyon ya da hayal ürünü değildi. O onun gerçek aşkıydı.

"Oh, Eric. Mantıklı olun," dedi Grimsby çılgınca bir hareketle. "İyi genç bayanlar okyanusun ortasında insanları kurtarmak için yüzüp sonra da birileri gibi unutulup gitmezler-"

"Sana söylüyorum Grim, o gerçektir." Eric, Grimsby'nin sözünün kesilmesinden dolayı kaşlarını çatmasına aldırmadı. "O kızı bulacağım ve onunla evleneceğim."

Lanet bozulduktan sonra gizemli kurtarıcısını arayacaktı ve lanetinin korkularından hiçbirisi gerçek aşka sahip olmanın sevincini mahvetmek için üzerinde asılı kalmayacaktı ve hiç kimse, ne bir cadı ne Grimsby ne de taht iddiasına meydan okuyan uzun süredir kayıp kuzenler onu durduramazdı.

Grimsby başını salladı.

Salonun dışından kahkahalar yankılandı. Carlotta artık nadiren böyle gülüyordu ve Grimsby bile en sevdiği piposundan başını kaldırıp kapılara baktı. İkisi de açıldı ve Carlotta, Pearl'e kendisini takip etmesini işaret ederek aralarında dolaştı. Ayaklarının yumuşak sürüyüşü çok belirsizdi, önce Eric'e ulaştı. Carlotta'nın aşırıya kaçtığına şüphe yoktu. Pearl ayakkabısız zar zor yürüyebiliyordu. O da

-

"Oh," diye fısıldadı Eric ve yutkundu.

Pearl kapı aralığında duruyordu. Saçları tatlı bir şarap gibi sırtından aşağı dökülüyor, küçük bir nehir gibi Beyaz bir deniz kabuğu tıraşının dişleri. Akşamın loş ışığında gözleri daha koyu, denizlerin en derin yerinden koparılmış mavi safirler gibiydi ve giydiği pembe elbise gün batımındaki gelgit gibi vücudunun etrafında dönüyordu. Kadın

Alışılmadık bir hareket olmasına rağmen zarif bir reverans yaptı. Kulaklarından sarkan inciler parıldıyordu.

"Oh, Eric." Yıpranmış yaşlı Grim bile büyülenmiş gibiydi. "O bir hayal değil mi?"

"Görünüyorsun..." Eric ona doğru ilerledi, elini uzatmak istiyordu ama son anda geri çekildi. Yapamadı. "Harika."

Pearl omuz silkerek ona gülümsedi ve Eric'in söylemek istediği tüm kelimeler uçup gitti.

"Gel, gel, gel. Açlıktan ölüyor olmalısın." Grimsby Pearl'ü masaya çağırdı ve ona sandalyesini uzattı. "Sana yardım edeyim, canım."

Eric yutkundu, gözlerini sıkarak kapattı ama Pearl'ün görüntüsü hâlâ gözlerinin önündeydi. Yanaklarındaki sıcaklık hafifledi ve

Pearl'e tekrar baktı. Grimsby tek kaşını kaldırarak Eric'e baktı.

"İşte böyle," dedi Grimsby Pearl'e. Geri adım attı ve Eric'in Pearl'e sandalyesinde yardım etmesine izin verdi. "Şimdi, oldukça rahat mısınız? Bu kadar hoş bir akşam yemeği konuğumuz pek sık olmuyor, değil mi? Eric?"

Eric on altı yaşına bastığından beri evlenme çağına gelen her akşam yemeği konuğu için bunu söylemişti.

"Komplo kuruyorsun," diye mırıldandı Eric, sadece Grimsby'nin duyabileceği şekilde yaklaşarak.

Grimsby peçetesini salladı ve fısıldadı, "Savaşlarımı seçiyorum."

Daha çok Eric'in aklını gerçek aşkından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Eric başını salladı. Pearl, Grimsby'den habersiz hâlâ sofrayı takımlarını inceliyordu. Bir parmağını çatalın üzerinde gezdirdi ve Grimsby tepki veremedi. Çatalı alıp uçlarını bir fırça gibi saçlarında gezdirdi. Grimsby dondu kaldı. Eric söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı ama bulamadı. Vellona'nın geleneklerinin onunkilerden farklı olabileceğini ve Vanni'nin yerinde çorbayla birlikte çatal kullanmadıklarını düşünmemişti bile.

Pearl kızardı ve eğildi, kendi üzerine çöktü ve etrafına bakındı. Eric'in teni onun huzursuzluğuyla yanıyordu. Eric'in hissettiği utanca uzun zamandır bağışıklık kazanmış olan Grimsby piposunu eline aldı ve bir kibrit çaktı. Çıkan ses ve titreşim Pearl'ün bakışlarını çekti. Ona doğru eğildi.

"Ah," dedi Grimsby, bir kez çekerek. "Beğendin mi? Oldukça güzel."

Grimsby ona uzattı ve Pearl parmaklarını boynunda gezdirdi. Dudaklarını ağızlığı dayadı ve üflledi. Tütün külü kâsedden püskürerek Grimsby'nin yüzüne saçıldı. Donup kaldı ve Eric'ten bir kahkaha patladı. Durmak için göğsüne vurdu.

"Üzgünüm, Grim," dedi.

"Aman Tanrım!" Carlotta -Pearl'in içeri girdiğini gördüğünden beri onu unutmuştu- Eric'in yanına geldi ve hafifçe omzuna vurdu. "Eric, haftalardır seni ilk kez gülümserken görüyorum."

Annesinin kaderini ya da ruhunun kaderini öğrendikten sonra bir daha gülümseyebileceğinden emin değildi. Grimsby haklıydı; Eric kendini daha hafif hissediyordu. Daha iyi.

Grimsby göğüs cebindeki bezi çıkardı ve yüzünü silerek temizledi. "Oh, çok eğlenceli."

Eric Pearl'e rahatlatıcı bir bakış attı. Yanaklarındaki kızarıklık boynuna kadar sızmış, köprücük kemiğini solmakta olan çiller gibi benek benek sarmıştı. Eric bir elini onunkinin yanındaki masaya koydu.

Birdenbire, aralarındaki iletişim güçlüklerinin açtığı uçurumun aşılamaz olduğunu hissetti ve bundan nefret etti. İletişimleri zaten çok sınırlıydı ve adab-ı muaşeret de gereksiz bir engeldi. Hiçbir zaman daha önce onu gerçekten rahatsız etmemişti; genellikle nezaketin ona sağladığı ek koruma katmanından memnun olurdu. Pearl farklı olmamalıydı ve neden farklı olduğundan da emin değildi.

"Carlotta, canım," dedi Grimsby, Eric'in düşüncelerini bölerek, "yemekte ne var?"

"Buna bayılacaksın," dedi Eric'in yanından geçerken. Eric'in omzunu sıktı. "Şef kendi spesiyalitesi olan yengeç dolmasını hazırlıyor."

Eric bir dirseğini masaya dayadı ve Grimsby'nin Pearl'ü görmesini omzuyla engelledi.

"Çatal ve pipo konusunda kendini kötü hissetme," diye fısıldadı ona. "Buradaki pek çok şey senin için yeni ve sormam gerekirdi. Başka bir şey olursa bana ya da Carlotta'ya söyle, yardımcı oluruz."

Gülümsemesi hafifçe düştü ve Eric ona doğru uzandı, tam olarak dokunmadı ama ellerini masanın üzerinde açık bıraktı. Mutfaktan bir gürültü geldi. Carlotta irkildi.

"Gidip Louis'in neyin peşinde olduğuna baksam iyi olacak," dedi ve koşarak uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra mutfığa açılan küçük kapı pat diye açıldı ve Carlotta kollarında üç tabakla dışarı fırladı.

"Biliyorsun Eric," dedi Grimsby. Hafifçe gülümseyerek piposundan bir nefes çekti. "Belki genç konuğumuz krallığın bazı turistik yerlerini görmekten hoşlanabilir. Bir tur gibi bir şey?"

Bir tur mu? Annesinin hayaleti oturmuş beklerken Kale mi? Evet, bu dikkatini dağıtacak ve Sauer ile ekibi yola çıkmaya hazır olana kadar Eric'i Grimsby'den uzak tutacaktı ama bu Grimsby için yeterli değildi. Eric sadece cadıya ve adasına odaklanmalı ve Grimsby'nin ona bir eş bulma arayışını görmezden gelmeliydi.

Eric neredeyse aynı şeyi söyleyecekti ama Pearl'ün umutlu gülümsemesi onu duraksattı. Ona Vanni'yi gezdirmeyi teklif etmişti ve Eric'in Cloud Break'i insanlara gösterme fırsatı bulunduğu çok nadirdi.

görmek için heyecanlanmıştı. Ona gülümsedi ve Vanni'nin yeri ile kale arasında uğradığı her yer düşünüldüğünde, pazarları ne kadar sevdiğini hayal etti. Çok keyif almıştı Vanni'yi makarna yaparken izlemekten ve pek çok satıcı işlerini birilerine göstermekten mutluluk duyacaktır. Yel değirmenlerine bayılacağı neredeyse kesin....

"Üzgünüm, Grim," dedi Eric, gözlerini Pearl'den kaçırmaya zorlayarak. "O da neydi öyle?"

Carlotta tabakları her birinin önüne koydu, tereyağı ve ot kokuları buharla birlikte yükseliyordu.

"Tüm zamanını üzümlere geçiremezsin. Dışarı çıkmalısın. Bir şeyler yap, bir hayatın olsun." Grimsby tabağının kapağını kaldırdı ve gözlerini kapatacak kadar derin bir nefes aldı.

Tabağındaki yengeç o kadar tazeydi ki canlı görünüyordu. "Al şu

akıldan çıkar-"

"Sakin ol, Grim, sakın ol," diye araya girdi Eric, Grimsby'den kaçınmak için

başka bir teğet geçiyor. Grimsby'nin Eric'i genç ve güzel bir geline bağlamak için son bir çabasıydı bu. Potansiyel eşleriyle zaman geçirmeyi hiçbir zaman iple çekmemişti ama Pearl'le bunu yapmak bir angarya gibi gelmiyordu. "Bu bir angarya değil.

kötü bir fikir, eğer ilgileniyorsa."

Tekrar Pearl'e baktı. "Peki, ne diyorsun? Yarın krallığıma gezerken bana katılmak ister misin?"

Öfkeyle başını salladı, kollarını servis kapağının üzerinde kavuşturdu.

Eric gülümsedi.

"Harika," dedi Grimsby, çatalını kaldırarak. "Şimdi, bu yengeç tabağımdan kalkmadan önce yemeğimizi yiyelim."

Metaller seramiğe çarptı ve Eric tekrar Grimsby'ye döndü. Tepsisini sadece tek bir marul parçası kaplıyordu.

"Ah, Carlotta, canım," dedi Grimsby. "Sanırım yemeğimi kaçırıyorum."

Yemekten sonra Max, Eric ve Pearl'le salonun dışında buluştu ve onları buldukları sahile kadar takip etti

Birbirimizi. Pearl hakkında daha fazla bilgi edinmek ve onunla daha az konuşmak için Eric'in önerisiydi.

kaleden daha korkutucuydu. Grimsby'nin yengeci bir daha ortaya çıkmamıştı ve Eric o korkunç gerçeği fark etmişti

Pearl'ün ne yediğı gibi önemli bir şeyi gözden kaçırmıştı. Yengece dokunmamıştı ama yemeğın geri kalanını yeterince beğenmiş görünüyordu. Onun hiç et yemediğinden şüpheleniyordu. Aynı hatayı tekrar yapmak istemiyordu.

"Başka bir şey yemek istersen ya da istediğın özel bir şey varsa Carlotta'ya sor," diyerek merdivenleri sahilden ayıran küçük kayalıklarda gezinmesine yardım etti.

Pearl başını salladı ama başı geriye eğikti ve bakışları yıldızlara odaklanmıştı. Max onun yanını dürttü. Pearl sırtarak terliklerini çıkardı ve kumun üzerinde hızla koşmaya başladı. Max onun peşinden gitti.

"Omzuna dokun!" Eric seslendi ve peşlerinden gitti, Pearl onun dediğini yaparken ve Max arka ayakları üzerinde ayağa kalkarken gülüyordu.

Onu pençesinden tuttu ve titrek bir daire çizerek etrafında döndürdü.

"Dans etmeyi biliyor musun?" diye sordu Eric. Kadın başını salladı ve Eric kollarını uzattı. "Öğrenmek ister misin?"

Pearl Max'i yere bıraktı ve Eric'e katıldı. Kadının sol elini omzuna koydu. Parmakları ona doğru kıpırdandı. Gömleğinden hafif bir ürperti sızıyordu ve belindeki eline doğru eğildi. Ayak parmaklarını kumun derinliklerine soktu. Eric kıkırdadı.

"İşte, bu mükemmel olacak." Eric, Vanni ve Gabriella ile rıhtımın altındaki denizin zayıf ışıklı tortularında dans ettiğı son şarkının hızlı üç ölçüsünü ıslıkla çaldı, ve diğer arkadaşları aylar önce Vanni'den sonra Gabriella'yı ilk kez silahsızlandırdı ve Pearl'ün ritme alışmasına izin verdi. Bu sıçrayarak yapılan bir dansı ve çoğu resmi rutinin hassasiyeti. Önce ayaklarını yavaşça hareket ettirdi, kız da onunla birlikte hareket etmeye başlayınca hızlandı. Sonra sıçradı.

Ellerini kalçalarına koyan Eric, Pearl'ü ayakları yerden birkaç metre yükselene kadar kaldırdı. Saçları bir taç gibi arkasında dalgalanıyordu. Sevinç gözlerini aydınlatıyordu.

"Eğlenceli mi?" diye sordu ve onu sahile geri getirdi.

Başını salladı, parmaklarıyla adamın omzunu sıkıca kavradı.

Eric onu tekrar kendine çekti ve bir daire daha çizdirdi. "Bu sefer bir sıçrama ve bir dönüş ne dersin?"

Ona bir kez vurdu, gülerken gözlerinde ay ışığı parlıyordu ve çanların sesine benziyordu, henüz duyulmamış bir derinlik vaadiyle parlak ve narin. Onu bir kez daha havaya kaldırdı ve kendisi de sıçradı. Hayat boyu dans etmiş bir dansçının tüm zarafetiyle havada döndü.

Krallıklar arasındaki popüler dansların çoğu yakın temas ve dudakların öpüşme mesafesinde olmasını gerektiriyordu. Vellona'nın tek prensi olarak Eric'ten eğlendirmesi beklenirdi ama annesi derslerinin dışında dans etmesine nadiren izin verirdi. En mantıklı yol buydu ve onu güvende tutuyordu.

Ama dans etmeyi ve Pearl'le birlikte nefes nefese kalmanın heyecanını seviyordu. Her seferinde daha yükseğe sıçırıyor, Eric'in erişemeyeceği bir coşkuyla dans ediyordu ama Pearl'e saygı duyuyordu.

onu uzak tuttu.

İtiraf etmekten korksa da, bir yanı onun bunu yapmamasını diliyordu.

Eric, "Bir molaya ihtiyacım var," diyerek onları durdurdu. Kaburgaları ağrıyordu ama onu geri adım atmaya iten şey, aniden onu daha yakına çekme arzusuuydu. "Bu kum üzerinde daha zor."

Pearl oflayıp pufladı ve saçlarını yüzünden topladı. Oturdular, su ayaklarına vuruyordu. Max arkalarına kıvrıldı.

"Yarın taş üzerinde tekrar deneyebiliriz," dedi ve yüzünü buruşturdu. "Yarına gelince, akşam bir süreliğine ayrılmam gerekiyor. Ne kadar kalacağımdan emin değilim ama bu kaçınılmaz. Yine de size körfezi gezdireceğim.

Ne yazık ki, bundan sonra Carlotta ve Grimsby ile sıkışıp kalacaksınız. Bir şeye ihtiyacınız olursa, isteyin. Cloud Break'te kalmak ya da eve dönüş yolunu bulmak fark etmez, size yardımcı olacaklardır."

Panik bakışlarını kararttı ve o sabah tanıştıklarından beri ilk kez korkmuş görünüyordu.

"Carlotta şirket için çok heyecanlanacak," dedi Eric. "Yarın da konuşmak için bol bol vaktimiz olacak. Eğer yapabilseydim Ertelemek isterdim ama bugün kötü bir haber aldım ve bunu daha fazla erteleyemem."

Pearl alt dudağını dişledi.

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum," dedi. Sonra konuyu değiştirmeye çalışarak devam etti, "Gerçekten konuşamayacağımızı biliyorum, ama burada evinizden farklı olan başka ne var, eğer Cevap verebilir misiniz?"

İki parmağını kaldırdı, aldırmadı ve başını geriye doğru eğdi, soluk boynu kemerli ve çıplaktı. Eric gökyüzüne baktı.

"Yıldızlar burada farklı mı görünüyor?" diye sordu ve tekrar ona baktı.

Bir kez el çırpı ve iç çekti, nefesiyle birlikte saçları hışırdadı. Birkaç tel yanağına yapışmıştı. Eric kızın saçlarını kenara itmemek için ellerini ceplerine soktu.

"Tamamen farklılar mı yoksa görmesi daha mı zor?" diye sordu.

İki kez vurdu ve sonra gözlerini siler gibi bir hareket yaptı.

"Görmesi daha mı kolay?" Başını salladı.

"O zaman nereli olabileceğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi ve kız gülünce gülümsedi. Uzun bir süre omuz omuza sessizce oturdular ve uzaktan geçen gemi ışıklarını izlediler. Pearl yavaşça onun elinin arkasını dört kez sıvazladı.

"Yani bu 'bilmiyorum' değil, öyle mi?" Ona döndü ve "Başka bir yaygın deyim mi söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu.

Bir pat.

"Açıklayamaz mıyım?" diye sorunca başını salladı ve elini oynattı. "Açıklamak mı?"

Bir pat.

"Neyi açıklayayım?" diye sordu Eric.

Pearl eliyle sallanma hareketi yaparak, suyun üzerindeki bir kayık gibi havada süzüldü.

"Neden gidiyorum? Oh, bu mutlu bir hikaye değil."

Pearl elini onun koluna koydu, başını eğdi ve diğer elini kalbinin üzerine koydu.

"Özür dilemeye gerek yok," dedi. Nadiren konuşurdu Annesi hakkında kimseyi tanıımıyordu ama onun hayaleti çok yeniydi ve çok şey oluyordu. Pearl, melankolik olsa da ona kırılmış gibi bakıyordu. "Annem iki yıl önce denizde öldü, neden ve nerede olduğunu yeni öğrendim. Daha fazlasını öğrenmek için seyahat ediyorum."

Her şey değişti ama paylaştığı için kendini daha hafif hissetmesine yetecek kadar gerçektir.

Pearl önce kendini sonra da onu işaret etti ve Eric onun ne demek istediğini hemen anladı.

"Kesinlikle hayır." Eric başını salladı ve geri çekildi.

"Senden benimle gelmeni isteyemem ya da buna izin veremem. Korsanlar ve başka ölümcül şeyler var ve ben doğrudan tehlikenin içine girmiş olacağım. Eğer yaralanırsan, kiminle irtibata geçeceğiz ki?"

İnci yüzündeki bir tutam saçı savurdu. Omuz silkti.

Eric gözlerini kısarak ona baktı. "Sizin için birilerini arayalım mı?"

İki parmağını kaldırdı.

"Ailen," dedi dikkatle. "Sana kötü davranmıyorlar, değil mi? Eğer geri dönmek istersen, bu güvenli olur mu?"

Başını salladı ve tekrar omuz silkti. Elleri kucağında iki büklüm oldu. Kalbine dokundu.

"Onları seviyor musun?" Eric sordu. "Ama bu biraz karışık."

Bir parmağını kaldırdı ve alnına vurmak için kullandı.

"Sence..."

Pearl elini uzattı ve karanlığa doğru belli belirsiz bir işaret yaptı.

"Sence deniz mi?" İki parmak.

"Onlar mı?"

Bir.

"Sence öyle mi?"

Başını salladı ve gülümsedi. Sağ elini alnına vurdu ve sonra karnıyla aynı hizada tuttu. Sol elini yine kendinden uzaklaştırdı ve sonra başının üzerinde tuttu. Eric şaşkınlığını bastırmaya çalıştı.

"Sence düşünüyorlar mı?" dedi, bu hareketleri kullanarak kendi ailesi ve arkadaşları hakkında söyleyeceği olası şeyleri sıraladı. "Sence seninle ilgilenmeleri gerektiğini mi düşünüyorlar?"

Pearl ellerini bıraktı ve omuz silkti. Tekrar göğsüne vurdu ve elini başının üzerinde tuttu, sonra yavaşça yedi kez kaldırdı.

"En küçüğü sen misin?"

Başını salladı. "En genç sen misin?"

Elini oynattı -belki- ve ofladı. Bir aile ağacının çizgilerini çizdi ve bir elini göğsüne bastırdı. Kolları hayali bir bebeği kucaklıyordu.

"Sen en küçüklerisin ve sana bebek gibi bakıyorlar." Eric başını salladı ve dizlerini göğsüne çekti. "Benim annem de böyleydi. Her zaman beni korumak isterdi ve şimdi bu daha da kötü çünkü o çok iyi bir kraliçeydi ve şimdi bu rolü benim doldurmam gerekiyor. Bu beni korkutuyor. O hiçbir şeyden korkmazdı. Ne yaparsam yapayım asla onun gibi olamayacağımı hissediyorum."

Pearl başını salladı ve onun elini kavrayarak parmaklarını birbirine geçirdi.

Ona lanetinden ya da annesinin hayaletinden bahsedemezdi ama bir yanı bunu istiyordu. Tüm sırlarının dudaklarından dökülmesine izin vermek ve "Onu kurtarmak istiyor muyum?" diye sormak istiyordu. onun için mi, yoksa henüz tüm bu sorumlulukları üstlenmek zorunda kalmayayım diye mi?

Bunun yerine, kumda arkasına yaslandı ve Pearl'ün tanımadığı yıldızlara baktı. Pearl onun yanına uzandı.

"Geri dönmeliyiz," dedi. Daha fazla kalırlarsa ona ne söyleyeceğinden emin değildi. "Seni bütün gece dışarıda tutarsam Carlotta beni öldürür."

Pearl homurdandı.

"Sakıncası yoksa tur için erken ayrılacağız." Eric ayağa kalkmasına yardım etti. "Cloud Break en iyi sabahları olur."

Pearl gülümsedi ve başını salladı. Uzandı ve adamın saçından bir kiraz ağacı dalını çözdü. Gömleğinin cebine soktu. Parmaklarıyla yanağına bir kez dokundu.

Bir şey Eric'in göğsünü çekti. Yarın
çözülecek başka bir gizem.

Kiss the Girl

Eric'in bildiği bir sonraki Şey, sabah güneşinin yüzünde bir çizgi oluŐturduđuydu.  nlerken  enesi hafif bir ağrıyla durdu ve Eric gerindi. Dinlenmek için zaman yoktu. Bu gece tekrar Serein Adası'na doğru yola çıkacaktı.

Giyindi ve avluya gitti.

Pearl'den önce oraya varacaktı ama Pearl kenarda bir ağacın yanında duruyordu. Yavru martılar onu yine bulmuştu.

Onlara küçük beyaz yem parçaları atıyor, zıplayıp ciyakladıklarında keskin bir hareketle sıralarını beklemlerini sağlıyordu. Bir tanesi ona doğru paytak paytak yürüdü ve o da boş elini kaldırdı. Kabardı.

Pearl başını salladı ve onu geri itti.

"Günaydın," dedi Eric ve onun yanına gitti. "Onlara bunu nasıl yaptırıyorsun?"

Pearl başını ona doğru eğdi. Bugün mavi giymişti ve saçlarının yarısı büyük bir fiyonkla toplanmıştı. KuŐlara dönüp son üç beyaz yem parçasının bulunduğu elini havaya kaldırdığında, elbisesi yağmur gibi etrafında dönüyordu.

Martılar onun önünde bir aşağı bir yukarı sallanıyordu.

 ığlık attılar ve o da her birine balıklarını fırlattı. "Max'ten daha iyi davranıyorlar," dedi. Eğer sadece Biri ona istediği Şeyi fırlatana kadar çığlık atmak Eric için işe yarayabilirdi.

Pearl burnunu kıvrırarak ona gülümsedi ve Eric arkasını döndü.

Eric en çok bu anları severdi. Gözleri kırışığında ve dişleri dudaklarından dışarı çıktığında gülümsedi. Sanki içinde bulunduğu durumu hatırlıyormuş gibi bazen kendini tutuyor ve tam olarak gülümseliyordu ama gamzelerinin zar zor görünen çukurları onun için gülümsemesine neden oluyordu. İşte buradaydı, yeni bir diyarda kaybolmuştu ve iyi iletişim kuramıyordu ama hiç de korkmuş görünmüyordu. Cesurdu ve bu ona kendini cesur hissettirdi.

Ve tüm bu karmaşık küçük duygular göğsünde bir kömür gibi yanıyordu. O gerçek aşkı değildi, o zaman neden Böyle mi hissediyorsun?

"Gitmeye hazır mısınız?" Eric sordu.

Kadın başıyla onayladı. Eric onu avlunun ortasına, bir at arabasının onları beklediği kapının yanına götürdü. Pearl atı görünce içini çekti ve elleri göğsüne doğru kalktı, parmakları büküldü. Eric atı nasıl seveceğini gösterip arkasına yaklaşmaması konusunda onu uyardıktan ve at dudaklarıyla omzunu ısırıdıktan sonra ona yaklaştı.

"Körfezin dışından başlayıp içeriye doğru ilerleyeceğiz," dedi Eric. "Bu şekilde her şeyi görebilirsin."

Sonunda arabaya bindiler ve tırıslla kapıdan geçtiler. Kıyıdan uzaktaki tepelere sıkışmış çiftlikler soluk altın sarısı ve yeşildi, keçiler otların arasında boş boş dolaşüyor ve kargalar yavaşça dönen yel değirmenlerinin üzerinde dinleniyordu. Cloud Break Körfezi'nin genişleyen kenarlarında görülecek pek bir şey yoktu ama Pearl arada sırada onları durdurup geyiklere ve yiyecek arayan daha küçük yaratıklara bakıyordu. Güldü

Eric'in omzunu dengede tutmak için kullanarak tavşanın çalılara geri sıçrayışını keyifle izledi.

"İşte," dedi Eric, tekrar oturmasına yardım ederek. Kız ona iyice sokuldu ve Eric buna hiç aldırmadığını fark etti. "Bunu seveceksin. Bak."

Cloud Break'in görüşü bu yöndeydi. Gemiyle seyahat edenlerin ilk gördükleri, kırmızı kiremitli çatıları olan soluk taş binalar, sokakları gölgeleyen ahşap pavyonlar ve

yapraklı üzüm asmalarının tavanları ve büyük bir örümceğin gümüşü mavi ağı gibi kasabayı boydan boya geçen ışıltılı kanallar. Daha iyi görebilmek için arabanın içinde tekrar ayağa kalktı, geniş gözlü sırtışı bulaşıcıydı ve Eric atı yavaşlattı. Parmakları Eric'in omzuna dolandı, başparmağı dalgınca Eric'in tenini okşadı.

"Beğendin mi?" diye sordu.

Adamın boğazına önce bir kez, sonra dört kez dokunarak avucunu göğsüne dayadı.

"Alacakaranlıkta seviyorum," dedi, "deniz ve gökyüzü aynı kızıl lekeye büründüğünde ve dünya sonsuza kadar devam ediyormuş gibi görüldüğünde."

Eric'in yanındaki banka çöktü ve onun yanına sokuldu. Birden ısınan Eric, onun her santimetresinin farkındaydı. bedenine dokundu ve hafifçe eğildi. Sadece sabah sıcağıydı. Öyle olmalıydı.

Yine de kolunu ona doladı.

Ana caddeye doğru ilerlediler. Meydanın ortası insanlarla dolup taşıyor, tezgahlar caddenin kenarlarını kaplıyordu. patika. İnsanlar çeşmenin etrafında oyalanıyor, su topluyor ve dedikodu yapıyorlardı ve Eric onun arabadan inmesine yardım etti. Pearl bir kukla gösterisinin önünde durdu ve dans eden bir grup insanı görünce nefesi kesildi. Eric'i yakaladı ve dansçıların arasına çekti.

Dün geceki gibi zıplayarak dans etmiyordu ama en huysuz gözlemcileri bile büyüleyecek kadar çabuk ve coşkulu bir şekilde dansı kavradı. Onu yavaş bir dansa yönlendirdi ve saçlarını tutan yayı rüzgârda savrulan tellerden dikkatle çözdü. Kız ona gülümsedi.

"Belki bir dahaki sefere daha yavaş," dedi gülerek ve Pearl'ün yayını düzeltti. "Emily?"

Pearl güldü ve iki parmağını havaya kaldırdı. Üç tur daha dans ettikten sonra Eric üzerlerindeki tüm bakışlardan yorulmuştu. Sabahın sonuydu, öğlene yaklaşıyordu ve yakında daha da büyük bir izleyici kitlesine sahip olacaklardı. Bulut Molası'nda sık sık görülen biriydi ama Gabriella ya da Vanni

genellikle onun yoldaşlarıydı. Denizden gelen bu kız tamamen ve açıkça yeniydi.

"Burada yaşayanların çoğu rıhtımda çalışıyor," dedi Eric, onu tamir ettikleri balık ağının başında dedikodu yapan bir grup yaşlı insanın yanından geçirirken. Kız ağa bakarken durakladı. "Ailen balık tutar mı?"

Gözlerini ağdan ayırdı ve başını salladı.

Cloud Break'in çeşitli Vellonian lezzetleriyle dolu küçük stantlarla dolu kavşaklarından geçtiler. Eric Öğle yemeği için otlu et suyunda ıspanak ve peynirli tortellini aldılar ve bunu şehrin dışında, suyun daha temiz olduğu bir kanalın kenarında oturarak yediler. Pearl taze bir somundan küçük ekmek parçaları kopardı ve Balıklar ve kuşlar etraflarında toplanırken Eric ona neden evden ayrılmak istediğini sordu.

Macera, adam anlamadıktan sonra sonunda pandomim yapmayı başardı. Keşfedin. İnsanlar. Benim.

"Peki ailen gitmeni istemedi mi?" diye sordu, sahilde yaptıkları konuşmayı hatırlayarak.

Başını iki yana salladı. Görünüşe bakılırsa ailesi Grimsby'den daha katıydı.

"O zaman maceraya atılalım." Ona elini uzattı. "Daha önce hiç lagün gördünüz mü? Denizin bir kısmının iç kısımlarda sıkışıp kaldığı yerdir, bu yüzden şimdi suyu denizden ayıran küçük bir kara köprüsü var. Orada her türlü şey yaşar."

Hayvanları çok severdi ve lagün canlıları nadiren körfeze gelirdi.

Pearl başıyla onayladı. Yürüyerek yola çıkmadan önce at ve arabayı şatoya geri götürdüler. Lagüne doğru yürüyüşleri gölgeli ve özeldi, bu da kasabada olduğundan daha fazla konuşmalarına izin veriyordu. Pearl'e göl hakkında bildiği her şeyi anlattı.

Eric'in rahat edemeyeceği kadar uçurumun kenarına yaklaşmıştı. Bir elini kızın yanında tuttu ve onu lagündeki küçük iskeleye doğru götürdü. Bölgenin bu bataklık kısmı

kalenin avlanma ve balık tutma alanları. O kürek çekerken parmaklarını suyun içinde gezdirdi.

"Ben bu gece ayrılacağım ama Cloud Break'e istediğiniz kadar gelip gidebilirsiniz," dedi. "Ama gidersen, birilerinin bildiğinden emin ol."

Pearl iki parmağını kaldırdı ve boynuna götürdü. "Umarım bu gitmeyeceğin anlamına geliyordur ve beni boğmak üzere olduğun anlamına gelmiyordur." Kürekleri teknenin içine çekti ve sürüklenmelerine izin ver.

Gözlerini devirdi - en azından bu hareket Her ikisinin dünyasında da aynıydı ve dirseklerini dizlerine dayamıştı. Kendini işaret etmek için elini salladı.

Kadının ne demek istediğini neredeyse anında anlamıştı.

"Seni yanımda götürmüyorum," dedi Eric. "Bu güvenli bir yolculuk değil. Açık denizden başka bir şey göremezsin. Bu bir maceradan çok vahşi bir kaz kovalamacası olur."

Başını yana eğdi ve Eric güldü.

"Vahşi bir kaz kovalamacası, uzun ve çoğu zaman faydasız bir avdır.

Bir şey," diye hızlıca açıkladı. "Enkazdan başka bir gemide bulundun mu hiç?"

Tereddüt etti. Yavaşça kayığa bir kez vurdu. "Bu kayık dahil değil."

Kaşlarını çatarak iki kez dokundu.

"Nasıl yelken açılacağını biliyor musun? Açık denizde nasıl hayatta

Su mu? Korsanlar, kavgalar olabilir. Günlerce ya da haftalarca gitmiş olabiliriz ve fırtınalar aniden çıkabilir.

Vellona tarafına. Orası çok tehlikeli."

Pearl suya uzandı ve üzerine su sıçrattı. Diğer eliyle tüm kızlara işaret etti.

"Pekâlâ, haklısın. Bir gemi kazasından sağ kurtuldun ama nasıl savaşılabileceğini biliyor musun?"

İsteksizce tekneye iki kez vurdu. Etrafında dolaşan birkaç balık sıçradı ve yan tarafına su taşıdı.

"Özür dilerim," dedi ve içini çekti. Bunu yapabileceğini düşünmemişti ama sormak da adil olurdu. Her ne kadar onun kendi başının çaresine bakabileceğine güvenmek istese de, sadece

onu bir gündür tanıyorum. "Yaralanmandan gerçekten sorumlu olmak istemiyorum."

Zaten çok fazla sorumluluğu vardı.

Ağız pembe, öfkeli bir çizgiyle inceldi ve gözlerini ona dikti.

"Seninle yeni tanıştım," dedi Eric. "Bize katılmanı nasıl haklı çıkarabilirim?"

Pearl kıvrıldı, çenesini dizlerine dayadı ve kollarını bacaklarına doladı. Ofladı.

"Özür dilerim." Eric kürekleri tekrar aldı ve suya daldırdı.

Bir martı tepelerindeki ağaçlardan birine kondu ve çığlık attı. Eric irkildi. Körfezin sunduğu en iyi serenat değildi ama Pearl pek aldırıyor gibiydi. Yine de, altlarında sürüklenirken kuşa çirkin bir bakış fırlattı.

Martı sustuğunda üzerlerine garip bir sessizlik çöktü ve Eric boğazını temizledi. Kürek çekmeye devam etti, bir şey parmağını sıkıştırdı. Eric elini salladı. Pearl suya baktı. Martı yine öttü.

"Vay canına," diye mırıldandı Eric, "birileri şu zavallı hayvanı bulup acısına son vermeli."

Pearl homurdandı. Gülümsemesi Eric'in göğsünü sızlattı ve Eric onları martı ağacından uzaklaştırdı. Dalgalanan bir esinti çimenleri salladı. Bir dal Eric'in kulağına değdi. Sessizlik birden etraflarındaki yaratıkların vıraklamaları ve cıvıltılarıyla doldu, sanki bir lagünde değil de bir koro salonundaydılar.

"Bunu duyuyor musun?" Eric sordu.

Kadın başını salladı, bir tutam saç fiyonkundan kurtuldu ve Eric ona doğru eğildi. Parmakları kızın yanağını sıyırdı ve saç telini kulağının arkasına itti. Kadın onun eline doğru bastırdı. Dudakları aralandı.

Eric geri çekildi, daha sert kürek çekti. Odaklan. Odaklan. Odaklan.

Konuşmak iyiydi. İnsanlar bunu yaptı.

"Biliyor musun, adını bilmediğim için kendimi gerçekten kötü hissediyorum," dedi. "Belki tekrar tahmin edebilirim."

Dizlerine yaslanarak başını salladı.

"Mildred mi?"

Dilini çıkardı ve başını salladı. "Tamam, hayır.

Diana'ya ne dersin?" diye sordu. "Rachel?"

Kambur duruyordu. Gözlerini devirdi ve başını sallama zahmetine bile girmede.

Başka isim kalmış mıydı? Son gün içinde en az yüz tanesini gözden geçirmişler, her türlü ortak isim ve anlam arasında gidip gelmişlerdi. Lagünün müziği kuş cıvıltıları ve damlayan sularla etraflarında kabarıyordu. Sesi olmayan bir aryaydı.

Aria.

"Ariel?" diye sordu, sesi titreyerek. Belki de A'lara geri dönmeliydiler.

İleri atıldı ve onun elini tuttu.

"Ariel?" Onu yakaladı, tepkisi karşısında şaşkına dönmüştü.

"Adın Ariel mi?"

Başını salladı, kıkırdayarak gülerken burnunu buruşturdu.

"Bu çok hoş," dedi. "Tamam, Ariel."

Yavaşça söyledi, isminin tadını test etti ve gülümsedi. Basit ve güzel. Kısa ve öz.

"Ariel," diye fısıldadı ve ona elini uzattı. "Seninle tekrar tanışmak harika."

Ariel aralarındaki mesafeyi kapattı ve Eric'in ellerini avuçlarının içine aldı. Söğüt dallarından oluşan bir perdenin içinden süzöldüler, yapraklar saçlarını çillendirdi ve Eric teslim oldu, yanan

Göğsündeki ağrı görmezden gelinemeyecek kadar büyüktü. Parmakları her bir yaprağı kopardı ve ensesinde oyalandı. Ateşböcekleri havada süzülüyordu.

Vahşi ve güzeldi, saçları denizden nemlenmişti. Tıpkı Birbirlerine baktılar, kızın dili dudaklarını ıslattı ve Eric dudaklarının kendi dudaklarına karşı nasıl bir his vereceğini merak etmekten kendini alamadı. İkisi de daha yakına eğildi, kızın gözleri çırpınarak kapandı. Eric ona uzandı ve-

Tekne devrildi. Eric uçarak yüzüstü suya yuvarlandı. Soğuk onu çok etti, burnuna ve boğazına saplandı ve lagünün dibine battı. Hissetti

Yanından bir şey kaydı ve yere tekme attı. Ayakları çamura çarptı.

Yzeeye ıktı ve "Ariel?" diye seslendi. Acı su yüzüne sıçradı ve yanan gözlerini kırpıştırarak suyu dışarı attı. Uzanarak kollarını suyun üzerinde gezdirdi. "Ariel!"

oktan su yüzüne çıkmıştı. Kızıl sa telleri öbek öbek yüzüne yapışmış, suyun içinde dokunaçlar gibi yüzüyordu. Gözleri sadece suyun üzerindeydi ve dalgalanan dalgaların üzerinden ona bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu ona doğru yüzerek.

Başını salladı ve suyun içinde sallandı ama yükselmedi.

"Eteğın sana ağırlık mı yapıyor?" Onu almak için hareket etti kalktı ve dondu.

Neredeyse onu öpüyordu.

Neredeyse onu öpüyordu.

Eric geri çekildi. Ariel ona doğru sürüklendi ve yaklaştığında irkilmesini engelleyemedi. Kız durdu, suda ilerliyordu ve herhangi bir işaret yapamıyordu, Eric başını salladı. Mide bulantısı boğazının arkasında fokurdadı.

Neredeyse ölüyordu ama yine de uzanmak, aralarındaki mesafeyi açmak ve ona sarılmak istiyordu. Nesi vardı onun?

"Bırak beni," dedi ve onu kollarına çekmek yerine bir elini uzattı. "Dur, dayan. Tuttum seni."

Yine de diğeri elini beline doladı ve onu suyun kenarına kadar götürdü. Kıyafetlerini ve saçlarını silkeledi, narin boğazı çıplaktı. O gerçek aşkı değildi. Bunu yapamazdı.

"ok özür dilerim," dedi ve kız ayağ'a kalkar kalkmaz ondan uzaklaştı. "Hadi geri dönelim

kale. Bugünlük bu kadar tur yeter herhalde."

Under False Colors

ERIC, Ariel'i Carlotta'yla birlikte şatoya döndükleri anda bir hoşça kal bile demeden terk etti. Kaba olduğunu biliyordu ama kendini sakinleştiremiyordu. İşte tam da bu yüzden Herkesle arasına mesafe koymuştu ve şimdi Sauer ve annesinin hayaletiyle yapacağı yolculuğa odaklanamıyordu. Gemiye gitmeden önceki bir saatini Notlarını kontrol etti ve Ariel'e yakın öpüşmeye verdiği tepki için özür dileyen bir mektup yazdı. Eve dönmezse döndüğünde açıklayabilirdi.

Onun gitme düşüncesi onu olması gerekenden daha fazla etkiledi.

Sauer'in gemisi Siebenhaut -her ne kadar Sauer Grimsby'nin telaffuzuna gulse de- fırkateyn gibi donatılmış üç direkli bir ticaret gemisiydi. Max, Eric'in ardından gemiye bindi ve Nora'yla güvertede volta atan Gabriella'nın peşine takıldı. Eric'in annesinin hayaleti şimdilik Vellona halkının gözünden uzakta, kaptan köşkünde güvenle saklanıyordu ve Sauer dümenin yanında Eric'le buluştu. Vanni yakınlarda oyalanıyordu, yerinde değildi ve ne yapacağından emin değildi. O ve Gabriella, Sauer'in Eric'i Serein Adası'nı bulmaya götürmeye hazır olduğunu öğrendiklerinde ona eşlik etmekte ısrar etmişlerdi.

Eric Sauer'e "Henüz tam olarak bir planım yok," dedi.

Korsan dişlerini emdi ve batan güneşe doğru kaşlarını çatı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Sanırım birbirimize benziyoruz.

Ne yaparsak yapalım, yapmadan önce Vellona'dan birkaç saat uzaklaşmamız gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

Eric annesinin haritalarından birini uzatarak, "Aynen öyle," dedi. Işık her şeyi gözlerini acıtan bir kızılığa büründürüyordu. "Bence bu bölgeye yönelmek iyi bir başlangıç noktası olur. Sonra... ona ne olacağını görebiliriz."

Sauer sanki düzenli olarak hayaletler, cadılar ve gizemli adalarla ilgileniyorlarmış gibi başını salladı.

Fazla tantana yapmadan yelken açtılar. Kolları haritalarla dolu olan Nora ve Gabriella, biraz açıldıktan sonra dümende onlara katıldılar. Max gemide bir aşağı bir yukarı dolaşıp ve Eric onu ıslıkla çağırdı. O gelmedi. "Bırakın dolaşsın," dedi

Sauer. "Nasıl yapacağımıza karar verdikten sonra ilerleyin ve açık denize çıkın, ona ihtiyacımız olması ihtimaline karşı güvertenin altında olmasını tercih ederim."

"Pekâlâ," dedi Eric. "Sence başımız derde girecek mi?"

Sauer homurdandı. "Bir cadı öldürmekten bahsettin mi, bahsetmedin mi?"

Nora ıslık çalarak haritaları göğsüne yaklaştırdı. "Bu çok şeyi açıklıyor. Yine de askerleri almıyor muyuz? Bilirsiniz, yaşamak için bir şeyleri gerçekten öldüren insanlar?"

"Hiç yedek yok." Eric başını salladı. "Ve Sauer hakkında bildiklerimi göz önüne alırsak, mürettebatınızın iyi olacağını düşünüyorum."

Max güvertenin diğer tarafından bağırdı ve Eric onu yanına çağırdı.

"Adil," dedi Nora, Sauer'e bakarak. "Eğer prensi canlı getirmezsен, danışmanı seni boğacak."

Sauer "boynuma yetişemedi" anlamına gelebilecek bir şeyler mırıldandı ve onlara dirsek attı.

"Grimsby'yi unut, seni boğacağım." Vanni gözlerini Sauer'e dikti. "Bu gezide kimsenin öleceğini düşündüğümünden değil, ama hepimiz bilelim diye söylüyorum."

Eric'i hâlâ görmezden gelen Max tekrar havladı.

Eric, "Pekâlâ, herkes onurumu savunmayı bitirdiyse, nereye gittiğimizi tartışmalıyız," dedi.

"Bu konuda seninle konuşmam gerek." Nora'nın bakışları Sauer'e kaydı ve kendini topladı. "Sana söylememiş olabilirim Blood Tide hakkında bildiğim her şey."

Eric başını salladı. "Son konuştuğumuzda bu izlenime kapılmıştım." "O zaman seni tanı mıyordum, değil mi?"

Nora dedi ki. "O zaman seni tanı mıyordum, değil mi? tüm bilgileri almadan size hayat hikayemi anlatmayacağım. Bilinmeyene yelken açan ve kendi sırlarını saklayan bir prens mi? Bunun bir önemi yok. Şimdi anlatacağım."

Bu adilden de öteydi. Max tekrar havlamaya başladı ve Vanni döndü.

"Max!" diye seslendi. Köpeğin neye havladığını fark ettiğinde yüzü bembeyaz kesildi. "Oh, şey, bu hiç de ideal değil."

Hepsi birden döndü. Max bir çılgılık attı ve bir mazgal deliğinden yarı dışarı sarkan nemli Ariel'in etrafında zıpladı.

Ariel

Max'i bir hareketle susturup başını okşadı ve Vanni Eric'e baktı. Eric kıpırdamayınca Vanni Ariel'in kalkmasına yardım etti. Ona gülümsedi.

"Burada ne yapıyorsun?" Eric sesi titreyerek sordu ve öfkesini bastırmak için durakladı. Gözlerini kapadı, bir nefes aldı ve panik içindeki kalbini sakinleştirmeye çalışarak tekrar açtı. "Sana kalmanın en iyisi olacağını söylemiştim."

Gülümsemesi azaldı ve adamın çözemediği birkaç hareket yaptı.

Eric elini kaldırdı. "Özür dilerim. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve ne yapacağımı da bilmiyorum."

Kaşlarını çattı.

Vanni ve Ariel dümenin yanında onlara katılırken Sauer, "Genellikle," dedi, "kaçak yolcuları öldürürüm."

Kızın kaşları öyle acı bir çatıklığa dönüştü ki Eric neredeyse gülecekti.

"Kimse kimseyi öldürmüyor," dedi Eric. "Gövdeye tutunabildiniz mi?"

Ariel başını salladı.

Gözlerini ona dikti. "Nasıl?"

Ariel kaşlarını çattı ve yanındaki korkuluğu tutarak parmaklarıyla ahşabı kavradı. Omuz silkti ve Eric'ini kaplayan sıcak takdir duygusunu bastırmak zorunda kaldı. Bu çok büyük bir güç gerektiriyordu.

"Bu etkileyici," dedi Gabriella. "Sen şu gemi kazazedesi kızmısın?"

Ariel, Gabriella'ya başını salladı ve el salladı.

Geri dönmeleri için artık çok geçti. Ariel şimdi bu cadıyı öldürmek için onlarla birlikte seyahat edecekti ve onu tehlikeye sürüklemeye fikri Eric'i dehşete düşürüyordu. Her şey Ariel'in varlığı bu yolculuğun ihtiyacı olan son şeydi.

"Pekala, pekala," dedi. "İzin verirsiniz, neler olacağını anlatayım." Sauer'e baktı ve korsan başını salladı. "Nora ve ben Blood Tide'ı ve ne yapacağımızı konuşacağız. Ariel, lütfen işimiz bitene kadar Max'le birlikte güvertede kal."

Kız şaşkın görünüyordu ama başını salladı. Sonra ona doğru bir adım attı ve Eric ondan uzaklaştı. Ne kadar gülünç görüldüğünün farkında olarak kaşlarını çattı ve kaptanın kamarasına yöneldi.

Gabriella ve Vanni Eric'i kaptanın kamarasına kadar takip ettiler.

Nora güvertede oyalandı ve Sauer'le konuştuktan sonra onlara katılacağını söyledi. Oda kalabalıktı ama bereketliydi.

Bir duvarda kalın bir yorganla örtülü bir yatak vardı ve sandalyeleri yıpranmış yastıklar kaplıyordu. Eric sandalyeler arasında

masaya ve yatağa, avuçlarını gözlerine bastırdı.

"Bu da neydi şimdi?" Gabriella ona sordu. "Ariel'in burada olmasının ideal olmadığını biliyorum, ama eğer bir gemi kazasına uğradıysa, en azından bir tekneyi nasıl kullanacağını biliyordur."

"Bugün onu neredeyse öpüyordum," dedi Eric ve ellerini havaya kaldırdı. "Bir gemiye binip binmediğini bile bilmiyorum. Sanırım yüzebiliyor ama bir cadıyı öldürmeye gidiyoruz. Bu sadece başka bir endişe ve-"

Vanni bir elini kaldırdı. "Bekle, ilk söylediğin şey neydi, çünkü benim duyduğum şey olmadığını biliyorum?"

"Onu neredeyse öpüyordum," diye fısıldadı Eric.

"Ne?" Vanni elleriyle yüzünü kapattı ve ellerinin içine doğru çığlık attı. "Neden?"

Gabriella sandalyelerden birine çöktü ve başını dizlerinin arasına koydu. "Yeni tanıştığın bir kızı neredeyse öpecek miydin? Ne zaman vakit buldun ki?"

"Daha önce ona Cloud Break'i gezdirdiğimde," dedi Eric. "Neyse ki yapmadık ama ölmeme ramak kalmıştı."

"Onu öptüm!" Vanni ellerini havaya kaldırdı. "Eric! Lanetinin hangi kısmını anlamadın?"

"Biliyorum!"

Neredeyse ölüyordu. Güzel bir yüz. Endişesiz güzel bir gün. Ariel'de bir anlayış ve bir sırdaş sözü ve neredeyse onu öpecekti. Bu onu o kadar endişelendirmişti ki midesi bulanmıştı.

"Dur bakalım," dedi Gabriella. "Sakin ol. Sen yapmadın, ve artık ondan etkilendiğinin farkındasın, o yüzden bir daha yapma."

Eric gözlerini devirdi. "Çok kolay söylüyorsun."

"İnsanları öpmemenin kolay olduğunu umuyorum," dedi. "Ben daha çok, seni kurtaran bu kadının gerçek ve senin gerçek aşkın olduğundan adım gibi eminken neden bu cadının peşine düştüğümüzle ilgileniyorum. Onu bulmak muhtemelen daha az cinayet içerecektir!"

Eric kelimeleri bulmaya çalıştı ama başaramadı. Yutkundu ve fısıldadı, "Ya yanılıyorsam? Denemek için bile kendime nasıl güvenebilirim? Bu kesin bir ölüm. En azından bir şansım var. bir şans."

Masanın uzak tarafına çekildi ve sandalyelerden birinin üzerine kıvrıldı.

Vanni ona yaklaştı, ellerini uzattı ve nazikçe, "Önce cadıyı öldürürsek korkmazsın, çünkü lanet ortadan kalkacak. Birine gerçekten aşık olabileceksiniz."

Eric başıyla onayladı. Korkmayacaktı ya da o kadar dikkatli olmak zorunda kalmayacaktı ve dışarı çıkıp herkesle tanışabilirdi. Herkesle. Duyguları sırtında bir bıçak olmayacaktı. İstedığı herkese aşık olabilirdi, Ariel'e bile.

Bu düşünce başını döndürdü.

"Ve Grimsby senin neden evlenmekten korktuğunu merak ediyor." Gabriella alay etti. Onun yanına gitti ve omzuna dokundu. "Kan Gelgiti'ni tartışmak için iyi misin?"

Eric burnundan nefes aldı, ısıklık olarak nefesini verdi ve başını salladı.

Gabriella kafasını kapıdan uzattı ve içeri girerken hepsine kısık gözlerle bakan Nora'yı çağırıldı.

Gabriella bir sandalyenin arkasına tünedi ve Vanni de onun ayaklarının üzerine oturdu. Eric masaya ilıştirilmiş büyük haritaya dokundu.

"Peki ne paylaşmak istiyorsun?" diye sordu.

"Ne düşündüğümü söyleyeceğim ve sonra da neden haklı olabileceğimi açıklayacağım," dedi Nora, vücudu kaskatı kesilmiş bir halde. "Kan Gelgiti'nin bizi Serein Adası'na götürecek bir yol olduğunu düşünüyorum."

Eric öne doğru eğilerek, "Kan Gelgiti'nin Serein Adası'na gittiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Neden? Nasıl?"

"Bakın, bunu hiçbir şeyle kanıtlayamam. Cloud'dayken Gabriella ile bazı bilgiler bulmaya çalıştım.

Ayrılın, ama bu konuda benim sözüme güvenmek zorundasınız," dedi, elini çılgınca kalçasına vurarak. "Size daha önce söylemediğim şey, Blood Tide'ı bu gemideki herkesten çok önce gördüğümdü."

Eric şaşkınlığını gizlemek için elinden geleni yaptı ve onun devam etmesini bekledi. Nora masanın üzerinde duran ana haritada Cloud Break'in kuzeyinde Vellona, Riva, Altfeld ve Sait'e dokunan geniş bir deniz şeridini daire içine aldı. Elleri titriyordu.

"Kanlı Gelgit bu kıyı boyunca uzanan kasabalarda eski bir masaldır," dedi. "Yani eğer Kanlı Gelgit ve

Serein bağlantılıdır, muhtemelen buradadır."

Eric onun yüzünün panik ve metanet arasında gidip gelişini izlerken, "Orası iyi keşfedilmiş büyük bir deniz parçası," dedi. "Orada ada olmadığını biliyoruz. Bunun en az on günlük bir yolculuk olacağından bahsetmiyorum bile."

"Gelgiti takip etmek için çok uzağa gitmemiz gerekeceğini sanmıyorum," dedi Nora. "Bence bu bir sihir."

"Büyü mü?" Gabriella yankılandı. Kaşları çatıldı. Nora başını salladı.

"Şimdi, söyleyebileceğim kadarıyla, annem ve ben Blood Tide'in ilk kurbanlarındanız," dedi Nora ve kendini masaya dayamadan önce yutkundu. Oda sessizliğe gömüldü. "Riva'da Edo adında yaşlı bir adam tarafından büyütüldüm. Kan Gelgiti, yetişkinlerin çocukları hizada tutmak için anlattığı hikâyelerden biriydi.

-Şafak vakti ya da alacakaranlıkta suya girme çünkü Kan Gelgiti gelip seni alıp götürecektir. Sadece sihrin size hediye edebileceği şeyleri dilemeyin. Edo'nun anlattığı şekilde, çaresiz insanlar en çılgın hayallerini yaşayabilmek için denize açılır, denize kanlarını sunar ve derinliklerdeki bir şeyle anlaşma yaparlardı. Ancak bunun bedeli her zaman ruhlar."

"Ama o şey nedir?" Eric boş sandalyelerden birine oturdu. "Hayaletler mi? Bir cadı mı?"

"Hayaletleri çok yaşadığım için hiçbir şeyin arkasında olduklarını düşünmüyorum. Bence onlar balık yemi. Balıkçının kim olduğuna dair bir fikrim yok ama bana anlattıklarına bakılırsa cadına bahse girerim," dedi Nora. "Hayalet gemi ayrılırken insanları da beraberinde götürüyor. Nereye gittiğini bilmiyoruz ama Kanlı Gelgit'le gelip gittiğini biliyoruz. Bence gelgit bir çeşit yol. Ne kadar uzakta olursanız olun hayalet gemi size bu şekilde ulaşıyor."

Eric, Vanni ve Gabriella birbirlerine baktılar. Nora'nın sözleri mantıklıydı ve hayaletlerin denizin ötesine nasıl gelip gidebildiklerini açıklıyordu. Gabriella boğazını temizledi ve tereddütle sordu: "Annen ve senin ilk kurbanlar olduğunuzu söyleyerek ne demek istedin?"

"Çok net hatırlamıyorum. Sadece Edo'nun bana anlattıklarından eminim, ama bana o kadar sık hatırlattı ki sanki hepsi benim anılarımmış gibi geliyor."

Eric başını salladı. Babasıyla hiç tanışmamıştı ama bazen onu hatırlayabildiğini düşünüyordu. Onun hakkında kahkahasını duyabileceği kadar çok hikâye anlatılmış, yüzünü hayal edebileceği kadar çok portre görmüştü. Bunların hepsi, fazlasıyla gerçek hissettiren hüsnükuruntudan ibaretti.

"Edo sadece beş ya da altı yaşında olduğumu söyledi." Nora durakladı ve gözlerini kapattı. "Kan Gelgiti annemi ve beni öldürdüğünde."

Eric'in kalbi karnına düştü. "Ne?"

"Seni öldürdü mü?" Gabriella söyledi. "Ama sen buradasın." "Kan Gelgiti'nin istediği olsaydı olmazdı."

Nora, Gabriella'nın

Elinin tersini ağzına götürdü, hafif hasta görünüyordu. "Bu hikayeyi pek sık anlatmıyorum. Açıklaması çok zor."

Eric şaşkınlığını gizlemeye çalışarak, "Doğru," dedi. "Özür dilerim."

Devam edin."

"Alacakaranlıktı, su gökyüzü kadar kırmızıydı ve annemle ben boğuluyorduk," diyor Nora. "Oraya nasıl vardığımızı hatırlamıyorum ama suyun altında olduğumu ve onun battığını gördüğümü hatırlıyorum. Beni yüzeye doğru itti ama ben bayılmışım. Olay sırasında kıyıda olan Edo'ya göre, birisi beni sahile çekmiş ve tekrar nefes almamı sağlamış. Bana her zaman bunun kan olduğunu söylerdi.

Gelgit bizi öldürmeye çalıştı ve okyanusa geri dönersem tekrar deneyeceğini söyledi."

"Yani," dedi Gabriella, "denizde öldün ve sonra tekrar denize mi döndün?"

"Ölü kalamayacak kadar önemliydim," dedi Nora. "Ve birkaç yıl öncesine kadar Sauer'e katılmadım. Saklandım ve Kalmama izin verene kadar onları kızdırdım. Hâlâ hiç okyanusa girmedim. Yüzmeyi bir gölde öğrendim ve Triton gemimizi herhangi bir kazadan koruyacak kadar nazik davrandı."

Eric başını salladı. Bu çılgınca bir hikâyeydi ve yarısıyla daha önce karşılaşmamış olsaydı buna inanmazdı. "Ama neden Kan Gelgiti'nin arkasında cadının olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü o güne dair bir anım daha var." Nora derin bir nefes aldı. "İlk başta hayal ettiğimi ya da bir kabusta uydurduğumu sandım. Kan kırmızısı suların üzerinde parıldayan bir adaya doğru yürüyen bir kadın gördüm. gerçek."

Eric bunu gözünde canlandırmaya çalıştı, gözleri anlayarak genişledi. "Suyun sadece hayaletler için bir yol değil, adaya giden bir yol olduğunu düşünüyorsun," dedi.

"İlk birkaç adımdan sonra ortadan kayboldu. Her zaman yarı ölü ve sayıklayan bir rüya gördüğümü düşünmüştüm ama senin bir cadı ve Serein Adası'ndan söz etmenle elime geçen bu oldu." Nora derin bir nefes aldı ve Eric'e dik dik baktı. "İşte bu yüzden cadını bulabilmemizin tek yolunun annenin hayaletiyle bir anlaşma yapmak ve Kan Gelgiti'ni kullanarak bizi Serein Adası'na götürmesini sağlamak olduğunu düşünüyorum."

One Step Closer

Biraz ikna etmek gerekti ama mantıklıydı. Eğer hayalet gemi Kan Gelgiti'yle seyahat ediyorsa, nereden geldiklerini görmek için Kan Gelgiti'ni kendilerinin takip etmesi gerekirdi. Nora bunu yapmanın tek yolunun Kanlı Gelgit'i tetiklemek olduğunu ve hayaletlerden birine erişimleri olduğunu düşündü. Eric'in en büyük arzusu Ada'yı bulmaktı. Suyu kan dökebilir ve annesinin hayaletinin onu baştan çıkarmasına izin verebilirdi ve sonra mürettebat onu -ya da ortaya çıkarsa hayalet gemiyi- anlaşıma yaptıktan sonra nereye giderse gitsin takip edebilirdi. Eğer bir şeyler ters giderse, Sauer'in mürettebatı hayaletleri durdurmak. Eric tehlikedeyse sadece müzik çalışıyorlardı.

Mükemmel bir plan olmaktan uzak olsa da, Eric plana dahil oldu. Sauer'in konuşması daha uzun sürdü. Teknelerinin hayalet gemiyle aynı yolu izleyebileceğinden pek emin değillerdi.

büyülü olmadığı için. Yine de öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Cloud Break Körfezi'nden hayalet geminin oraya gitme riskini ortadan kaldıracak kadar uzaklaşana kadar bir saat daha yelken açmaya karar verdiler. Ariel denizin kenarında oyalandı.

Eric, Sauer'le planı tartışırken baş güverteyedeydi. Max'le yakalamaca oynuyor, arada bir onlara bakıyor ve Sonra. Eric, Sauer'in annesinin hayaletini güverteye taşımaları gerektiğini söylediğini neredeyse kaçırıyordu.

"Ariel." Etraflarındaki herkes biraz sonra olacaklara hazırlanmak için dağıldıktan sonra Eric ona yaklaştı. "Seninle konuşabilir miyim?"

Başını salladı ve Max'e oturmasını işaret ederek onun peşinden gitti.

Küçük hain yaptı ve Eric gülümsemekten kendini alamadı.

"Bir yere saklanmanızdan rahatsız olduğum için özür dilerim ama bu tehlikeli bir yolculuk." Onu annesinin hayaletinin bulunduğu sandığa götürdü. "Kulağa tuhaf gelecek ama şu anda bir cadının evi olan bir adayı bulmaya çalışıyorum. Yaşamasına izin verilemeyecek kadar çok insana zarar verdi ve tüm bunların ötesinde, hayaletleri kullanarak insanları kendisine çektiğini düşünüyoruz."

Ariel küçük bir ciyaklama sesi çıkardı ve boğazını sıktı.

"Hayaletlerden biri benim annem," dedi sandığı örten brandayı kaldırarak, "öyleyse Ariel, seni ya bir illüzyonla ya da annem Vellona'lı Eleanora'dan geriye kalanlarla tanıştırebilir miyim?"

Ariel nefesini tuttu ve geri çekildi. Gözleri annesinin yarı saydam formunu bir aşağı bir yukarı taradı ve ifadesiz yüzüne yerleşti. Ariel onun önünde bir el salladı ama annesinin hayaleti irkilmedi bile. Ariel tekrar ona baktı.

"Bir saat içinde onu Serein Adası'na kadar takip edeceğiz. Yoksa diğer hayaletler ortaya çıktığında saldırıya uğrayacağız." İçini çekti ve tuvali bir kenara fırlattı, annesinin hayaleti burada da Bulut Molası'nda olduğu kadar soğukkanlıydı. "İki arada bir derede."

Ariel gözlerini silerek onun yüzünden annesinin yüzüne doğru bir hareket yaptı ve gülümsedi. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve Eric başını eğdi. Ariel kendi hatası olmaksızın onun için bir tehdit oluşturunuyordu. Ona sarılmak istedi; ondan kaçmak için kendini başka bir göle atmak istedi. Yine de ikisini de yapamazdı ve büyü ve cadılar hakkında daha fazla şey bilmek bir gereklilikti.

"Birbirimize benziyorduk," dedi. "Keşke onunla daha önce tanışabilseydin..."

Hayaletini işaret etti ve Ariel onun omzuna dokunmak için hamle yaptı, sonra geri çekildi.

Sauer'in mürettebatının en güçlüsü geldi ve annesinin sandığını güverteye taşıdı. Eric işlerini bitirmelerini bekledi. ve sonra Ariel'i pruvaya doğru çağırdı.

Sessizlik içinde yürüdüler. Önlerindeki gökyüzü koyulaşan mavinin puslu bir tonuydu, güneş ufukta boğuluyordu. Kadın Ariel'in yanına geldi, Ariel de ondan yarım adım uzaklaştı. Ariel önce ayaklarına, sonra da kaşlarını kaldırarak ona baktı. Omuz silkti ve güverteyi işaret etti. Oturdular.

"Yani, eve döndüğümüz lagün. Neredeyse öpüştüğümüz zaman," dedi, sesinin hissettiğinden daha az garip çıkmasını umarak. "Sonrasında garip davrandığımı biliyorum. Bunu söylemek bile aptalca ama sorun bende, sende değil. Hayatımda çok şey oluyor -henüz hepsini açıklayabileceğimi sanmıyorum- ama alabora olduğumuz ve sonra da öylece gittiğim için üzgünüm."

Ağzı şaşkınlıkla açıldı ve başını sallayarak paltosunun altında sakladığı küçük bez bohçayı ikisinin arasına koydu. İçinden, ince ebruli kapokollo şeritleriyle kaplı iki dilim sert ekmek çıkardı,

ikiye bölünmüş incir ve bal. Eric Sauer'le birlikteyken Vanni'den almış olmalı. Kokladı ve balın kokusunu aldı. Balda sarımsak ve biberin keskin acısı. Eric yemeğe baktı ve lagünün öncesinden beri bir şey yemediğini fark etti.

"Teşekkür ederim," dedi, aniden bu yolculuğa çıkma isteğini reddettiği için dayanılmaz bir suçluluk duygusuyla ve kalmasına izin verdim. "Karmaşık şeyler hakkında konuşmaya çalışmadan önce iletişim kurmanın daha iyi bir yolunu bulmalıydık."

Güldü ve el hareketini tekrar yaptı. "Üzgün müsün?" Eric sordu.

Bir vuruş.

Ağına bir dilim ekmek uzattı. Tereddüt etti, hafifçe yana eğildi. Kızın yüzünde utanç ifadesi belirdi.

Bir an için yüzünü buruşturdu ve onun yerine ekmekten küçük bir ısırık aldı. Yüzünü buruşturdu ve üzerine bal sürülmüş bir incir aldı.

Dondu kaldı.

"Al, bunu dene."

Bilinmeyen bir ülkede bilinmeyen biri olmasına rağmen deniyordu ve bu Eric'in de denemesi için iyi bir zamandı. Yakında olanları tartışmaya ve keyifli şafak turlarına çıkmaya fırsat bulamayacaklardı. Ariel inciri iki parmağıyla ondan aldı ve bir lokmada yedi. Gözleri parlıyordu.

"Eh," dedi Eric, "tehlikeli, iç karartıcı maceralar sizi Vellona'da tutmazsa, belki yemekler tutar."

Güldü ve burnunu kıvırdı. Gün ışığı Kan Gelgiti'ni çağırma zamanı giderek yaklaşıyordu. Eric, notalar artık orada olmamasına rağmen parmaklarını kolunda gezdirdi. Cesur olmalıydı.

"İnsanlara yaklaşmakta ve onların bana yaklaşmasına izin vermekte zorlanıyorum" dedi.

Genelde bu konuda hiç konuşmazdı. Vanni ve Gabriella'nın yanında, küçük prensin sızlanması gibi hissediyordu. Grimsby onunla alay ederdi ve Carlotta, ne zaman duygularını dile getirse, gözlerinde o bakış belirir ve

Sanki beş yaşında bir çocukmuş ya da Max'miş gibi başını okşadı. Ariel'e bu tek cümle bile düşünölemeyecek kadar aptalca gelmişti ama gülmedi. Ariel burnundan uzun bir nefes verdi

ve başını salladı. Ellerini kullanarak havada aralarında bir daire çizdi ve sonra elini bir kayık gibi salladı.

"Aynen öyle. Lagünde, yaklaştığımızı fark ettim ve panikledim. Hayatımda olup biten çok şey var. Yeni bir insan eklemek baş edebileceğimden çok daha fazlasıydı." Gemiye işaret etti. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bir süre insanların beni tanımasına izin vererek sorunlarımla başa çıkacak zamanım olmayacak henüz."

Her iki elini de avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzatarak aralarındaki bohçanın üzerine bıraktı. Ona dokunmadı, neden böyle bir şey yaptığına dair bir açıklama talep etmedi.

ve bunu görmezden gelip kendisinin istisna olduğunu kanıtlamaya çalışmadı. Eric tereddütle ellerinden birini onunkinin üzerine koydu.

"İnsanlarla yakınlaşma konusundaki beceriksizliğimi aşmaya çalışacağım," dedi. "Sana, gerçekten. Diğer herkes hâlâ çok yorucu."

Gülümsedi ve kendini işaret etti. Bir elini güneşe doğru kaldırdı ve sanki batıyormuş gibi bir yay çizerek hareket ettirdi. O

ona elini uzattı.

"Bunu yapmam için bana zaman tanıyacak mısın?" diye sordu. Kadın bir parmağını kaldırdı ve adam güldü.

"Teşekkür ederim. Minnettarım," dedi ve elini uzattı.

"Arkadaş mıyız?"

Bir an durakladı. Yavaşça onun elini tuttu ve "Arkadaşlar" diye mırıldandı.

Ariel ona küçük bir gülümseme verdi ama Eric onun yüzündeki hayal kırıklığını fark etmekten kendini alamadı. Kalp atışları hızlandı ama bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

"Güzel," dedi Eric. Küpeşteye yaslandı. "Geminin bordasına çıplak elle tırmandığına inanamıyorum."

Ariel omuz silkti ve bir kolunu esnetti. Eric omzunun üzerinden denize baktı. Yelken açmak için güzel bir gündü, su pürüzsüz ve dalgalar küçüktü ama yine de rıhtımdan yüzerek çıkan ve yan tarafa tutunan bir görüntü. Altlarında, yunuslar geminin yanında süzülüyor, birkaçı derinlere dalıp zarif sıçrayışlarla yüzeyi kırıyordu. Sarı ve mavi renkli hızlı bir balık yunusların arasında zikzaklar çiziyordu.

"Ben hiç böyle bir balık görmedim," dedi küçük balığı göstererek. "Sen gördün mü?"

Ariel parlak küçük balığa gülümsedi ve geminin önüne bir kuru kayısı parçası attı. Balık ona doğru fırladı.

Güverteye bir kez vurdu ve yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle küpeşteye yaslandı.

"Geldiğin yerdeki balıklardan biri mi?" diye sordu. "Yoksa seni her yerde takip eden küçük bir balık sürün mü var?"

Güldü ve sanki bir ders veriyormuş gibi birkaç hareket yaptı. Eric homurdandı ve Ariel sessiz bir kahkaha atarak iki büküm oldu.

Denizde daha canlı görünüyordu. Rüzgâr saçlarını omuzlarına doluyor ve yanaklarını pembeleştiriyordu. Dalgaların masmavi gözlerindeki yansıması daha dolgun hissettiriyordu. Beyaz tepeler daha beyazdı. Yunusların gümüş rengi parılıyordu.

Ayak sesleri arkalarından yaklaştı ve Eric döndü. Gabriella ve Vanni'ydi, Nora birkaç adım arkalarındaydı ve elinde bir bıçak vardı.

"Zamanı geldi mi?" Eric sordu.

Gabriella başını salladı. "Şimdiki zaman gibisi yok."

Beşi birlikte annesinin hayaletine doğru yol aldılar.

Mürettebat sandığı parçalarına ayırmış ve tuzlu Hayalet geminin bir parçasını küçük kayıklardan birine koydular, böylece onu dalgaların arasında görebileceklerdi. Eric Hayaletin önünde durdu ve parıldadı. Gözleri ona odaklandı.

"Planımız, her şeyin açıklığa kavuşması için, Kan Gelgiti'ni tetiklemek için kanımın bir kısmını sunmam ve onun bizi Ada'ya götürmesini ummak," dedi. "Ve onun kürek çekeceğini mi düşünüyoruz?"

Nora kayıtsız bir ses çıkardı. "Genellikle mevcut olan en hızlı seçeneği seçerler ve bütün bir ticaret gemisini denize açarlar."

"Sihirle," dedi Eric.

"Ve," dedi Sauer yüksek sesle, boğumlu bir parmağını kaldırarak, "eğer diğer hayaletler ortaya çıkmazsa, belki de kayık."

Eric iç çekti. En kötü ihtimalle, dalgaların üzerinde yürüyen annesini takip etmek zorunda kalacaklardı.

"Ya annemin hayaleti beni bir şey yapmaya zorlarsa?" diye sordu Eric.

Nora omuz silkti. "Size en yakın kişi yumruk atar. Sorun çözüldü."

Sandalı denize indirdiler. Eric, Nora'dan temiz bıçağı aldı ve sancak küpeştesine doğru geri çekildi. Annesinin hayaletinin gözleri hâlâ onu takip ediyordu. Dikkatli bir şekilde sol parmağının alt kısmını kesti ve birkaç damla kanın suya sıçramasına izin verdi. Kırmızı bir iz, kararan denizin içinden ufka doğru fırladı. Annesinin hayaleti teknenin içinden döndü.

Vellona'lı Eleanora'nın hayaleti hiç tereddüt etmedi. Elleri kürekleri kavradı, onları ileri ve geri itti. Çaba gösterdiğine dair hiçbir ses çıkarmadı ve yüz ifadesi değişmedi. Eric gözünün önünde tutmak için geminin üzerine eğildi. Gün batımının kızılığı önüne yayıldı ve fıçı Sauer'e bağırdı. Mürettebatın çoğu da ona bakıyordu, birbirlerine fısıldıyorlardı. Gabriella ve Vanni onun yanında duruyordu. Max bile görmek için kafasını Eric'in bacaklarının arasına soktu.

Annesi suyu kesen ve ufka doğru uzanan koyu kırmızı bir yolu takip etti.

"Orada bir şey var," dedi Sauer. "Kargamın gözü üzerinde."

Eric'in kanının çizgisi, suyun geri kalanından daha koyu ve bir şekilde daha derin, annesinin teknesinin altından sızdı. Yorucu bir tempoda ilerliyordu, hiçbir dalga onu yavaşlatmıyordu. Yorgun ya da aç görünmüyordu; yüzündeki tek ifade

ara sıra yüzünde görebildiği şey kederdi. Sanki istediği her şey ulaşamayacağı bir yerdeymiş gibi kürek çekiyordu. Vellona'lı Eleanora hesaba katılması gereken bir güçtü. Bu onun kararlılığının teke indirilmiş haliydi, anlaşılmaz bir odaklanma.

Ve bunun gerçekten de bir şekilde annesi olduğuna dair ani, korkunç fikir ruhunda kök saldı. Onu kurtarmak zorundaydı.

"Hepimize yardım edin," dedi Sauer. "Gökyüzüne bakın."

Eric yaptı. Üstlerinde ağır gri bulutlar toplanmıştı, Fırtınadan fırtınaya çakan şimşekler. Gökyüzü denizde bir saat geçirmiş Grimsby'nin rengindeydi ve okyanus yaşlı adamın midesi kadar kötü çalkalanıyordu. Kırmızı suyun yeşil gökyüzüyle buluştuğu hastalıklı leke karardı ve bulanıklaştı, sis beyazlaştı

Dalgaların arasından sızan kemik gibi. Ariel Eric'in elini tuttu ve tam altlarındaki sulara doğru tuttu. Max uludu.

Yılan balıkları sudan yükseldi ve annesinin teknesinin etrafında dönmeye başladı. Kan kırmızısı yol boyunca bir kez daha güçlü bir şekilde kürek çekti ve düzinelerce yılanbalığı kırmızı suyun yüzeyini yırttı. Teknenin tahtalarını kemiriyorlardı.

tekne geçtikten sonra battı. Onların varlığı Eric'in derinliklerinde bir şeyleri rahatsız etti.

Yılan balıkları böyle açık sularda yüzmezdi. Mağaralarda ve yarıklarda saklanır, avları onlara gelene kadar beklerlerdi.

"Sis daha önce hiç böyle görünmemişti." Nora Sauer'in cebinden bir monoküler kaptı ve gözüne bastırdı. "Bu gördüğüm en sihirli şey."

Sauer parmaklıklardan uzaklaştı. "Onu takip edin!"

Eric keskin bir nefes aldı. Bir gemiden kaçmak için ne kadar hızlı kürek çekiyordu? Ariel küpeştenin üzerine o kadar eğilmişti ki düşeceğinden korktu ve annesinin hayaleti ile ufukta. Kaşlarının arasında endişeli bir kırılganlık belirdi. "O sisin içinde gemi falan yoktu," dedi Nora. Yukarı baktı Eric'e. "Bunu doğru yapmış olabiliriz."

"Bana bir anlaşma teklif etmedi ya da beni zorlamadı," dedi Eric ürpererek. "Neden?"

Sauer, "Hayaletinin sizi tanıdığına dair önceki tahminim hâlâ geçerli," dedi.

Ariel Eric'in koluna dokundu ve sisi işaret etti.

"Onu sisin içinde kaybedeceğiz," dedi Eric. "Ya da onu atlatırız ve peşimizden gelirken gözden kaybolur."

Ariel'in parmakları gerildi ve onun kolunu çekti.

Eric'in annesi uzun bir dalganın ardında kayboldu ve Eric daha iyi görebilmek için hareket etti. "Bir şeyler yapmak zorundayız."

Ariel onun omzuna bir kez vurdu ve güvertedeki demirleme halatlarından birini yakaladı.

Eric tekrar Ariel'e döndü. Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "O bir-"

Ama o daha cümlesini bitiremeden Ariel geri çekildi, botlarını tekmeledi ve koşarak geminin yan tarafına atladı.

Bir su sıçramasının sesi kulaklarına ulaştığında Eric kendini küpeşteye attı. Yılanbalıklarının arasında Ariel'i aradı ama dalgaların arasında onu göremedi. Botlarını çıkarmaya başladı.

"İşte orada!" Sauer hayaleti işaret etti.

Ariel'in kızıl saçları yılanbalıklarının arasında bir işaret etti ve yüzdüğü yerde ayrıldılar. İlk başta hareketleri özensizdi, bacakları suya alışkın değilmiş gibi arkasından sallanıyordu, ancak sadece birkaç saniye içinde rahatlamış görünüyordu ve okyanusta kolaylıkla süzölmeye başladı. Kalp

Eric göğsüne vurarak herhangi bir yara olup olmadığını görmeye çalıştı ama bu kadar uzaktan fark edemedi.

Sauer mırıldandı. "O ne yapıyor?"

Ariel onlara el salladı. Annesinin hayaleti dalgalar arasında bir parıltıdan başka bir şey değildi. Ariel onun peşinden yüzerek sandala yaklaştı bile. Kendini annesinin hayaletinin yanındaki tekneye çekti ve onlara el salladı. Annesi ipi koltuğun etrafına düğümlledi.

İp onları annesinin hayaletini kaybetmekten koruyacaktı.

Sauer alçak bir ıslık çaldı. "Çok cesur olduğu kesin."

Eric'in içinde bir sevgi dalgası kabardı ve halatı kavradı. Gökyüzü sisle karışık soluk bir yeşile döndü ve bir dakika sonra sis gemiyi kapladı. Yumuşadı

Eric yelkenlerin sesini duymayana ya da Sauer'in yanındaki parlak kırmızı şapkasını görmeyene kadar her şey yolunda gidiyordu. Eric halatı iki kez sertçe çekti ve iki keskin çekiş ona cevap verdi. Tek bildiği geminin hareket ettiği ve halatın onu hâlâ Ariel'e bağladığıydı. Bir ışık titremesi sisi aydınlattı.

"Sauer!" Eric bağırdı. "Şunu görüyor musun?"

Işık o kadar parlaktı ki Eric irkildi. Sauer'in cevabı sisin içinde doğal olmayan bir şekilde yankılandı, anlaşılmaz ve uzaktı.

Pruva direği sis duvarını yardı. Güneş ışığı tahtaya vurdu. Sessiz, berrak bir denizin üzerine çıktılar ve öğle güneşinin ılık ışınları sisi yakıp yok etti. Gemiye birkaç parça sis yapışmıştı.

"Sihir," dedi Eric ve omzundaki bir sis dalını fırçaladı.

Gabriella onun yanındaki parmaklığa çarptı. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi ve köpek ayaklarının dibinde sızlanırken Max'in tüylerini karıştırdı. "Diğer herkes?"

"Her şey yolunda."

"Ariel!" Eric bağırdı. "İyi misin?"

Ariel annesinin hayaletinin arkasındaki yerinden bir kolunu kaldırıp esnetti. Gabriella onun yanında bir kahkaha attı.

"Bak," dedi, "eğer o senin gerçek aşkın değilse, ben o kadar seçici değilim."

Eric klandı ve bunun için kendinden nefret etti. "Hırsızına sadık kal."

Boynuna doladığı yeşil atkıyı çekti ve kadın onun yanağına bir fiske vurdu.

"Ağaçlar için ormanı kaçırıyorsun," dedi. "Önüne bak."

Eric kaşlarını çatı ve döndü. Ariel'in ötesinde bir ada belirdi. Gemiler, fırtınalar ya da hayaletler olabilecek gölgelerle dönen bir sis girdabı adayı çevreliyordu ve Bu tuhaf, parlak öğle onları tuzağa düşürdü. İnce bir kırmızı iz, annesinin hayaletinin önündeki suyu kesti ve Serein Adası'nın kıyısında son buldu.

Açık okyanusun ortasında yemyeşil ve kumlu kahverengilerden oluşan bir hilaldi. Adanın kendisi büyük değildi; cam yeşili bir lagün gibi görünen şey merkezinin çoğunu kaplıyordu, ancak lagün portakallarla dolu uzun ağaçların arkasına gizlenmişti. Ağaçlar rüzgârda sallanıyor, yere olgun meyveler saçıyordu. Böğürtlenlerle dolu çalılıklar kayalık kıyıya kadar uzanıyordu.

"Bir cennet," diye fısıldadı Gabriella.

Cennet değil. Tesadüf değil. O haklıydı. Hepsi birbiriyle bağlantılıydı.

"Serein Adası," dedi Eric, yüreği hoplayarak. "Onu bulduk."

The Isle of Serein

Serein Adası'na ilk ulaşan ANNESİ oldu. Kıyıda ilk kez duraksadı, su ayaklarına çarpiyordu. Artık çok daha sağlamdı; ona bakmak

buzlu bir pencereye bakıyordu. Ariel kayıkta bekledi. Sauer, Gabriella, Vanni ve Eric, Türkiye'den gelen tek kişilerdi. Mürettebat karaya çıkacak kadar cesurdu. Max bile patilerini gözlerine siper ederek gövdenin içine saklandı.

Bir denizci kıyıdaki teknenin suya indirilmesine yardım ederken, "Buna güvenme," diye mırıldandı. "Kuş yok."

Haklıydı, adada tek bir kuş bile yoktu ya da tepelerinde süzülüyorlardı. Kalın sis duvarı ve rüzgâr muhtemelen onları dışarıda tutuyordu.

Eric yerinde duramıyor, küçük tekneyle adaya doğru kürek çekerlerken kurtarıcısının melodisini bacağına vurarak söylüyordu. Gabriella onun elini tuttu.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı ama yine de Nora'nın buklelerini tutan yeşil eşarbını endişeyle çekiştirdi.

"Çok güzel," dedi Eric, onun tutuşuna rağmen hâlâ titriyordu. "Şu ağaçların arasında bir şeyler olabilir."

Adaya yaklaştıklarında, Ariel ve annesinin hayaletinin durduğu yere vardılar. Ariel diğer kayıktan kaydı ve Eric'in yanına tırmandı. Eric ona getirdiği kuru bir paltoyu uzattı.

"İyi misin?" diye sordu.

Bir parmağını kaldırdı ve sırlıslam saçlarını başının üstünde topladı.

"Gemimizden adada kimseyi göremedik," dedi ona, "ama cadı lagünde ya da diğer tarafta saklanıyor olabilir."

Sauer'in mürettebatı hâlâ savaşa hazırlanıyor ve gemiyi bordaya çeviriyordu; Gabriella bile adanın kıyılarına yapacakları yolculuk için bir tüfek ödünç almıştı. Ariel ona baktı.

Eric, "O pek çok hayatı mahvetti," dedi. "Daha fazlasını mahvedemeyeceğinden emin olmak istiyorum."

Yanı başında kınında duran kılıç daha önce hiç olmadığı kadar ağır geliyordu. Pek çok kavgaya karışmıştı, idmanlarda ve ciddi kavgalarda, ama hiç kimseyi öldürmemişti. Bu cadı hayatta kalamazdı. Bunu biliyordu. Öldürmüştü. Hatta öldürmekten de beter.

Ama göğsüne bir kılıç saplama fikri onu zafer yerine korkuyla doldurdu. Şu anda bile bunu düşünmek gerçek değil, uzak bir kâbus gibi geliyordu.

"Hadi gidelim." Sauer tabancasını kontrol etti ve şapkasını düzeltti. "Tetikte olun. Savaşmak için burada olduğumuzu biliyorum ama ilk sorun işaretinde ateş gücümüzün gemide olduğunu unutmayın."

Artık kürek çekmelerine bile gerek kalmamıştı. Adanın etrafındaki akıntılar onları hilalin dış tarafını oluşturan beyaz kumların üzerine bıraktı. Kıyıya ulaştıklarında, doğal olmayan ılık su Eric'in etrafında dalgalanırken teknedен dışarı tırmandı. Sığ suda daha önce hiç görmediği kadar yeşil deniz çayırları büyümüş, bacaklarına dolanmıştı. Ariel de onunla birlikte sörfte çıktı.

Ayakları sudan çıkıp kuru kuma indiği anda Eric dönüp annesinin hayaletini diğer kayıkta bıraktıkları yere baktı ama hayalet ortadan kaybolmuştu. Titrek bir nefes aldı ve Ariel onun elini tuttu.

"Ben iyiyim, ama teşekkür ederim," diye fısıldadı Eric ona. "Sen iyi misin?"

Bir omzunda yılan balığının yüzerken çarpmış olabileceği birkaç çürük oluşmuştu.

kayık, ama onun endişesini elinin tersiyle itti.

"Ve bunun için teşekkür ederim." Eric paltoyu ona sardı ve çenesinin altından ilikledi. "Lütfen bunu bir daha yapma. Yapamam... Sana zarar gelmesini istemiyorum. çünkü hayaletlere kafayı takmış durumdayım."

Yaptığı cesurca ve sorumsuzca bir şeydi. Eğer annesinin izini kaybetselerdi, sonsuza dek sisin içinde mi kalacaklardı? Kendilerini başka bir adada mı bulurlardı? Büyü onları tükürür müydü? Hiçbir şey olmaz mıydı? Bilmemek daha iyiydi.

"Sanırım bizimle gelmene izin vermeliydim. Başlangıç," dedi. "Belli ki denizde evinizdesiniz ve ne yaptığınızı biliyorsunuz. Size inanmadığım için özür dilerim."

Ariel ona gülümseyerek dar ağaç sırasını işaret etti. Adam onun elini tuttu. Kız cesurdu ve bu ona kendini daha cesur hissettirdi.

"Yakın durun," dedi ve diğerlerine baktı. Gabriella ve Sauer sudan birkaç adım ötedeki kayalıkları inceliyorlardı. Vanni bir dürbün ve bir tabancayla tekneye yerleşmişti. "Gidip şu cadıyı bulalım."

Vanni arkalarını kollamak ve hızlı bir kaçış yapmaları gerekirse kürek çekmeye başlamak için teknede kaldı. Gabriella, Eric ve Ariel'i takip etti ve Sauer de arkadan geldi,

Adanın küçüklüğüne rağmen arkalarında taşlardan bir iz bıraktılar. Ariel ağaçlara baktı ve Eric'e elini kaldırdı. Eric büyük meyve ağaçlarından birinin altında durdu.

"Her şey normal görünüyor." Eric ürperdi. Sessiz sesi sadece adanın cansız sessizliğini daha da

dikkat çekici. "Buraya kesinlikle sihirle getirildik. Yelken açtığımız süre ve başladığımız yer göz önüne alındığında, biz de

Bu adanın keşfedilmemiş olması için Vellona'ya yakın olması gerekiyor, ancak tüm haritalar burayı açık okyanus olarak işaretliyor."

"Sıradan bir adaya benziyor ve cadı sesine benzer bir şey duymuyorum," diye fısıldadı Gabriella.

Sauer tabancasıyla koridoru taradı. "Sessizlik daha kötü. Burada olup olmadığını nereden bileceğiz?"

"Devam ediyoruz," dedi Eric.

Ağaçlar Ada'nın hilal şeklini takip ediyordu. Küçük orman çok kalın değildi ama yine de karanlık ve derin hissediliyordu. Eric omzunun üzerinden baktı ve kıyı düşündüğünden daha uzakta görünüyordu. Ariel parmaklarını ağaçların dallarına örülmüş bir asmanın üzerinde gezdirdi. tek bir üzüm koparıp kokladı. Yere bıraktı ve ona omuz silkti. O zaman yeterince normal bir üzüm.

"Burada doğal olarak elma yetişmez," dedi Gabriella, düşen bir tanesine botuyla vurarak.

Sauer ağaçlardan birinden bir elma kopardı, kabuğunu soydu ve başparmağını meyvenin etine batırdı. Bir kenara attılar ve ellerini silerek temizlediler. "Bu ada bir evden çok bir kiler gibi görünüyor, ama sanırım katılmazsak daha iyi olur."

"Anlaştık," diye mırıldandı Gabriella, bir masanın yanına çömelmiş biberiye çalısı. Kolu kadar uzun bir yengeç bacağını eline aldı. "Bu daha derin sularda yakalanmış olmalı. Çok büyük olmalı. Vellona yakınlarında gördüklerimden daha büyük."

Şef Louis'in akşam yemeği için hazırladığı gibi eklem yerlerinden çatlamış ve bükülmüştü. Düzinelerce yengeç kabuğu daha aşırı büyümenin altında yere dökülmüştü ve boş istiridye kabukları güneş ışığında parlıyordu. Eric yığını dürttü.

"Bir sürü deniz kabuğu var," dedi, "ama burada canlı hiçbir şey yok." "Böcek bile yok," dedi Sauer.

Küçük meyve bahçesini lagünden ayıran kıvrık dallar ve kalın yeşil yapraklardan oluşan bir perdeye geldiler. Sauer Eric'i arkalarından itti ve tabancasını hazırladı. Üç parmaklarını kaldırdılar ve birini bıraktılar. Ariel Eric'in elini kavradı. İkinci parmak düştü. Gabriella tüfeğini omzuna götürdü.

Sauer dalların arasından ilerledi. Lagün durgun ve boştu, su kuma vuruyordu. Hiçbir insan, hayvan ya da cadı görünmüyordu. İçinde sadece hurdalar duruyordu.

Eric'in içini keskin, acı bir hayal kırıklığı doldurdu. Derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Her yeri kontrol edelim," dedi. "Ne olur ne olmaz."

Kesinlikle buradaydı ve saklanıyordu. Ama Serein Adası'nı bir kez daha geçtiler, hatta Vanni'yle tekrar kontrol ettiler ve terk edilmiş bir lagünden başka bir şey bulamadılar. Cadıdan hiçbir iz yoktu.

Eric onun burada olacağından, bunun tüm sorunlarına cevap olacağından o kadar emindi ki. Kız burada olması gerekiyordu. Adanın hayal kırıklığı yaratan sessizliği, tek duyabildiği dalgaların bitmek bilmeyen koşuşturması ve kendi kalbinin gümbürtüsü olana kadar üzerine çöktü. Grimsby bir gemiye her ayak bastığında böyle hissediyor olmalıydı.

Huzursuz, mide bulandırıcı bir dehşet. Eric başarısız olmuştu.

Üçüncü geçişlerinden sonra ağaç korusunun yanında dinlenirken Sauer, "Bağışlayın Majesteleri," dedi, "ama adayı bulmayı ve bir cadıya ölmemeyi bir zafer olarak kabul edeceğim.

Şimdi ne olacak?"

Eric iç çekti. Şu anda bile, annesinin ona bıraktığı görevi tamamlayamamanın üzüntüsü içindeyken, bir savaşın olmaması daha rahat nefes almasını sağlıyordu. Daha az tehlike vardı ve daha az kimsenin zarar görme ihtimali yoktu. Güldü ve gözlerini açtı. Hiçbir şey kolay değildi.

Onu öldürmekten mutluyum. Öldürdüğüm için mutsuzum.

Tüm duyguları çelişkili ve kafa karıştırıcı mıydı? "Her şey yoluna girecek," dedi Gabriella, yanına yaklaşarak onu. "Bugün olmazsa, tekrar deneyeceğiz. Bu adanın bize onun hakkında daha fazla şey anlatma ihtimali hâlâ var."

Ariel Eric'in omzunu sıvazladı ve başını salladı.

"Ama o nerede?" Eric sordu. "Ne yapıyor? Hala buraya geliyor mu? Biz nasıl-"

"Bu soruların cevabını bilmediğimi biliyorsun, değil mi?" Gabriella bir kolunu yukarı kaldırıp etrafta dolaştırdı. "Biz

Aynı bilgilerle çalışıyoruz Eric ve elimizdekilerle yetiniyoruz."

Lagüne doğru el sallayan Ariel, onları daha derinlemesine keşfetmeleri için çağırdı.

Eric yere yığıldı. "Haklısın. Sanırım buradakilerden onun hakkında ne öğrenebileceğimize bir bakalım."

"İşte ruh budur." Gabriella onun sırtını sıvazladı. "Belki de tüm zayıflıklarının bir günlüğünü tutuyordur."

Eric homurdandı ve onunla birlikte lagüne doğru yürüdü. Geniş ve derindi ve ortasından dev bir kaya yükseliyordu. Adayı ilk taramaları sırasında görmüştü ama şimdi sanki orada sık sık bir şey oturuyormuş gibi üzerindeki nemli lekeleri görebilecek kadar yakındı. Sauer ve Eric kollarını sıvadı.

Pantolonlarını dizlerine kadar indirdiler, botlarını çıkardılar ve kristal berraklığındaki havuza girdiler. Havuzun dibi halılarla kaplıydı.

zümrüt deniz otları, vazolar ve antika tabancalar, hiçbiri fark edilebilir bir şekilde düzenlenmişti. Ariel ve Gabriella havuzun kenarlarında yürüdüler.

"Burada bir şey var." Sauer lagünün en derin kısmına doğru yürüdü ve durakladı. "Demek ki cadı zevkliymiş, her şeyi su altında tutuyor olsa bile."

Eric, her ülkeden çeşitli kozmetik ürünlerinin bulunduğu dalgaların karaya attığı odunlardan yapılmış bir rafın önünden geçti ve Sauer'in üzerinde durduğu küçük sanat koleksiyonunu görünce duraksadı. Yarıya kadar suya batmış ve uzun bir erik ağacının gölgelediği kayalardan oluşan küçük bir köşedeydi. Köşenin ortasında suyun altında bir bank vardı, ılık suda uzanmak için mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti ve parçaları inceliyordu. Sauer, ellerinde bir çoban değneği ve yırtılmış bir nar tutan, uzanmış bir tanrı heykelini işaret etti.

"O yıllar önce çalındı," dediler. "Aynen bunun gibi."

Bankın yanında, suyun içinde mezar taşı gibi duran çatlak bir taş tablete vurdular. Sanki soğuk bir fincandan çıkmış gibi bir halka üstünü lekeledi. Eric başını yana eğerek

bağlı, sakallı bir figürün hafif orantısız oymasını inceleyin.

"Sanırım kuzey tanrılarında biri," dedi Sauer. "Bende buna benzer bir baskı var."

"Bu Sait'ten," dedi Eric ve büyük bir portreyi işaret etti. İçindeki figür, karısı öldükten sonra kırlarda kaybolmuş bir opera sanatçısı ve eskrimciydi. "Neyle kaplı?"

Resmi kaplayan bulanık beyaz kaplamaya dokundu ve bir kısmını tırnaklarının arasına aldı.

"Balmumu," diye mırıldandı. Diğer portreler de balmumuyla kaplıydı. "Bu cadı sanatını seviyor."

"Burada da aynı." Sauer parmaklarını küçük bir heykelciğin üzerinde gezdirdi; heykelcikte iki adam vardı.

Vellona'nın güneydoğusundaki krallık, diğerinin cansız bedenini taşıyordu.

Eric boğazını temizledi. "Belki o öldükten sonra çalarız."

"İşte bir fikir," diye mırıldandı Sauer.

"Eric?" Gabriella seslendi ve onun dikkatini çekti. Bir sopayla adanın en dar yerindeki bir kayayı dürttü; burada denizle lagünü birbirinden ayıran tek şey dış gibi beyaz bir resifti. "Sanırım buranın altında bir mağara var."

"Bir giriş var mı?" Eric ona doğru ilerledi. Gabriella başını salladı ve elindeki çubuğu bir kenara fırlattı.

"Sanırım kayanın altında, ama yerinden oynatılamayacak kadar büyük. Buraya bilerek yerleştirilmiş gibi görünüyor ve altındaki zemin çizilmiş."

Havuzun diğer tarafından Ariel kollarını salladı.

Eric onunla lagünün kenarında buluştu. Nemli etekleri gevşek kumda yürümesini zorlaştırıyordu ve yeşil kumaş bacaklarına yapışmış ve bir kuyruk gibi görünüyordu. Eric ona kolunu uzattı.

"Sorun ne?" diye sorarak onu sudan uzaklaştırdı.

İki parmağını kaldırdı ve havuzun karşı tarafını, adamın henüz aramadığı yeri işaret etti. Orada sanat eseri yoktu.

ama suyun yanında büyük, düz bir kaya vardı. Eric lagünün etrafında daireler çizerek oraya gitti ve güldü. Kayanın içine yerleştirilmiş eski bir deniz camı mürekkep şişesi vardı ve yanında bir balık iskeleti duruyordu, omurgası bir uç gibi yontulmuştu. Üzerinde "Nerede o?" yazan, parşömen gibi inceltilmiş ve düzeltilmiş bir balık derisi yaprağı kayanın üzerinde dalgalanıyordu. Eric kemik ucuna dokundu.

"Mürekkep hâlâ ıslak," dedi. "Bunu kim yazdıysa yakın zamanda buradaymış."

Sauer dalgaların sürüklediği odun rafını incelerken başını kaldırıp baktı. "O zaman daha da çabuk dönebilirler ya da uzun süre yok olabilirler. O olup olmadığını görmek için beklemek istemenizi anlıyorum ama güçlü bir cadının adasında bir gecede kalma fikri bana güven vermiyor."

"Bu adil," dedi Eric. Yüzünü ovuşturdu. "Pekâlâ, annemin onu bulup öldürmeye ne kadar yaklaştığını bilmiyorum ama buraya kadar gelebildiğinden ya da ölmeden önce Kan Gelgiti'nin ne olduğunu bildiğinden şüpheliyim çünkü notunda bunu yazmamıştı. Artık Ada'yı nasıl bulacağımızı ve hayaletlerden nasıl kaçınacağımızı biliyoruz. Bu daha önce bildiğimizden daha fazla. Ayrılabiliriz, hayalet gemiyi kendimize çekeriz ve yarın Blood Tide'ı tekrar tetikleriz. Bu işi en iyi şekilde yapalım.

ve onun hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeliyiz."

Sauer başıyla onayladı ve bir ayna ve kapüşonlu fener kullanarak gemiye bir çeşit ışık sinyali gönderdi. Eric'in bildiği bir kod değildi ama üç uzun ve üç kısa flaşın "her yer temiz" anlamına geldiğini tahmin etti. Eric bu mesafeden Nora'nın güvertede büyük bir fener tuttuğunu zar zor seçebiliyordu.

"Deniz temiz," dediler. "Yaklaşan bir şey yok ve adada bizim dışımızda bir değişiklik yok."

"En azından başkalarını kızdırdığını biliyoruz." Gabriella eğildi ve notu tekrar okudu. "İsimlerini imzalamayacak kadar iyi tanıdığı insanlar."

Ariel mürekkebi kokladı, parmaklarını oynattı ve denizi işaret etti. Eric'in anlaması biraz zaman ve birkaç el hareketi daha aldı.

"Bu kalamar mürekkebi mi?" diye sordu ve başını salladı. "Neden biri saf kalamar mürekkebi kullansın ki?"

Kayanın etrafında döndü ve neredeyse kuma yarı gömülü bir sandığa takılıp düşüyordu. Eski bir şeydi, kalın ahşap o kadar özenle oyulmuştu ki parçalar birbirine geçiyordu ve metal menteşelere gerek yoktu. Eric kapağa dokundu ve tırnaklarının altında balmumu olduğunu gördü. En kalın yeri kapağın etrafıydı.

"Sanırım bir şey buldum." Eric umudunun sesine sızmasına izin vermemeye çalıştı. Bu, insanların gemilerde önemli belgeleri ve malzemeleri sakladıkları türden bir sandıktı. Su geçirmez ve yüzer, her şeye dayanırdı. şüphesiz bu, hava koşullarına bırakılamayacak kadar kırılgan belgelerle doluydu. "Bu da balmumuyla kaplı."

Gabriella, Sauer ve Ariel de ona katıldı. Eric dizlerinin üzerine çöktü ve elini göğsün tamamında gezdirdi. Kanat aıklığı kadar genişti ve gömülü olmasaydı kalçalarına kadar uzanacaktı.

"Bir mühür var," dedi balmumundaki bir girintinin kenarlarını hissederek. Kilidin olması gereken yeri kaplıyordu. Tanımadığı bir desende bir dizi garip daireydi. "Ne olduğunu söyleyemem."

Ariel onun yanına eğildi, çenesi omzuna yaklaştı. Girintiye dokundu.

"Bunu tanıdın mı?" diye sordu.

Başını sallayarak kuma bir ahtapot çizdi. Eric kıkırdadı.

"Emiciler. Elbette," dedi. "Bu bir ahtapotun izi. ahtapot dokunaçları."

Sauer, "Açıldığını anlayacak," dedi.

Gabriella omuz silkti. "Asıl planımız onu ldrmekti. Bir sandığa girsek fark eder mi?"

"Sihirli olma ihtimaline karşı kendinizi hazırlayın." Eric parmaklarını balmumunun içine soktu ve kapağı açtı. Tuz kokuyordu ve

durgun su. Fırtına öncesi hava gibi küçük ve hızlı bir ürperti kapladı içini ve yer sarsıldı. Taş taşla çarptı ve lagün dalgalandı. Büyük ve hızlı bir şey, suyu denizden ayıran kayalığa çarparak serbest kaldı. Bir kuyruk yüzeyi kırdı ve gözden kayboldu. Sandığın kapağı açıldı.

Ariel ayağa fırladı.

"O da neydi?" Sauer tabancasını kaldırarak sordu.

Ariel varili dikkatle yere doğru itti. Ayak parmağıyla kuma bir balık çizdi.

"Eğer eminseniz," dedi Sauer ama tabancasını elinden bırakmadı ve bakışlarını Ada'nın etrafında gezdirdi.

"Ben bir şey görmüyorum." Gabriella etrafa bakmak için kayanın üzerine tırmandı. "Orada her ne varsa, ona bak çabuk."

Sandık mektuplar ve haritalarla doluydu. Eric en üstteki birkaç tanesini karıştırdı ve annesinin üzerinde isim var.

"Dünyamızın bir kez daha savaşa sürüklendiğini görmek istemiyoruz ve böyle bir pazarlığa girecek ne kaynağa ne de mideye sahibiz." Eric yüksek sesle okudu.

"Bir sonraki kısım silinmiş - mürekkep ıslanmış - ama burada 'Majesteleri Kraliçe Eleanora ile yaptığımız anlaşmayı göz ardı etmeyeceğiz' yazıyor ve altında bir imza var.

Benjamin Huntington, Wright Dükü."

Wright kuzeyde, Sait'in diğer tarafındaki Imber Krallığı'ndaydı ve Eric'in annesiyle yaptığı, fırtınalar dinene kadar Vellona'nın borçlarını talep etmeme anlaşmasına sadık kalmıştı. Bu bu mektubun anlamı bu olmalıydı.

Sauer ıslık çaldı. "Imber'in böyle bir cadıdan gelen teklifi reddetmesi büyük cesaret."

"Bunlar yaptığı ya da yapmaya çalıştığı tüm anlaşmalar olmalı. Farklı krallıklardan gelen düzinelerce mektup," dedi Eric, başka bir tanesini eline alarak. "Bazıları elverişli hava karşılığında ona mülk teklif etmiş. Biraz para. Birçoğu da

Sait'ten. Görevi bittiğinde ona bir unvan verecekler - görevinin ne olduğuna dair bir tahmin."

Bu cadı sadece onun lanetinin değil, Vellona'nın başına bela olan her sorunun sebebiydi. Eric haklıydı-Sait Ama Grimsby'ye, benim bir cadı olduğumu söyleme fikri Ada'yı bulduktan ve annesinin hayaletini kaybettikten sonra cazibesinin bir kısmını kaybettiğini söyledi.

"Tüm Vellona'nın acı çekmesinin sebebi o." Eric'in elleri titredi ve Sait'ten gelen, fırtınalarla ilgili çalışmalarından dolayı cadıya teşekkür eden mektupları cebine koydu. "Bunu gönderdikleri tarih, bahsettikleri fırtınanın geçen yılki fırtına olduğu anlamına geliyor.

Brackenridge'de bahar. Sadece fırtınada 47 kişi öldü ve ona teşekkür ediyorlar."

Ariel elini onun omzuna koyup sıktı ama bu dokunuş onu daha da gerdi.

"Birinden bu kadar nefret edebileceğimi fark etmemiştim," diye fısıldadı.

Ariel'in eli onun omzundan kaydı ve mektupları elinden alarak Eric'in henüz okumadıklarını Gabriella'ya verdi.

"Bir deniz cadısına göre," diye mırıldandı Gabriella, kâğıtları karıştırırken, "hiçbir krallığa daha iyi yelken koşulları ya da balıkçılık sunmuyor. Acaba deniz onu pek umursamıyor mu?"

Ariel homurdandı.

"Neden bir unvan istiyor ki?" Eric sordu. "O bir cadı."

"Bu farklı türde bir güç." Gabriella kayadan aşağı indi. "Asil olarak tanınmak, insanların içine korku salacak kadar yetenekli olmakla aynı şey değil."

"Altfeld'de de arazisi olacak," dedi Sauer, Eric'in okumadığı bir mektuba dokunarak. "Riva'yı onlara verdiğiğinde ona sahilde bir yer verecekler."

Eric başını kaldırıp Sauer'e baktı. "Hayaletler ya da lanetlerle ilgili bir şey görüyor musun?"

Vellona'nın neden hedef alındığını bilmek iyi bir şeydi ama Eric'e ya da krallığa bir faydası yoktu. Eric'in bir onu durdurmanın bir yolu.

Diğer mektupları ve haritaları karıştırdı ve Sauer Altfeld'in dilinde yazılmış olanları okudu.

"Görünüşe göre bunu göndermeye hazırlanıyordu," dediler. "Hasat bereketliydi ve ruhların güzelliği, bakımdan başka bir şeye ihtiyaç duymamalarıdır.

Kullanmadan önce saklamak için yer. Tarlalarım yılın bu zamanında dolu ve güzeldir ve sizin altın ve paralarınızdan çok daha değerlidir. Ruhların gerçek değerini öğrendikten sonra beni tekrar çağır, yakışıklı."

"Mektupları yanımıza alalım," dedi Eric. "Bunlar onunla kimin ve neden çalıştığının kanıtı. Gabriella, onları taşıyabilir misin?"

Başını salladı ve mektuplarla sözleşmeleri topladı. Sandığın altındaki Eleanora'nın adı gözüne çarptı. Eric kâğıda benzeyen balık derisini yığından ayırdı. En üstte annesinin adı, onun altında da kendi adı yazılıydı. Listede her biri başka bir krallıkta hükümdar olan sadece üç kişi daha vardı. Annesinin adının üstü çizilmişti.

"Bu-"

Çürük kokusu onu boğdu. Ariel öğürerek ağzını gömleğiyle kapattı. Ada'da yüksek bir gümbürtü yankılandı ve onu bir dizi hastalıklı sıçrama sesi izledi. Eric ayağa fırladı. Ağaçlar saniyeler içinde soluyor ve meyveleri kahverengileşiyordu. Sauer Eric'in gömleğini yakaladı.

"Gitme zamanı," dediler. "Onu sonra öldürün."

Eric başını salladı. Burada olanlarla savaşıyorlardı.

Dördü birden adanın öbür ucuna koştular. Vanni sandaldan el salladı, yüzü korkudan bembeyazdı. Gözlerinin önünde, Serein Adası öldü. Yeşil küf, budaklı ağaçların üzerinde büyüdü ve hastalıklı gri sporlar püskürterek yayıldı. Sinek ve böcek sürüleri kumların üzerinde koşuşturarak yükselen dalgalara karıştı. Grup, zayıflamış ağaçlar ve böcekler

Arkalarındaki ağaçlar devrilmişti. Deniz  ayırıları kahverengi ve solgundu.

"Atlayın!" Sauer geminin pruvasındaki Nora'ya el sallayarak bağırdı. "Kürek  ek."

Ama Vanni çoktan çılgınca kürek çekmeye başlamıştı. Eric Bir şey onu duraklattığında bir ayağı içerideydi ve ayağını teknedен dışarı çekti. Adını çağıran tanıdık bir ses duydu. Kalbini çekiştirdi ve içinde canını acıtacak kadar derin bir çaresizlik uyandırdı.

"Annem," dedi Eric, sesi titreyerek. Dünya bulanıklaştı ve sessizleşti, ta ki sadece o ses ve onun onu bulmak. "Annemi unutmuşum."

"Ne?" dedi Gabriella. "O burada değil."

"Onu duymuyor musun?" diye sordu teknedен uzaklaşarak. "İşte."

Hayalet gibi bir figür denizden yükseldi. Yeşil  imenler Genç buğdaylar etrafında dalgalanıyor, bıçakları bacaklarına dolanıyordu. Deniz ona dokunduğu yerde kaynıyordu ve Eric suyun içinden ona doğru koşmaya çabaladı. Bir baş ağrısı Eric'in dikkatini dağıtıyordu. Kadın ona elini uzattı ve Eric de ona uzandı.

"Beni kurtarmalısın, Eric." Parmakları Eric'in parmaklarının arasından geçti. "Lütfen. Yardım et. Bir anlaşma. Beni geri verecek-"

Bir vücut sırtına çarptı. Kızıl saçları omzuna döküldü ve kolları göğsünün etrafında kilitlendi. Ariel'in çeki omzuna bastırdı.

Hayır, hayır, hayır, göğsüne vurdu. Hayır, hayır.

şok, acı, anılar... Bu onun annesi değildi. Bu bir yemdi.

"Sen o değilsin," dedi hayalete. "Sen o değilsin ve benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Saçmalama tatlım," dedi annesinin hayaleti. "Lütfen. Yardım et bana."

Eric bir adım geri çekildi. "Annem bana asla öyle demezdi."

Hayalet başını yana eğdi ve dondu kaldı.

"Peki o zaman," dedi Eric'in annesininkine hiç benzemeyen bir sesle ve Eric'in iliklerine kadar üşüdü. "Kaba birisin, değil mi? Küçük hayaletlerimden biri ben onları ele geçirmeden önce tanıdığı biriyle karşılaşırsa ne olacağını merak ediyordum. Kontrolümle savaşmalarına izin vermesi hayal kırıklığı yaratıyor ama işte buradayız, sonunda yüz yüze geldik. Sanırım sizi buraya getirmesi en azından bu açıdan iyi oldu."

"Sen!"

Muhteşem, korkunç bir berraklık Eric'in zihnindeki tüm düşünceleri yok etti ve kendini ileri attı. Ariel'in omuzlarından kaydığını zar zor hissetti. Parmakları hayaleti delip geçti ama hiçbir şey yakalayamadı. Hayalet güldü.

Eric dişlerini sıkarak, "Onu geri verin," dedi. "Bırakın annemin ruhu gitsin!"

Adamın yumruğu tekrar kadının içinden geçti ve Ariel'in elleri adamın diğer kolunu kavradı

"Onu geri ver. Bırak gitsin," dedi hayalet başını ileri geri sallayarak. "Çok çelişkili. Ne istediğini biliyor musun ki?"

"Kapa çeneni, seni canavar!"

İşte karşısındaydı cadı, sonunda ve ona dokunamıyordu bile. İşe yaramazlığın öfkesi içinde yanıyordu. Kalbi göğsünde gümbürdüyordu.

Onu bulmuştu ve hiçbir şey yapamıyordu. Onu ne kadar öldürmek istese de yapamazdı.

Zayıf. Yetersiz. Güçsüz.

"Eğer bir canavar istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı." Birdenbire gözleri zift gibi karardı ve ağzı kırmızı bir çizgiye dönüştü. Şekli dalgalandı. "Çok incitici."

"İncitici mi? Sana incitici olanı göstereceğim!" Ariel'den uzaklaştı ve tekrar hayalete doğru sıçradı. "Neredesin, seni korkak? Hastalıklı oyunların için annemin yüzünü kullanacağına benimle kendin olarak yüzleş!"

"Oh, isterdim tatlım, ama daha önemli işlerim var. Politika nasıldır bilirsin," dedi ve gözlerini devirdi. "Ama yakında Vellona'da olmalıyım,

ve oraya senden önce varmaktan nefret ediyorum. Yani, ne yapabilirim ki?"

Korku onu olduğu yerde dondurdu. Adamın dehşete düşmüş yüz ifadesine güldü ve omuz silkerek omzunun üzerinden ona baktı.

"Bana yardım et, eğer Vellona'ya başka bir şey yaparsan seni öldürürüm."

Annesinin yüzünü giyen cadı güldü. "Başka bir şey var mı? Ama bunun için zaten çok şey yaptım ve sen gittiğinden beri çok daha fazlasını planladım. Yakında görüşürüz, aşık çocuk. Sanırım bu hayaleti emekli edeceğim. Tabiri caizse, onunla birlikte bankaya geri döneceğim."

Hayalet ona göz kırptı. Yüzü parıldadı ve Eleanora'nın soğukkanlı haline geri döndü. Etrafında bir deniz otu şeridi büyüdü, bir dokunaç gibi kıvrıldı ve içine girdi Göğüs. Biçimi dönüp küçüldü, kemikleri çatırdadı ve ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Suyun altında tek bir parlak beyaz ışık lekesine dönüştü. Söndüğünde, onun yerinde kalan tek şey, iki dalı sallanan kollar gibi olan yırtık pırtık kahverengi bir ot parçasıydı. Parıldıyordu Kapana kısılmış sihir.

Onu yerinde tutan korku ve öfke kırıldı. Hayal kırıklığı üzerine çöktü ve aniden bitkin düştü. Bu yolculuk cadının dikkatini Vellona'ya çekmekten başka bir işe yaramamıştı ve eğer başka birine daha zarar verecekse onun peşinden gitmesinin hiçbir anlamı yoktu. Vellona'yı tehlikeye attıysa ne işe yarardı? İntikamı halkından daha önemli değildi.

Eric'i yeni bir korku sardı.

"Gitmemiz gerek!" Ariel'i kaptığı gibi tekneye geri koştu. "Vellona'ya doğru gidiyor. Önce oraya gitmeliyiz."

Peer Unfortunate Souls

ERIC VE Ariel kendilerini sandala attılar. Eric'in kulaklarında bir uğultu vardı, uzaktaki bir fırtınanın ya da birbirine sürtünen kılıçların cızırtısı gibi. Aynı anda hem yüksek hem de alçaktı,

Sauer'in kulağına yüksek sesle sorduğu sorulara rağmen duyulabiliyordu. "O da neydi?" diye sordular.

"Cadı yaptı," dedi Eric, ağrıyan elleriyle teknenin kenarına tutunarak. "Annemin hayaleti aracılığıyla konuştu. Vellona'yı tehdit etti. Oraya benden önce varabileceğini söyledi. Körfeze doğru gidiyor. Onu yenmek zorundayız."

O lanetti. Fırtınalardı. Son yirmi yılda Vellona'yı vuran her acı ve belaydı ve onun evine doğru ilerliyordu.

"Harika." Vanni inledi ve daha hızlı kürek çekti, kürekler dalgalara karşı tokat atıyor. "İşe yarar bir şey bulabildik mi?"

"Aşağı yukarı," dedi Gabriella.

Eric bacaklarının üzerine eğildi ve birkaç derin, yavaş nefes aldı. Ariel hafifçe omzuna dokundu, bu jest rahatlatmaktan çok soru soruyordu. Bir elini aralarına soktu ve onun yanına dokundu. Parmakları Ariel'in omzunda kıvrıldı ve sonra saçlarına doğru ilerleyerek ıslak telleri alnından uzaklaştırdı. O gerçektir ve buradaydı, hayaletler tarafından uydurulmuş bir numara değildi. Hayır; cadı, hayaletler değil.

Bu gerçektir.

Kontrol ediliyormuş gibi hissetmemiştir. İyi bir manipölasyon muhtemelen hiçbir şey gibi hissettirmiyordu ama geçen sefer onu ele geçiren tuhaf bulanıklığı hatırladı. Bu sefer, doğal hissetmişti. Annesinin hayaletini kovalama dürtüsü ona öyle gelmişti.

Ve bu korkutucuydu.

"Bana aşık çocuk dedi," dedi ve doğruldu. "Bunu neden yapsın ki?"

Gabriella ona bir öpücük verdi ve Ariel yüzünü buruşturdu.

"İpler için hazır olun." Nefes nefese kalan Vanni onları Siebenhaut'un yanına çekti. "Eve dönüş yoluna çıktığımızda öğrenebiliriz."

İki mürettebat üyesi halatları aşağı atıp onlara yardım etti. Güverte hesaplanmış bir kargaşa içindeydi, insanlar mümkün olduğunca çabuk ayrılmaya hazırlanıyordu. Nora, elinde Sauer'in dürbününün bir ikizi olduğu halde ana direğin yarısına kadar yükselmişti ve ayakları güverteye değer değmez kaptan ona doğru atıldı. Vanni, hepsi tekrar güverteye çıktığında Eric ve Gabriella'yı geride tuttu.

"Ne oldu?" Vanni sordu.

"Gördüklerinin ötesinde pek bir şey yok," dedi Eric.

"Fırtınaların arkasında o var. Sait ve diğer yerler onunla çalışıyor, büyü karşılığında ona unvanlar veriyor. Yıllardır Vellona'yı hedef alıyordu."

"En azından artık bundan eminiz," diye mırıldandı Vanni.

Ariel yanlarından geçerek geminin diğer tarafına doğru hızla ilerledi. Eric Vanni'den uzaklaştı ve onu takip etti. Küpeşteye yaslanmıştı, kulağı rüzgârdan dışarı ve aşağı doğru eğikti.

Deniz. Eric onun yanında durdu. "Ne oldu?"

Ariel kulağına dokundu.

"Hiçbir şey duymuyorum," dedi Eric. "Hey! Nora, dışarıda bir şey görüyor ya da duyuyor musun?"

Kız başını salladı ve dürbünü yüzüne daha sert bastırdı.

Aniden bir şey onlara çarptı. Gemi tehlikeli bir şekilde alçaldı, insanlar güvertede kayıyor ve üzerlerine su sıçırıyordu. Ariel kollarını Eric'e doladı ve güverteden aşağıya, küpeşteye doğru kaydılar. Eric onu öpebilirdi.

Dalgalar çok yakındı. Ariel hazırlandı ve derinlikleri işaret etti. Geminin altında karanlık bir gölge belirdi.

"Sauer!" Gemi düzelirken Eric güverteden yukarı fırladı. "Sauer! Altımızda bir şey var."

Mürettebat üyelerini güvenli bir yere sürüklerken, "Söylemiyorsun," dediler. "Brace! Kimin görüş alanında?"

"İskele tarafı," diye seslendi Nora. "Yine geliyor!"

Gemi tekrar sallandı ama darbe daha zayıftı. Gabriella ve Vanni güvertenin eğiminden aşağı doğru kayarak Eric ve ona bir kılıç uzattı. Gabriella Ariel'e bir bıçak uzattı. Ariel burnunu kırıştırdı.

Vanni homurdandı. "Haklısın. Ne yapacağız, bir balınayı mı bıçaklayacağız?"

"Gülmek yok," diye mırıldandı Gabriella, "çünkü hepimiz balına büyüklüğünde bir şeyi vurmaya deneyeceğiz."

Nora çığlık attı. Sümüksü, salyalı bir ses etraflarını sardı. Eric'in anlayamadığı kelimeler haykırarak halatlardan aşağı kaydı. Sauer'in yüzü kızardı ve geminin altından bir gölge yükseldi. Güneşi kararttı ve güverteye tuzlu su sızdırdı, derinlerin pis kokusu havayı doldurdu. Vanni öğürdü ve Ariel'in nefesi sessiz bir çığlık halinde kaçtı.

Eric'in gözleri sonunda üstlerinde kıvranan silüete odaklandı.

Yılanbalıklarından oluşmuş biçimsiz bir dokunaçtı. Yüzlercesi tek bir canavar kütlesinde birbirine düğümlenmişti, düğümler o kadar sıkıydı ki kan yağıyordu. Ağızlar açıldı ve her birkaç adımda bir kapandı ve tek bir yılan balığı dokunaçtan kurtuldu ve Vanni'nin yanındaki güverteye çarparak düştü.

"Bir balınayla dövüşmeyi tercih ederim," diye mırıldanarak o şeyi yolundan çekti.

Dokunaç geminin üzerinde kıvrıldı, halatları kopardı ve yelkenlerin bir kısmını kopardı ve iki direği sıkıca kavradı. Ahşap gıcırdadı ve inledi. Gemi adaya doğru dönmeyi bıraktı.

"Bizi burada tutmaya çalışıyor," dedi Eric.

Öne doğru sıçradı ve dokunaçları kesti. Yılan balıklarından birinin sarı karnını yırttı ve yılan balığı güverteye yığılıp öldü. Gabriella ve Vanni yardım etmek için harekete geçti.

"Hayaletlerden daha kolay," dedi Gabriella ve onlardan oluşan bir arapsaçını kesti.

Üçlü düğüm güverteye çarptı ve Ariel ikisini kuyruklarından tutup denize geri fırlattı. Elleri gri, jelatinimsi bir balçıkla kaplanmıştı. Güvertenin dört bir yanında insanlar yılanbalıklarını tekmeleyip suya atıyor, ellerindeki balçığı silkeliyor ya da iskeleden sancağa doğru saran büyük dokunacı kesiyor.

Eric iskele tarafındaki korkuluğa koştu ve gözüne bir ışık çarptı.

Geminin altında, derinliklerden bir elektrik kıvılcımı parladı. Yılanbalığından yılanbalığına sıçradı ve geminin güvertesindeki yılanbalıklarına yaklaştıkça büyüdü. Eric tökezleyerek geri çekildi.

"Uzak dur ondan!" diye bağırdı. "Metal aşağı. Çabuk!"

Dokunaçlara saldıran mürettebat üyeleri geri çekildi, ve güneş kadar parlak bir şimşek yılan balıklarının arasından fırladı. Vurdu

güvertede kulakları sağır eden bir çatırtı ve için için yanan siyah bir leke bıraktı. Daha fazla yılanbalığı halatları ve yelkenleri parçaladı. Gemi tekrar dönmeye başladı.

"Bizi buradan çıkarın," diye bağırdı biri.

Güverteye daha fazla yılanbalığı düştü ve kızgın mürettebat üyeleri tarafından tekmelenerek uzaklaştırıldı.

Elektrik yine yılanbalıklarının üzerinde toplandı. Korkunç bir çatırtı havayı yararak Eric'in kulaklarını kapatmasına neden oldu. Yeni bir ses

Eric'in dişlerini kenara koyarak gövdeyi gümbürdetti ve Dokunaç boyunca uzanan yılanbalıkları aniden dişlerini gösterdiler. Eric ona doğru hamle yaptı ve küçük yılanbalıklarından birini kesti. Yılanbalığı

güvertede ve ayak bileklerinde kırıldı. Güverteden tekmeledi.

Etrafında insanlar kavgaya girip çıkıyordu, dişlerden ve kuyruklardan kaçıyordu. Ariel güvertede bir ileri bir geri koştu ve çözdüğü yılanbalıklarını denize geri fırlattı. Biri ona tısladı, o da ona tıslayarak karşılık verdi.

"Nora!" Sauer direksiyondan bağırdı. "Ne yapacağını biliyorsun

."

"Ne yapacağımı bilmiyorum!" İnce bir bıçakla Nora yılanbalıklarının dokunaçları ve tıkırdayan dişleriyle onlara doğru döndü. "Kimse ne yapacağını bilmiyor. Bu çok saçma."

Arkasından büyük bir yılan balığı yükseldi ve boynunu ısırды. Gabriella onun yakasından tutup geri çekti. İkili parmaklıklara doğru düştü.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Gabriella bir yılanbalığı taşıdı ve onu şoka uğrattığı için inledi. "Eric, eğer bundan sağ çıkarsak, bana borçlusun!"

"Anlaştık." Yılan balığının kalın boynunu kesmesine yardım etti. Vanni güvertenin karşısından bağırdı ve yılan balıklarının

yüzüne doğru sızıyordu. "Bunu nasıl durduracağını bul, Prens, ya da bana borçlu olduğunu unut. Seni öldüreceğim!"

Ariel parmaklıklara en yakın olanıydı.

"Nereden geldiğini görebiliyor musun?" Eric bir yılanbalığı dalının altına eğilerek ona bağırdı. Onu ana kütleden ayırdı.

Yılanbalıklarından oluşan bir su birikintisini ve sızıntıyı ayaklarıyla bir sifon deliğinden süpürdü ve küpeştenin üzerine eğildi. Birini kaldırdı parmağıyla dokunacın geldiği geminin yanına doğru koştu. Ona el salladı.

Geminin yakınında, yüzeyin altında kalın bir yılanbalığı düğümü kıvrılıyordu. Altan uzayarak geminin gövdesini tamamen çevreledi. Su yüzeyinin hemen altında elektrik kıvılcımları çaktı ve at uzunluğunda iki yılanbalığı kütlenin merkezinde kıvranmaya başladı. Dokunaçları kontrol ediyor gibi görünüyorlardı.

bir o tarafa bir bu tarafa yönlendirmek için. İki çift uyumsuz göz -Biri beyaz, diğeri altın rengindeydi ve onlara doğru parlıyordu.

"Harika," dedi ve onun elini sıktı. "Gabriella, o tüfeğe ihtiyacım var."

Onu yılanbalıklarıyla savaşılan insanların arasından geçirdi. Ağırılık aynı anda hem tanıdık hem de tuhaftı. Eric nasıl ateş edileceğini biliyordu ama pek umurunda değildi ve elinden geldiğince bundan kaçınıyordu. Nişan almaya çalıştı ve dokunaç iki yılanbalığını korumak için kırbaçlandı. Ariel bıçağını aldı ve dokunacı kenara itti. Eric ateş etti.

Yılan balıklarından birinin başını sıyırdı ve aralarından geçerken kan akıttı. Tısladılar ve yaralı olanın altın gözü karararak siyaha döndü. Kendilerini yılanbalıklarının düğümünden kurtardılar ve elektrik söndü. İki lider olmadan, yılanbalıklarının dokunaçları parçalandı ve tekrar denize ve güverteye düştü. Bir tanesi Gabriella'ya çarptı ve Gabriella tökezleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Eric güverteden bir diğerini tekmeledi.

Rahatlama, aşırı güçlü ve yorucu, onu sular altında bıraktı ve tüfeği bıraktı.

"Nasıl," dedi nefes nefese, "sensiz bu kadar uzun süre hayatta kalabildim?"

Ariel ona gülümsedi. Omuzlarında kalan sızıntıyı sildi ve yanağını okşadı.

Sauer'in mürettebatından biri Nora'ya "Artık böyle anlaşmalar yok," dedi. "Eğer Sauer bir daha cadılarla ilgili insanlara yardım etmek gibi kibirli bir fikre kapılırsa, onları denize atarım ve sen de kaptan olursun."

Nora onları selamladı ve güverteye yığıldı. "Desteyiniz için teşekkür ederim."

"Hep denizde bir cenaze töreni istemişimdir," dedi Sauer topallayarak. "Majesteleri, iyi misiniz?"

"Sanırım mı?" Eric Ariel'e baktı ve o da başıyla onayladı. Gabriella ve Vanni'nin durumu daha kötü görünmüyordu. Güvertede hâlâ sürünen yılanbalıkları fazla zarar veremeyecek kadar küçüktü. "Hadi buradan çıkalım."

Sauer, "Önce şu yılanbalıklarını gemimden çıkaralım," dedi.

"Haydi, yılanbalığı avcısı." Gabriella kendini yukarı çekmek için tırabzanı kullandı ve Nora'ya elini uzattı. "Ücretine-"

Yeni oluşmuş bir yılanbalığı dokunacı ve ölmekte olan şimşek küpeştenin üzerinden fırladı ve Gabriella'yı yakaladı. Gabriella çığlık attı ve yılanbalığını pençeledi ama yılanbalığı onu küpeştenin üzerinden çekti. Gabriella gözden kayboldu. Nora ayağa fırladı.

"Hayır!" Kimse itiraz edemedi küpeştenin üzerinden denize atladı.

"Nora!" Sauer kendini parmaklıklara attı. "Hayır, hayır, hayır."

Ariel bir ip yakaladı ve yan tarafa fırlattı. Vanni güvertenin diğer tarafından koşarak geldi ve Halat merdivenler ve o da onu çekti. Suya yuvarlandı ve Nora'nın girişinin hâlâ fokurdadığı yüzeye çarptı. Ne Nora ne de Gabriella su yüzüne çıktı.

"Peşlerinden gidiyorum," dedi Eric.

Sauer botlarını çıkardı. "Ben Nora'yı getireyim. Suya girmemeli. Kan Gelgiti hakkındaki tüm o saçmalıklar ve annesi doğrudur."

Eric bunu unutmuştu.

Ama ikisi de atlayamadan Gabriella ve Nora yüzeye çıktı. Nora panik içinde, sakinleşen dalgaların arasında çırpınıyordu. Gabriella ondan uzaklaştı ve bakmadan iplere tutundu ama iskaladı. Nora dalgaların altında kayboldu. tekrar yüzeye çıkar.

"Ne oldu?" Sauer kendini parmaklıkların üzerine attı ve merdivenden aşağı inmeye başladı. "Nora'ya ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi Gabriella. Ağzını birkaç kez açtı ve yutkundu. Gözlerini kırpmadan suya baktı. "Eric, yılanbalıkları gitti ama elimizde bir tane daha var. sorun."

Sauer homurdandı ve Eric kollarını tuttu.

"Gabriella," dedi, "lütfen neler olduğunu açıkla."

Sauer kollarını kurtardı ve ip merdivenden aşağı inmeye devam etti. Nora tekrar yüzeye çıktı, zor nefes alıyor ve suda boğuluyordu.

"Boğuluyor," dedi Sauer. "Ona yardım edin."

"Denese bile boğulabileceğini sanmıyorum," dedi Gabriella.

Sauer geminin gövdesine vurdu. "O zaman sorun ne?"

"Bu!" Nora da Gabriella gibi arkasına yaslandı ama sudan çıkan bacaklar yerine parıldayan koyu mavi bir kuyruk vardı.

Dear, Lost Children

Bir kuyruktu. Bir balık kuyruğu. Nora'da bir kuyruk. Kim bir deniz halkıydı? İnsan mı? Bunun Kan Gelgiti'yle bir ilgisi var mıydı, yoksa-

Sauer, "Nora, bana yardım et, daha sonra öfke nöbeti geçirebilirsin, ama şimdi buradan gidiyoruz ve kaç uzvun olursa olsun seni bu gemiye çekeceğim," diye bağırdı.

"Öfke nöbeti mi?" Kuyruğunu salladı ve vurdu okyanusun yüzeyine vurdu ve gövdenin yarısına kadar inmiş olan Sauer'i ıslattı. "Tantrum!"

Nora suyun içinde kıvrıldı. Kuyruğu okyanusun ya da akşam gökyüzünün koyu mavisi rengindeydi, pulları yıldızlar gibi parılıyordu. Bacaklarından daha uzun görünüyordu ve geniş yüzgeçleri suyun içinde bir tren gibi ilerleyen opalesan bir zarla çevriliydi. Denemesine bile gerek kalmadan su üstünde kaldı ve dalgalar onu kaldırıyor gibiydi. Gabriella'ya yaptıkları gibi ona çarpmak yerine. Titreyen eliyle kuyruğunun ucuna dokundu.

Vanni ellerini başının üzerine koyarak parmaklıklardan uzaklaştı ve bir yılan balığından ürkerek cadılar hakkında mırıldandı.

nefesinin altında büyü yapıyordu. Etraflarındaki mürettebat üyeleri şaşkınlık ve ilgiyle Nora'ya bakıyordu.

"Gördün mü?" diyordu biri, daha iyi görebilmek için aşağı inmiş olan fıçıya. "İşte bu yüzden fırtınalar bizi hiç vurmuyor. Kral Triton'un kutsaması."

"Bunlar kediler," dedi bir diğeri.

"Hayır, hayır, hayır. O kızı yüzerken gördüm. Her zaman iki bacağı vardı."

"Ama o bir göldeydi, denizde değil."

Eric başını salladı ve tekrar Nora ile Gabriella'ya baktı. Nora hala suyun içinde dönüyordu, parmakları boynunun kenarlarını inceliyor.

"Solungaçlarım var mı?" diye sordu Gabriella, kaşlarını çatarak diğer kıza dönerek.

Gabriella yavaş yavaş kendini toparlıyordu ve elleriyle Nora'nın boynunu kavradı. Birkaç sessiz kelime değiş tokuş ettiler. Nora'nın kuyruğu arkasındaki suyu kesti, suyun her dalgalanışında parlıyordu. Gabriella hafifçe ondan uzaklaştı. Nora başını salladı.

"Sauer?" diye sordu. "Ya gemiye binemezsem?" "Eğer tırmanamazsan, seni taşıyım," dediler, uzanarak ona doğru. "Buraya gel. Eğer su altında kalman gerekiyorsa, teknenin arkasına bir ağ gererim ya da bir varili deniz suyuyla doldururum. Bir yolunu buluruz. Hadi buradan gidelim."

Eric sürünerek ayağa kalktı ve onlara baktı. "Belki de Ada'dan uzaklaştığımızda her ne olduysa sona erecek."

Nora inledi.

Gabriella Nora'ya yaklaştı ve kuyruğunu inceledi. "Hiçbir şey acıtmıyor, değil mi?"

"Hayır," dedi Nora, "ama tuhaf hissettiriyor. Farklı."

"Sen öldüğünden beri ilk kez denize giriyorum ve seni büyüten adam bir daha asla geri dönmemen gerektiğini söyledi." Gabriella yüzdü

Nora'nın arkasına geçti ve onu iplere doğru itti. "Belki dışarı çıktığında eski haline dönersin."

Nora mutsuzca başını salladı ve Sauer'e doğru ilerledi.

"Hey, Nora!" diye seslendi mürettebattan biri küpeştenin üzerinden. "Yeşil çizmelerini alabilir miyim?"

"Cesedimi çığnemeniz gerek," diye bağırdı.

Sauer başını çevirip güverteye doğru baktı. "Hepinizin bizi yola çıkmaya hazırlamanız gerekmiyor mu?"

Güvertedeki mürettebat dağıldı.

Nora elleriyle yüzünü kapattı, kuyruğunu salladı ve başını salladı. "Pekâlâ. Ben yukarı tırmanacağım ve sonra sorunun ne olduğunu anlayabiliriz.

Ben."

Büyük bir şırıltı etraflarındaki suyu salladı.

"Senin hiçbir sorunun yok," dedi derin bir ses.

Nora o kadar hızlı döndü ki kuyruğuyla Gabriella'nın bacaklarına çarptı. Eric geminin yan tarafından aşağı baktı ve Ariel şaşkın bir şekilde küçük bir ciyaklama sesi çıkardı. Birkaç metre ötede suyun içinde dimdik yüzen bir adam vardı. Zümrüt yeşili uzun bir kuyruk, altındaki okyanusta dalgalanıyordu.

"Bu son derece normal," dedi. "Her iki dünyanın çocukları her iki dünyada da yaşama becerisine sahiptir."

"Neyin çocukları?" Nora sesi titreyerek sordu. "Siz kimsiniz?"

"Benim adım Malek," dedi adam onu düşünerek.

"Ebeveynlerinizden biri insan, diğeri deniz halkıydı."

"Alınmayın ama sizi tanımıyorum," dedi Nora.

Gabriella ile Sauer'e doğru ilerlemeye başladı. "Sözünüze inanmadığım için beni bağışlayın."

Adam başını yana eğdi. Koyu siyah teni, yeşil kuyruğu boyunca uzanan pullardaki deniz mavisi parlaklığını ortaya çıkaran tuz benekli ve soğuk tonluydu. Koyu renk saç örgüleri başının tepesinde düzgünce topuz haline getirilmişti ve saç tellerini küçük deniz kabukları süslüyordu. Sol kulağından mavi bir cam boncuk sarkıyordu. Sanki güneşe alışık değilmiş gibi siyah gözlerini kısarak onlara baktı ve hafifçe gülerek başını salladı.

"Tabii ki yapmamalısın," dedi. "Özür dilerim. Kendimi aştım."

Yeterince gerçekçi görünüyordu ve sesi de yeterince gerçekçiydi.

Gerçi karşılarında insanları sürekli kandıran bir cadı vardı.

"Nereden geldin sen?" Eric sordu. "Cadı ile çalışmadığını nereden bileceğiz?"

"Onunla mı?" Malek kelimeleri adeta tükürdü. "Beni yıllardır burada rehin tutuyor!"

"Mağara," diye mırıldandı Gabriella.

Malek başını salladı. "Evet, beni adada yalnız bıraktığında, lagünün altındaki bir mağarada tuttu. Sanırım Biriniz bir şey mi kırdı ya da eşyalarını mı karıştırdı? Onun büyüsunü bozmak adanın savunmasını etkisiz hale getirdi ve benim kaçmamı sağladı."

Sauer başını kaldırıp Eric'e baktı. "Bunu düşünmek için zamanımız var mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Eric. "Tabii birinin deniz cadısı olup olmadığını anlamak için herhangi bir test bilmiyorsanız."

"Gemiye gelmeme ne dersin?" diye teklif etti deniz halkı. "Esasen sizin merhametinize kalmış olurum."

"Tabii büyülü değilseniz," dedi Sauer.

"Sizi temin ederim ki değilim, yoksa o mağaradan çok daha önce kurtulmuş olurdum." Sesi, gelgitte birbiri üzerinde yuvarlanan kum tanelerinin alçak törpüsü gibiydi. "Eğer bu lanetli yerden kaçmama yardım edersen cadı hakkında bildiğim her şeyi sana anlatacağım."

Sauer başıyla onayladı. "Nora, önce seni kaldıralım."

Tekrar Malek'e baktı ve fısıltıyla "İnsanlığa geri döneceğimden emin misin?" diye sordu.

"Yapacaksın," dedi Malek. "Sana dönüşümü nasıl kontrol edeceğin öğretilmeliydi ki nefes almak kadar doğal bir hale gelsin. Yarı insan yarı merfolk olan çocukların çoğu denizden her çıktıklarında ya da denize girdiklerinde dönüşürler ama bu büyük ölçüde kontrol edilebilir. Bunun bir seçim olması gerekiyor."

Sadece sudan çıkın. Göreceksiniz."

Hiç kimse Serein Adası'ndan yeterince hızlı uzaklaşamazdı. Eric ve Vanni Gabriella'nın gemiye geri tırmanmasına yardım etti

Nora ipin altından endişeyle izlerken. Sauer halatı düzeltene kadar okyanusta daireler çizdi.

Merdiven, omuzlarına tutunabilmesi için kendini suya indirdi ve gergin bir sessizlik çöktü.

Nora'nın kuyruğu tam olarak ortaya çıktığında gemi. Bu denizin bir oyunu ya da renkli yılan balıklarının bir yumağı değildi. Malek endişeyle adaya bakmaya devam etti. Ariel onun için bir ip daha attı.

Gabriella onu Sauer'in sırtından çekip küpeştenin üzerine çıkarırken Nora, "Pantolon giyiyordum," diye mırıldandı.

"Giysilerim nerede?

Gitmek mi?"

Sauer kıkırdadı. "Biri Nora için bir battaniye getirsin lütfen."

Nora kuyruğunu yukarı doğru kıvırdı ve ucuna dokunarak parmaklarını ince dokuma boyunca gezdirdi.

"Eğer batırırsak hazırsınız demektir," dedi Eric. "Ve bu oldukça güzel. Sence de öyle değil mi, Gabriella?"

"Zarif." Gabriella Nora'nın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve büyük bir battaniyeyi onun etrafına sardı. Ona yumuşak bir gülümseme verdi. Gözlerinde Eric'in daha önce görmediği bir ifade vardı. "Beni kurtarmak için atladığın için teşekkür ederim ama lütfen bunu bir daha yapma."

Nora mırıldandı ve Gabriella'nın boynundaki yeşil atkıyı çekti. "Yine de buna değip değmeyeceğine henüz karar vermedim."

Malek'in sözlerine sadık kalan Nora'nın bacakları, deniz suyunun son damlaları da vücudundan düştükten sonra geri döndü. Battaniyesinin altından görünen kuyruğunun ucunu görebiliyorlardı. Pulları bir kuşun tüyleri gibi dökülmüş ve altındaki çıplak ayakları ortaya çıkmıştı. Bacaklarını salladı, ellerini bacaklarında gezdirdi. Ariel bu dönüşümü şaşkınlıkla izledi.

Sauer son bir kez Nora'yı kontrol etti ve parmaklıklara geri döndü. "Sen Malek'sin, değil mi?"

"Öyleyim."

Sauer, "Bir bot indirip su almasına izin verebiliriz," dedi. "Ya da yukarı gelebilirsiniz."

"Teşekkür ederim. Yukarı geleceğim ama Nora'nın aksine bacaklarım olmayacak. Hantal olacak." Malek merdiveni tuttu

ve tırmanmaya başladı. "Yine de endişeniz çok nazik."

Mürettebat Malek'ten uzak durdu, herkes korku ve şaşkınlık arasında gidip geliyordu ve çok geçmeden Sauer gemiyi sisin içine doğru geri götürdü. Sauer Nora'ya bir kıyafetlerini değiştirip onu kaptanın kamarasına götürdü ve birkaç dakika sonra Ariel, Vanni, Gabriella ve Malek'i içeri aldılar. Eric tereddüt etti, nemli ve kafası karıştı ve kafasını toparlamak için birkaç nefes aldı.

"Bu yolculuğun lanetli mi yoksa kutsanmış mı olduğunu anlayamıyorum," diye mırıldandı fıçı, kendini armaya yaslayarak.

"Nora bizim için denize iyi şeyler söyleyecek," diye cevap verdi bir diğeri. "Yukarı çık. Burayla işim bitti."

Eric kaptanın kamarasının kapısına yaslandı. Tamamdır. Ne güzel bir konsept.

Kamaradaki diğerlerine katıldı. Malek geminin arka tarafındaki küçük yarım balkonun yanına yerleşmişti. Sırtında deniz serpintisi. Nora yarı uzanmış bir şekilde ve bacaklarına bakıyordu. Vanni de ağzı açık bir şekilde onlara bakıyordu. "Hiçbirimiz gizlice merfolk olamayız, değil mi?" diye sordu. Eric başını salladı.

Sauer bir sandalyeyi ona yaklaştırdı ve arkasına yaslanarak oturdu. "Serein Adası ve orada yaşayan cadı hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Oldukça fazla," dedi Malek. "Son yedi yıldır orada kapana kısılmış durumdayım."

"Yedi mi?" Gabriella masanın üzerine oturdu ve ayaklarını sandalyeye dikti. "Neden?"

"Kontrat bitene ya da o ölene kadar, kız kardeşim Miriam ve ortağı Andrea'nın cadıyla yaptıkları anlaşmanın intikamını alıyordum." Parmaklarını kucağında birleştirdi ve omuzlarını dikleştirdi, Eric'in sürekli gördüğü bir pozdu bu.

Grimsby. "Adam insandı, kadın ise değildi ama birbirlerini seviyorlardı. Yirmi yıl boyunca her gün onu görmek için denize açılmış ve bir gün dalgaların altında ona katılmak istediğine karar vermiş. Bunu yapmak için, bir insanla anlaşma yapmak zorunda kaldı.

Cadı - deniz halkından biri olacaktı ve bedeli tek bir ruhtu, daha sonraki bir tarihte talep edeceği bir borçtu."

Ariel'in ellerinden biri kalbine doğru gitti. Eric anladım. Çok romantik bir hikâyeydi, aşk için yapılan umutsuz bir anlaşma. Eric'in tutunmaya çalıştığı türden bir hikayeydi.

"Ve o ruh sen miydin?" Nora kafası karışmış bir halde sordu.

Malek başını salladı. "O benim yeğenimdi, onların ilk çocuğuydu ama Miriam ve Andrea onunla kaçtı. Tüm sihirlerin bir bedeli vardır ve bu bedel her zaman ödenmelidir.

Ödenmediğinde, sihir bedelini alır. Andrea zeki bir adamdı ve çoğu deniz insanının aksine okuma yazma bildiği için cadıyla yaptığı anlaşmanın kendi lehine olmasını sağlayabileceğini düşündü. Tüm anlaşmaları yazılı sözleşmelerden oluşuyor. Yanılıyordu ve bu sırada öldürüldü.

Miriam'ın kaçmasına yardım etti. Miriam, cadının daha sonra bana anlattığına göre, karaya yakın bir yerde yakalanmış.

Cadı, Miriam'ın ruhunu almak yerine kızını öldürerek ona bir ders vermeye karar vermiş."

Eric yutkundtu. Ve bu ne büyük bir güç gösterisiydi; ruhu Miriam için o kadar çok, cadı içinse o kadar az şey ifade ediyordu ki

daha fazla acıya sebep olacaksa öldürmeye devam ederdi.

O zaman bu cadı ruhlarla çalışıyorsa annesinin hayaleti neydi?

"Cadı yeğenime sahip olamadıysa, kimse olamaz," dedi Malek. "Ama Miriam yeğenimi cadının ona dokunamayacağı bir yere, kıyıya çıkaracak kadar uzun süre kurtuldu. Miriam Bunun için öldürüldüm. Yıllar sonra cadıya rastladığımda tuzağa düşürüldükten sonra bu hikaye bana sık sık anlatıldı. kız kardeşimi arıyorum."

Sauer Nora'ya baktı, yüzleri esrarengizdi. "Ne hikâye ama."

"Cadının insanları Andrea'ya yaptığı gibi dönüştürebildiğini bilmiyordum," dedi Eric. "Bu yaygın bir şey mi? İnsanı deniz halkına dönüştürmek?"

"Yeterince yaygın," dedi Malek. "Çoğumuz daha derin sulara gittiğimiz için artık daha az. Son yıllarda öğrendiğim kadarıyla dönüşüm pahalı bir büyü ve çoğu cadının sahip olmadığı bir beceri seviyesi gerektiriyor. Kibirli biri ama bu tamamen kazanılmamış bir güven değil."

Ariel homurdandı ve kendisine yönelen tuhaf bakışları elinin tersiyle itti. Yüzündeki ekşi ifade Eric'in, Malek'in cadı hakkındaki değerlendirmesine gönülsüzce katıldığını tahmin etmesi için yeterliydi. Malek gözlerini Ariel'e dikti.

"Tanıdık geliyorsun," dedi ve Ariel kaskatı kesildi.

"Özür dilerim." Sauer elini kaldırdı ve derin bir nefes aldı.

nefes al. "Bu cadı insanları istedikleri şeye dönüştürebilir ama bunu para için yapmıyor.

bir nedeni var mı? Kaç kişinin bunu kabul edeceğini biliyor musun?"

"Evet ama insanlara yardım etmek istemiyor," dedi Malek. "Nezaketin onun güçlü yanlarından biri olduğunu söyleyemem. Talep ettiği fiyatlar genellikle ulaşamayacağı şeyler ve herhangi birinin makul olarak ödeyebileceği veya ödeyebileceğinden çok daha fazla ve başkalarını ne kadar dehşete düşürdüğü göz önüne alındığında, ruhları kullanmaktan büyük bir zevk alıyor. Bu durumdan nefret eden biri için

Toplum onu boğuyor, insanları bir anlaşmanın içine hapsetmeyi seviyor.

Lanetleri de çok sever. Yine de nadirdirler, çünkü Lanetli olanlara kaçma şansı tanıyorlar. Çoğunlukla onları soylular için saklıyor, böylece daha sonra yıkıldıklarında ve ona yalvardıklarında onlardan daha iyi bir ödeme alabiliyor. laneti kaldırmak için. Bunlardan sadece beş tane oldu." Ariel yüzünü buruşturdu.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Vanni sordu. "Bir oyundaki kötü adam gibi oturup sohbet mi ediyor?"

"Evet, düzenli olarak," dedi Malek kesin bir ifadeyle. "Yalnız olduğundan şüpheleniyorum ve seninle aynı fikirde olmayan bir insan çok iyi bir arkadaştır. Ada'daki tek diğer insanlar orada hapsettiği ruhlara, ancak onlar da iletişim kuramıyor. Onları polip şeklinde tutuyor ve sadece

daha fazla ruha ihtiyacı olduğunda hayaletler. Bu şekilde daha iyi olduğunu söylüyor."

Eric sakin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. Bu çok fazlaydı ve hiçbiri iyi değildi. Cadı düşündüğünden de kötüydü, hayat değiştireceğini ve kurtaracağını bildiği şeyler için insanlardan fahiş fiyatlar talep ediyordu. O Normal ödemeleri kabul etseydi zengin olabilirdi ama o farklı bir gücün peşinde gibi görünüyordu. Onu durdurmak istemekte haklıydı.

Kolay olacağını düşünerek yanılmıştı.

"Cadı," dedi Eric. "O da deniz halkından biri, değil mi?"

Artık her şey apaçık ortadaydı. Kan Gelgiti, Ada ve karada güç kazanma takıntısı.

Malek, Carlotta'nın Max için kullandığı tonda, "Evet, öyle," dedi. "Sürekli anılarını anlatmasından anladığım kadarıyla öyle,

Büyürken insan dünyasına oldukça düşküncü ve okuma yazma öğrendi. Bu merfolkların sahip olduğu bir beceri değil ve bu yüzden bu kadar başarılı."

"Hâlâ bazı sorularım var." Nora boğazını temizledi ve ayak parmaklarını oynattı. "Yani ebeveynlerimden biri merfolk?"

"Evet, öyle olmalılar," dedi Malek. "Onları tanımıyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum," dedi onun bakışlarından kaçınarak.

"Benim annem

Gençken Kan Gelgiti'nde boğuldum ama kıyıya çekildim ve yeniden hayata döndüm."

Malek ona baktı. "Ailenin ikisini de tanımıyorsun ve Kan Gelgiti'nde boğuldun."

"Sanırım yirmi dört yaşındayım," dedi Nora. "Eğer yardımı olacaksa."

Malek sığ bir nefes aldı ve elleriyle yüzünü kapattı. "Seni bir kadın mı kurtardı? Senin için nefes aldı ve seni cadıya geri vermeyi reddetti, onun iyiliği için lanetlendi tapu?"

"Oh, hayır." Nora başını salladı. "Yani, evet, bir kadın Beni kurtardı - hatta onun adını taşıyorum - ama cadının orada olup olmadığını ya da herhangi birinin lanetlenip lanetlenmediğini bilmiyorum. Bana sadece denize geri dönemeyeceğim yoksa Kan Gelgiti'nin kaçtığım için beni öldüreceği söylendi."

Kız sözlerini bitirdiğinde Eric başını kaldırdı. Sanki nefesinin kesilmesi ya da göğsünün delinmesi. Ne kadar dar görüşlü olduğuna inanamıyordu. Cevap bunca zamandır gözünün önündeydi ama o bunu göremeyecek kadar cadıya odaklanmıştı. Nora, Vellona ya da Riva'da yaygın bir isim bile değildi ama Eleanora öyleydi.

"Seni öldürmek mi?" Malek ellerinin içine bakarak güldü. "Hayır, cadı eğer onun alanına girersen senin için geleceğini söylüyordu. Kan Gelgiti seni öldüremez. Bu sadece bir yol." Başını kaldırdı ve yanaklarındaki yaşları sildi. "Yine de benim yeğenim olmayabilirsin. O kadar çok hayatı sona erdirdi ve mahvetti ki. Kendimi aşıyorum."

"Değilsin," dedi Eric. "Ben doğmadan hemen önce annem kuzeyde bir çocuğun hayatını kurtarmış ve bir cadı çocuğunu lanetlemiş."

Eric... Grimsby her zaman ne derdi? O vardı Dalgalar için okyanusu özlemişti. Eğer durup düşünseydi, Nora'nın çözmeyi çok istediği bulmacanın bir parçası olduğunu fark edebilirdi.

"Annen ne?" Nora neredeyse çığlık atıyordu.

"Bir çocuğu bir cadıdan kurtardı ve cadı intikam olarak doğmamış çocuğunu lanetledi." Eric derin bir nefes aldı ve şöyle dedi, "'Eğer karnındaki o şey, lekesiz ruhu kadar saf bir sesi olmayan birini öperse, onun olmayan birini gerçek aşk, o zaman'."

"O zaman ölecek ve ben de ruhunu denizin dibine sürükleyeceğim," diye bitirdi Malek, Eric'e bakarak. "Cadı bu lanetle oldukça gurur duyuyor. Bunun kara politikasına ilk girişi olduğunu söyledi. Nedenini hiç açıklamadı."

Karnının derinliklerinde, çırpınan panik ve hayal kırıklığının altında umut vardı. Ada'yı bulmuştu. Biliyordu ki

cadının nerede olacağını.

"Annem seni denizden çıkardı, sana hayat öpücüğü verdi ve seni isteyen cadıya geri vermeyi reddetti.

Sen," dedi Eric.

Ve ilk kez, başkalarının onun lanetli olduğunu bilmesi onu korkutmuyordu. Cadının korkunç planlarında yalnız değildi.

"Ah." Nora arkasına yaslandı ve saçlarıyla oynamaya başladı. "Bütün bunları bu yüzden yaptın. Seni ilk bulduğumuzda da bunu yapıyordun. Seni ilk bulduğumuzda yaptığın buydu.

."

Kadın durdu ve Eric lanetlenmiş olduğu gerçeğinin ona çarptığını görebiliyordu. Yanında, Ariel yumuşak bir inilti çıkardı.

"Ben lanetliyim," dedi Eric. Ariel'e bunu söylemek için ideal bir yol değildi ama şimdi öğrenmesi en iyisiydi. "Sadece birkaç kişi biliyor. Annem Serein Adası'nı ararken ortadan kayboldu ve onunla ilgili notlarını bulduğumda ben de onu aramaya başladım. Annem her zaman aşırı korumacıydı. Eğer cadı anneme denize girersen peşine düşeceğini söylediye, eminim annem Edo'ya seni tamamen uzak tutmasını söylemiştir."

Nora gözlerini Eric'e dikti, konuşmak için ağzını açtı ve sonra başını salladı. Ariel dehşet içinde Eric'e baktı, Eric'in onda gördüğü ilk mutlak keder ifadesiydi bu.

"Her şeye gücü yeten biri değil," dedi Malek, "her ne kadar aksini iddia etse de, diyebilirim ki bu ağı sürükleyemeyeceği kadar çok balığın etrafına örmüş durumda."

Her şeye gücü yetmiyordu. Ondan kaçılabilir ve alt edilebilirdi. Cadı hakkındaki bu yeni bilgi Eric'in odağını keskinleştirdi. Dünya, yeni takılmış gözlüklerle görülen bir kitap gibi parlak ve berraktı. Her şey Bu korkunç ağın merkezinde korkunç, güçlü bir cadı vardı ve o cadı onun ruhunu istiyordu.

"Bak, bu karmaşadaki senin rolünle birazdan ilgileneneğim" -Nora Eric'e el salladı- "ama eğer deniz halkından biriysen nasıl boğuldum?"

"Sen hâlâ denizin içindeyken seni bir insana dönüşmeye zorladı." Malek içini çekti, omuzları çöktü. "Senin boğulmanı izlemenin ve yardım etmek için hiçbir şey yapamamanın en çok Miriam'ı inciteceğini düşündü."

"Şey," diye mırıldandı Nora. "Sauer'e ailemi bulmak için katıldım ve sanırım bu işe yaradı. Bir bakıma."

Sauer başını kaldırdı ve ona doğru başını salladı. "Bu cadı Cloud Break'ten canlı çıkmayacak."

"Eğer bir aile istiyorsan, senin için böyle bir aile olmaktan mutluluk duyarım. Sana annenin nereli olduğunu ve bizim Aile," dedi Malek ve Nora'nın yanına gidip ellerini uzattı. Nora tereddüt etti ama ellerini tutup başını salladı ve Malek gülümsedi. "Hayatta olduğunu bilmek bu son yedi yıla değer. Onun ruhlarından biri olmak, yakacak ya da ticaret için hayvan ya da para-maldan biraz daha fazlası olmaktır. Bu en çok

ahlaksız bir büyü türü, ruhların kullanımı. Ama deniz ona sadece çok şey teklif etti. Güç için girebileceği derinlikler keşfedildikten sonra dışlandı ve şimdi gözünü daha kuru taşlara dikti."

"Ülkeyi yönetmek istiyor," dedi Eric, Malek'in sözlerini anlayarak. "Ama eğer büyüü orada daha zayıfsa daha fazla ruha ve insanların yücelttiği türden bir güce ihtiyaç duyacaktır."

Bu yüzden hayaletler ortaya çıktı ve insanları ruhlarından vazgeçmeleri için manipüle etmeye başladı ve bu yüzden toprak ve unvanlar için farklı krallıklarla anlaşmalar yaptı. Ama nasıl oldu da

Onu durdurmamız mı gerekiyor? Lanetlerini nasıl bozacağız?"

Malek ona daha çok bir cenazeye yakışan ciddi bir bakış attı.

"Özür dilerim, ama bir şeyi kırmanın sadece üç yolu vardır lanet-istediğini yap, istediğini yapmadan öl ya da sorumlu cadıyı öldür."

Eric onu gafil avlayıp öldürme şansını kaybetmişti. Bir parmağını şakağına götürdü, gözlerinin arkasında bir baş ağrısı filizleniyordu. Bir şans daha olacaktı, Özellikle de Cloud Break'e gidiyorsa. Başka kimseye zarar vermezdi.

Kapının çalınmasıyla hepsi irkildi.

"Kaptan?" dedi seyir subayı, başını içeri uzatarak. "Gelip şuna bakabilir misiniz?"

"Hemen geliyorum," dedi Sauer ve ayrılırken Nora'nın omzunu sıktı.

"Daha hafif bir sorum var." Vanni Malek'e baktı ve kelimeleri test ediyormuş gibi birkaç kez ağzından çıkardı. "Eğer deniz insanları okuyamıyorsa, sözleşmeleri nasıl kabul ediyorlar?"

Malek, "Onları okumayarak," dedi.

Ariel inledi ve elleriyle yüzünü kapattı. "Çaresizlik ayrıntıları gereksiz kılıyor." Malek omuz silkti. "Bazı günler onun hikâyelerini dinlerken

Anlaşmalar için onu suçlayamam. İnsanlar bunları çok kolay imzaladı. O kesinlikle kötü biri ama kurtarılamaz değil. Sahip olduğunu düşündüğü güce giden tek yol bu ve ona göre bu gücü hak etti."

"Sözüne güveniyorum ama ona kefareтини ödemek için sıraya giren ilk kişi ben olmayacağım." Eric kendini annesinin hayaleti kadar saydam, gergin ve ince hissediyordu.

"Özür dilerim. Bunun peşini bırakamam," dedi Nora. "Sen Annen bir çocuğun hayatını bir deniz cadısından kurtardığı için lanetlendi ve sen bir kez bile bunun bahsetmeye değer olduğunu düşünmedin mi?"

"Sen olduğunu düşünmemiştim!" Eric teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Bunun olma ihtimali nedir? Bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm!"

Kahverengi gözlerini ona dikti, gözlerindeki neşe yaz güneşi altındaki bir geminin güvertesi gibi parlıyordu ve dilini şaklattı. "Sanırım."

"Son bir sorum daha var, Malek," dedi Eric. "Bu cadı. Onun adını hiç söylemedin."

Malek yutkundu. "Hayır, duymadım. Denizde yaşayan çevrelerde biraz efsanedir - tahtı çalma planı, ruhları yakıt olarak kullanması ve bu ruhları elde etmek için oldukça vicdansız yöntemleri nedeniyle sürgün edilmiştir. O kurnaz biri.

Ursula."

I 7

If Only

URSULA özellikle cadılara özgü bir isim değildi. Ursula'nın güç peşinde koşarken yarım düzine hayatı mahvetmiş olması dışında, herhangi bir insanın adı gibiydi.

Eric odaya şöyle bir göz attı: Nora bu ismi kendi kendine acı bir dua gibi mırıldanıyordu, Gabriella ve Vanni Eric'e bakıyorlardı ve Ariel sanki bu isim canını yakmış gibi bir elini kalbinin üzerinde kenetlemişti.

"Ama bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu Vanni. "Çok fazla eksi var, hepsi de uzun ve karmaşık."

Malek başını salladı. "Güç baş döndürücü bir şeydir. Ursula güçlü bir cadı ama ruhları kullandığı için büyük ölçüde tanınmıyor. Ruhu manipüle etmek korkunç bir şeydir. Bir insanın benliğinin en derin düzeyde ihlalidir ve çoğu kişinin kaçındığı bir büyü alanıdır. Birkaç kez haksızlığa uğradıktan sonra bu konuda çalışmaya başladığından şüpheleniyorum, ancak ne olduğunu tartışırken asla kesin konuşmazdı, sadece olduğunu ve haklı olduğunu ve haksızlığa uğradığını söylerdi."

Ariel homurdandı.

"Haksızlığa mı uğradı?" Gabriella sordu. "Ne olmuş yani? Geri kalanımıza kötü davranmaya hakkı var mı?"

"Artık değil," dedi Eric. "Ursula'yla tekrar karşılaştığımızda ne yapacağımıza dair bir tavsiyen var mı? Bir zayıflığı var mı?"

Onu yakında göreceğine dair verdiği söz Eric'in tüylerini diken diken etmeye devam ediyordu.

"Bana sadece kendisinin içinde olduğu hikayeleri anlattı. Galip," dedi Malek ve başını salladı. "Gücünün çoğu anlaşmalardan geliyor ve neyse ki henüz peşinde olduğu büyölü eserleri elde etmeyi başaramadı. O sadece belirli bir silahla ya da topuğuna vurularak öldüröllebilecek bir tür tanrı değil. Diğer insanlar gibi öldüröllebileceğine inanıyorum, ama bunu yapacak kadar yaklaşmak zor kısmı olacaktı."

Malek özür dileyerek Eric'e gülümsedi.

Kamaranın kapısı açıldı ve Sauer içeri girdi. "Güvertedeki herkesin tanık olduğum şeyi görmesini ve bunun cadı olup olmadığını söylemesini istiyorum."

Herkes dışarı fırladı. Eric ve Vanni Malek'e yardım etti. İstedinde kuru güvertede gezindi ve pruvaya vardıklarında Ariel onu suyla ıslanmış bir battaniyeye sardı. Gemi ve deniz öğleden sonranın altın ışığıyla yıkanıyordu. Güneş artık Serein Adası'nda olduğu gibi öğle vaktine takılıp kalmamıştı ve arkalarındaki ufukta bir sis lekesi vardı. Önlerinde, tepenin ardında gecenin ilk alametleriyle birlikte Cloud Break Körfezi vardı.

"Bu imkânsız," dedi Eric soluk soluğa. "Alacakaranlıkta yola çıktık ve saatlerdir yoktuk. Oraya bu kadar çabuk ulaşmamalıydık."

Sauer başıyla onayladı. "Biz de daha uzağa gidene kadar sise yakalanmadık ama sisten çıktığımızda buradaydık."

Eric bir eliyle gözlerini gölgeleyerek körfezin olabildiğinde büyük bir kısmını görmeye çalıştı. Max homurdanarak gövdeden çıktı ve Eric'in ayaklarının arasına oturdu.

"Hey, korkak," dedi Eric ve onu sevmek için uzandı. "Burası eve benziyor mu?"

Max yumuşak bir havlama sesi çıkardı ve Eric rıhtımı işaret etti.

"Gemilerin hepsi ayrıldıığımız zamanki sırayla yanaşmış durumda," dedi. "Hiç zaman geçmedi."

"Evet, sis böyle çalışıyor," dedi Malek, görmek için küpeştenin üzerine çıkararak. "Sizi tam olarak

Serein Adası'na ilk yola çıktığınızda ne zaman ve nerede olduğunuzu. Ursula bu kadar çok zaman harcamaktan yoruldu.

seyahat ettim ve sanırım üç yıl kadar önce bu numarayı sonuçlandırdım. Yıllar biraz bulanık."

Limana girdiklerinde Nora, "Ursula denese başka neler yapabilirdi bir düşünsene," diye mırıldandı.

Eric kaşlarını çattı. "Deniyor ama sadece kendisi için."

Gemi kalenin altına, kimsenin onları göremeyeceği bir yere yanaştı. Gövde tuhaf çizikler ve yılan balığı balçığı lekeleriyle kaplıydı. Elektrikten kaynaklanan birkaç yanık izi tahtaya zarar vermişti ve mürettebatın çoğu insanlarla uğraşmadan önce kesintisiz uyumaya can atıyor gibiydi. Mahremiyet Malek için de iyiydi ve o da geminin yakınında kalacaktı. Nora ile zaman geçirmek için gemi.

Yeğeniyle konuşmaya gitmeden önce Eric'e, "Senin kazan benim serbest kalmama yol açtığından beri ve Nora yüzünden cadı hakkında bildiklerimi sana anlattım," dedi, "ama sadece Ondan tamamen tesadüf eseri kurtuldum ve kendimi bir daha böyle bir tehlikeye maruz bırakmayacağım. O benden hayatımın yedi yılını çaldı. Bu yeni hayatı senin için çöpe atmayacağım."

Ki bu adilden de öteydi.

Eric düşünmek için geminin arka tarafına yakın bir yerde oyalandı. Ursula Bulut Körfezi'ne vardığında, fatih nihayet uzaktan saldırdıkları topraklar üzerinde hak iddia ettiğinde her şey açıkça belli olacaktı. Tantanadan hoşlanan bir tipe benziyordu.

Hiçbir şey yapmazsa, Ursula ve Sait eninde sonunda Vellona'yı yıpratacaktı.

Eğer bir şey yaparsa, Ursula onu ya da gönderdiği kişiyi öldürecekti. Annesini kaçırdığı gibi onları da kolayca kaçırırdı.

Annesini düşünmek Eric'in göğsünde bir sızı bıraktı. Onu Ada'da bırakmak, onu baştan kaybetmek gibiydi.

tekrar. Hayaletinin Ursula tarafından kukla gibi oynatıldığının farkına varması, kederinin için için yanan kömürünü alıp yeniden alevlendirdi. Burnunu çekti ve yüzünü ovuşturdu, yorgunluktan bitkin düşmüştü.

tuz kokusu. Annesinin şimdi yanında olup ona bundan sonra ne yapması gerektiğini söylemesi için her şeyi yapardı.

Ayak sesleri güverteden ona doğru ilerliyordu. Eric başını kaldırdı ve daha az paniklemiş görünmeye çalışarak yanaklarını sıvazladı. Ama gelen sadece Ariel'di ve Eric onun bakışlarıyla karşılaşınca gülümsedi. Eric de ona gülümsedi ve neredeyse yirmi yıllık edep eğitiminin onu bir arada tuttuğu için teşekkür etti. Onun yanına oturdu.

Gülümsemesine rağmen vücudu gergindi. Eric güldü.

"Lanetim hakkında soru sormak ister misin?"

Başını salladı.

Tabii ki biliyordu. Roller ters olsaydı o da bilirdi ve bunu ona aniden söylemişti. Bunu gemide açıklamak doğru gelmişti ve bundan pişmanlık duymuyordu. Sadece daha az alakalı olmasını diledi. Daha az acı verici.

"Bu konuda asla konuşmamam gerekiyordu. Sadece annem, Gabriella, Vanni, Grimsby ve Carlotta bunu biliyordu ama artık saklayabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Her zaman dikkatli olmak zorundayım, her zaman bahaneler uydurmak zorundayım, ve açıklama yapmadan kendimi her zaman etrafımdaki insanlardan ayırmak zorundayım ve bu çok yorucu."

Sanki lanetini taşıyormuş gibi hafiflemiş hissetti. Omuzlarına sarılmış ve konuşarak ağırlığı aralarında paylaşmışlardı. Yalnız değildi.

Ariel onun teşekkür ettiğini anladığı bir jest yaptı.

"Bilmeyi hak ediyorsun. Bu yolculuğa çıkararak hayatını riske attın.

benimle yolculuk ettin. Sen olmasaydın hayatta kalamazdık." Omuz silkti. "Peki, sorular?"

Elini ağzına götürdü ve parmak uçlarını öptü. Sonra ona dört kez vurdu.

Eric gülümsedi. "Hayır, hiç öpüşmek yok. Kimseyi öpemem ya da beni öpmelerine izin veremem. Lanet belirsizdi, bu yüzden asla

Dudaktan bir öpücük mü yoksa herhangi bir öpücük mü olduğundan emin değildim. Öpücük sayılabilecek her şeyden uzak durdum."

Ariel'in yüzü düştü ve gözlerinde yaşlar birikti. Eric Ani tepki karşısında şaşkınlığını bastırdı ve kızın omzunu okşadı. Nazik ve sevgi dolu bir kızdı, dolayısıyla elbette kimseyi öpemediği ya da aşkı bulamadığı için üzgündü. Tuhaf ve tehlikeli bir deneyim yaşamış olmaları da yardımcı olmamıştı. Eric bile kendini dağılmış hissediyordu.

Ama Ariel'in duygularıyla baş etmek kendi duygularıyla yüzleşmekten çok daha iyiydi.

"Sorun yok. Benim için endişelenme," dedi. "Öpüşmek her şeyin sonu değil, her şeyin başı ve şimdi her zamankinden daha yakınız laneti kırmak. Olan oldu. Ama sanırım artık daha önceki lagün olayından sonra neden biraz garip davrandığımı anlayabilirsiniz."

Ariel hıçkırık ya da kahkaha olabilecek bir ses çıkardı ve yüzünü kapattı.

Eric onun sırtını sıvazlayarak, "Her şey bir anda seni etkiledi mi?" diye sordu. Öpüşme hakkında daha fazla konuşulmasını istemiyordu. "Çılgın birkaç gün oldu ve sen buraya daha dün geldin."

Ariel'in tüm benliği sönmüş gibiydi. Gözlerini kapattı, omuzları çöktü.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Başını salladı, bir gözünü kırarak açtı ve yüzündeki son saç telini de üfledi. Tekrar aşağıya döküldü.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Kızın burnu kırıştı.

"Ariel," dedi ve saç telini kızın kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hayatım boyunca lanetimi herkesten sakladım. Birbirimizi tanıdığımızın ikinci gününde senden tüm sırlarını bana anlatmanı isteseydim bu son derece ikiyüzlü bir davranış olurdu."

Üzülerek de olsa gülümsedi ve ona bir öpücük gönderdi.

"Gördün mü, bu güvenli," dedi. "Max'i de öpebilirim. Seni rahatsız eden her neyse, söz veriyorum ben iyiyim. Benim için endişelenme."

Bir eliyle konuşma hareketi yaptı ve önce kendini sonra da kalbini işaret ederek ona baktı.

"Ah, sen duygusallaştın, şimdi sıra bende mi?

Başını salladı ve onun çıplak ayak parmaklarını uzattığını gördüğünde içinden bir sevgi fışkırdı. Konuşmak yardımcı oluyordu ama seçimlerini kolaylaştırmıyordu.

"Evlenmem gerekiyor ama kendimi o kadar uzun süre başkalarından ayrı tuttum ki, bir başkasıyla ilgilenmeye nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum," dedi ve ilk birkaç kelimededen sonra her şey ağzından döküliverdi. Daha önce hiç Bu konudaki korkularını annesiyle tartıştı. Annesi onu hayatta tutmak için kurallar koymuştu.

bunun için onu suçlu hissettirmek. "Aşk beni korkutuyor. Kavramı. Gerçekliği. Her parçası. Aşkı ifade edişim bu lanet tarafından çarpıtılmışken onu nasıl bulabilirim, ondan nasıl zevk alabilirim, onu nasıl isteyebilirim? Birini öpememenin beni daha aşağı yapmadığını biliyorum, ama yine de... korku hep orada."

Ariel onun anlayamadığı birkaç hareket yaptı ve ofladı. Alt dudağını çiğnedi.

Yine de onu düzeltmeye değil anlamaya çalışması, diğer insanlardan ayrı hisseden soğuk yanını ısıttı.

"Merak etme," dedi. "Bir fikir düşünüyorsun, değil mi? Bu yüzden mi çizemiyorsun?"

Başını salladı ve gökyüzüne baktı. Sonra bir eliyle gözlerini kapattı ve kuma dalıyormuş gibi yaptı.

Tabii ki. Neden cesurca bir şey yapıp

Her neyse? Her zaman onu öldüreceği konusunda uyarıldığı bir inanç sıçramasını yapabileceğinden emin değildi. Onda çok daha fazlası vardı.

Her zamankinden daha cesur.

"Cesur olmayı çok isterdim," dedi, "ama bunun neleri gerektirdiğini bilmediğimi itiraf ediyorum."

Onu öldürecekse cesaretin ne anlamı vardı? O

Cesur olmak gerekiyordu; görgü kuralları, tarih ve efsane böyle söylüyordu. İnsanlardan defalarca talep edildi, ama

Böyle cesur olmak, gözlerini kapatıp balıklama dalmak istemiyordu. Yaşamak istiyordu.

Bunda yanlış olan neydi? Neden diğer herkes sabırlı olamıyordu?

Derin bir nefes aldı. "Sonunda Ursula'yla savaşırsak bunların bir önemi kalır mı bilmiyorum. Seçim hakkımı tekrar elimden almasını istemiyorum. Eğer onu öldürürsek, özgür olurum. İstedğim kişiyi seçebiliyorum. Ölme tehdidi ya da yanlış seçim yapma endişesi olmadan var olabilirim. Bir keresinde onu duymuştum, gerçek aşkımı, gemi kazası geçirdiğimde beni kurtardıktan sonra. Bu lanetin bir parçası. Ruhu kadar saf bir sesi olan gerçek bir aşk. Onu tanımadan nasıl mutlu olabilirim ki?"

Ariel'in başı yana eğildi ve eli boğazına gitti.

"Lanetin bu kısmını daha önce bilmiyordum. Annem bana hiç anlatmadı," diye fısıldadı. "Şimdiden çok kişisel hissettiriyor. Onun sesini nerede olsa tanırım. Bu benim bencilliğim mi?"

Bu onun seçimiydi ama istediği Ariel'in fikriydi. Onun- Eric başını salladı. O yola giremezdi; henüz değil.

"Güven," diye mırıldandı.

Ariel onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve kendisine bakması için çevirdi. Burnuna fiske vurdu. Sonra elini yavaşça kalbinin üzerine koydu. Eric başını salladı ve onun elini kendi eliyle kapattı.

Cesur olmayı öğrenebilirdi.

Eric ve Ariel kısa bir süre sonra güvertede mürettebatın geri kalanına katıldılar. Çoğu gemide kalıyordu -Nora Malek'le konuşabilmek için sahilde kamp yapıyordu- ve Vanni ile Gabriella da eve dönmek için sabırsızlanıyordu. Bilmek

Ursula'nın yola çıktığını duyan herkes, ertesi günün getireceği yeni sorundan önce güzel bir gece geçirmek istiyordu.

Ertesi sabah yemek salonunda buluşmayı planladılar ve Eric, Ariel'le birlikte şatoya gidip

Grimsby'ye olanları anlattı. Carlotta araya girdi ve Ariel'i alıp götürdü, banyo yapması ve yılanbalıklarının bıraktığı çiziklere bakması için bir doktor çağırması konusunda ısrar etti.

Grimsby, Eric'i kamarasına kadar takip etti.

Konuşmaları Ursula'dan Ada'ya ve annesinin hayaletine ne olduğuna kadar iki saatten fazla sürdü ve Eric'in Ariel'le yaptığı konuşmadan çok daha az güvende hissetmesine neden oldu. Grimsby'ye cadıyı öldürmediğini ve cadının şu anda körfeze doğru gittiğini açıklamak ona kendini yeniden çocuk gibi hissettirmişti. En azından iddialarını desteklemek için Serein Adası'ndan gelen tüm mektuplar ve sözleşmeler elindeydi. Artık fırtınaların ve baskınların arkasında Sait'in olduğuna dair ellerinde bolca kanıt vardı.

Grimsby, "Sana bundan iyi bir şey çıkmayacağını söylemiştim," diye mırıldandı. "En azından onu nasıl öldüreceğini biliyor musun?"

Eric gözlerini Grimsby'den kaçırarak, "O da herkes gibi ölebilir," dedi. "Ve bence Sait'in anlaşmalarımızı bozduğuna dair kanıtlar yeterince iyi."

"Göreceğiz." Adam kaşlarını çatı.

Eric, Ursula ile gerçek anlamda hiç tanışmamıştı bile. Annesine ne kadar yakın olabileceği, arkadaşlıklarının ne kadar samimi olabileceği, aşk hayatı ve Vellona'ya hizmet edebilme becerisi gibi hayatındaki pek çok şeyi belirlemişti. Çok uzun süre korku içinde yaşamıştı.

"Her zaman oydu, Grim." Eric gözlerini kapadı ve danışmanına döndü. "Her şey oydu. Sait Altfeld, Riva'yı fethetmelerini sağlaması karşılığında ona toprak sözü verdi ve Glowerhaven da Imber'i ve bizi zayıflatması için ona para ödüyor. Imber annemle yaptığı anlaşmaya sadık kaldı ama bu ne kadar sürecek? Her krallığın ne istediğini tespit etti ve onlara bunu verirken aynı zamanda

yakında gelecek rakiplerini destekliyorlar. Vellona'ya ne olursa olsun, bu toprakları mahvetmeye ve yönetmeye hazır."

Grimsby, "Tüm sorunlarımızın merkezinde tek bir kişinin olduğunu hayal etmek zor," dedi. "Bu Uzaktan yaptığı her şey bizi çok derinden etkiledi."

Eric körfezin üzerine çöken sessiz geceye baktı. Kuşlar bile daha sessizdi, sesleri karanlıkta cıvıldıyordu. Belki de Eric'in şiddetli baş ağrısı

Kalenin normal telaşını bastırıyordu. Ufuk, titreyen ışıklar ve sahildeki deniz fenerinin yumuşak parıltısıyla dolu, bereketli bir şekilde karanlıktı ve sadece Ariel'in pencereleri hâlâ mum ışığının loş altın rengindeydi. Bir süre perdelerin arkasında dolaştı, sadece kendisinin duyabildiği bir melodiyle dans etti. Arada bir sığıyordu.

"Lanetimde bahsedilen saf sesin gerçek olduğunu mu düşünüyorsun?" Eric, Grimsby'den çok kendi kendine sordu. Eric

denizdeyken gizemli kurtarıcısı hakkında pek düşünmemiştir. Daha önce, o kadar heyecanlıydı ki Kaderindeki gerçek aşk dışarıdaydı ama şimdi onun varlığı taşıması gereken başka bir yük gibi geliyordu. Flütünü dudaklarına götürdü.

İlk birkaç nota keskin ve tatlıydı ama bu kez kurtarıcısının şarkısını çalıyordu. Grimsby'nin ayakkabıları arkasındaki zemine sürtündü ve Eric dönüp sarsılmaz adamın adımlarını izleme isteğine direndi. Sonunda Eric'in yanına, tırbazana yaslanarak dinlenmeye geldi. Eric, Grimsby'nin bir şarkının ağıtını durdur.

"Eric, eğer söylememe izin verirsen, hayalindeki kızdan çok daha iyisi etten kemikten, sıcak ve şefkatli bir kızdır ve tam da gözlerinin önündedir."

Eric'in omzunu sıvazladı ve onu yalnız bıraktı. Avlunun karşısında, Ariel penceresinin önünde dansına ara verdi. Körfeze bakıp gülümsedi ve perdelerin arasından geri çekildi. Odasındaki mum ışığı söndü. Eric şarkısının ölmesine izin verdi.

Ya Ursula'yı öldüremezse? Ya da onu öldürse ama laneti devam etse? Sonsuza dek hayalindeki kızı bulmaya çalışmak zorunda mı kalacaktı? Şimdi bir karar vermek yapabileceği en cesur şey olmaz mıydı?

Laneti ve gerçek aşkı asın. Uyanık olduğu her an kendini sorgulamak ve hayatını lanetinin sınırları içinde yaşamak zorunda bırakılmamalıydı. Eğer seçtiyse lanetine rağmen, bu aşk olmaz mıydı? Doğru. Aşk mı? Hiçbir güç -siyasi ya da büyü- bu seçimi ondan alamazdı. Kurtarıcısının gerçek olduğundan bile emin değildi.

Öyle olsaydı, burada kalmazdı.

Eric geri çekildi ve koşar adım atarak flütünü atabildiği kadar uzağa, denize fırlattı. Doğmadan önce başına gelen bir şeyin artık nasıl yaşayacağını belirlemesine izin veremezdi.

Ariel cesur davranmıştı. Sıra ondaydı.

Eğer ona sahip olursa, birlikte laneti başka bir şekilde kırmanın bir yolunu bulabilir, Ursula'yı öldürebilir ya da olabildiğince mutlu yaşayabilirlerdi. Birlikte, onlar-

Kayaların arasından bir ses yankılandı, bir çan kadar yüksek ve netti. Şarkısının melodisi, kurtarıcısının şarkısı, dalgaların sahile vuruşunu kırdı ve Ariel'le konuşmaya dair tüm düşünceler aklından uçup gitti.

Her Voice

ERIC kamarasından sahile doğru koştı. Arka merdivenler çiseleyen yağmurla kayganlaşmıştı ve botları taştan aşağı kayarak sahile doğru tökezledi. En fazla beş dakika sürmüştü, ama ilk adımla ikinci adım arasında saatler varmış gibi geldi. Balkonda kulaklarına çarpan nota ve kuma batan ayakları. Yorgunluğunu ve kafa karışıklığını görmezden gelerek sesin kaynağını bulmaya niyetlendi. Melodi kaza günüyle tamamen aynıydı.

Yoğun sis sahili kaplamıştı. Görebildiği tek şey dalgaların kuma vuran gölgesiydi ve duyabildiği tek şey şarkıydı. Bacakları onu şarkının peşinden sürüklüyor, her adım onu daha da yaklaştırıyordu. Soluk altın rengi bir parıltı gözlerine takıldı.

"Hey!" Sesin peşinden gitti ama şarkıcı görüş alanının hemen dışında kaldı. "Bekle! Lütfen!"

Sisin içinde bir figürü zar zor seçebiliyordu. Kadın nefes almak için hiç durmadan şarkı söylüyordu ve Eric onun peşinden tökezledi.

"Lütfen dur," dedi Eric. "Bu şarkıyı nereden öğrendin?"

Sonunda şekil durakladı ve ona doğru döndü. Genç bir kadındı ve Eric sisin içinden beyaz teninin solgun ve düzgün olduğunu görebiliyordu, herhangi bir yerinde tek bir yara izi ya da çil yoktu. Okyanus esintisiyle dalgalanan siyah saç bukleleri vardı. Güzel menekşe rengi gözleri onunkilerle buluştu.

"Bu eski bir aile ezgisi," dedi. Ona baktı, bakışları kedi gibi bir merakla doluydu. "Özür dilerim. Sizi tanıyor muyum?"

Eric tereddüt etti, şaşırmişti. Cloud Break Bay'deki çoğu insan onu tanıyordu ama o da onu tanımiyordu. "Eric. Bana Eric diyebilirsin."

"Vanessa." Başını hafifçe eğdi ve ona doğru bir adım atarak selamlamak için elini uzattı.

"Seninle tanışmak çok güzel Vanessa," dedi ve onun ulaşamayacağı bir yere gitti. Onunla tanışmak bir rüya gibiydi. Elinin onun içinden geçeceğinden ve dokunurlarsa yok olacağından korkuyordu. "Tuhaf bir soru olacak ama dün bu sahilde şarkı mı söylüyordunuz?"

Sesi dalgalandı ve Eric derin bir nefes alarak kendini cevaba hazırlamaya çalıştı. Her iki cevap için de.

"Oh!" Vanessa'nın sesi bir çan kadar netti ve Sorgulayıcı ses tonu göğsünde bir akor oluşturdu. "Sahildeki çocuk sen misin? Neredeyse boğulacak olan?"

"Öyleyim," dedi Eric.

Yüzüne baktı, bir kıvılcım ya da pırıltı hissetmeyi bekledi, zaten şüphelendiği şeyi doğrulayacak herhangi bir şey. Vanessa onun ruhu kadar saf bir sese sahip gerçek aşkıydı ama o hiçbir şey hissetmiyordu. Bunun tek nedeni onu henüz tanımamış olması mıydı?

Düşünceleri Ariel'e ve onu kayanın üzerinde gördüğünde ruhunun nasıl canlandığına kaydı. Gülümsemesi nasıl da onun korkusuyla. Başkalarının ne düşündüğünü umursamadan nasıl da tutkuyla hareket ediyordu.

"O şarkı olmasaydı seni asla tanıyamazdım." Eric başını salladı ve kendini gülümsemeye zorladı. Şu anda Ariel'i düşünmemeliydi. "Neden kalmadın?"

"Dürüst olmak gerekirse korkmuştum. Hayatta olup olmadığını ya da kim olduğunu bilmiyordum ve ben buralı bile değilim, bu yüzden kime gideceğimi bilmiyordum," dedi Vanessa ve güldü.

"Cesetlerin üzerinde diz çökmüş halde bulunan tuhaf kızlara nadiren inanılır. Beni hatırlamanıza bile şaşırdım."

"Tabii ki seni hatırlıyorum. Sen benim hayatımı kurtardın," dedi Eric.

"Ben sadece doğru olanı yapıyordum," dedi. "Herkesin yapacağı şeyi."

Vanessa ona doğru uzandı ve Eric kollarındaki tüyler diken diken olarak eğildi. Elini geri çekti ve boğazındaki deniz kabuğu kolyeye dokundu. Onun gerçek aşkı olmalıydı - lekesiz ruhu kadar saf bir ses.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

Konuşuyorduk. Evet, bu iyiydi. Eric Ariel'le bütün bir gün geçirdikten sonra onun arkadaşlığından ne kadar hoşlandığını fark etmişti. Belki de sadece Vanessa'yı tanıması gerekiyordu ve bu sayede ilerleyeceği yol açıklığa kavuşacaktı.

"Konuşmak harika bir fikir," dedi. "Belki birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz? Hayatımı kurtaran kadın hakkında daha fazla şey bilmek güzel olurdu."

Vanessa ince, yarım bir gülümsemeyle ona baktı. "Bunu çok isterim."

Bu kez ona dokunmaya çalıştığında Eric buna izin verdi. Kadın soğuktu, çok derinlere ve çok karanlığa daldığında denizin soğuması gibi. Pürüzsüz ve yumuşak parmakları avucunun içinde kaydı. Durakladı.

Elini öpmesini beklediğini fark etmesi bir anını aldı. Geleneksel bir selamlama. Bir sevgi işareti.

Onunla yapabileceği bir şey.

Ama Eric yapmadı. Bu çok samimiydi ve bunu güvendiği ve sevdiği arkadaşlarıyla asla yapamamıştı. Çok az tanıdığı bir kızla, sözde gerçek aşkı olsa bile nasıl birlikte olabilirdi?

"Hemen şurada kaleye çıkan merdivenler var." Eric geldiği yönü işaret etti. "Çalışma odamda konuşabiliriz."

"Şato mu?" diye sordu. "Sakın bana orada çalıştığını söyleme?"

"Öyle de denebilir," dedi küçük bir gülümsemeyle. Vanessa onun kim olduğunu gerçekten bilmiyordu ve bu en azından hoşuna gitmişti. Başını eğdi ve ona kolunu uzattı, "Oturabilir miyim?"

Vanessa tereddüt etmeden kolunu tuttu ve ona doğru bastırdı. Eric irkilmemek için kendini zor tuttu. Şimdiye kadar, bu hikayeler gibi hissettirmedi.

"...biri zither ve tamamen farklılar," dedi Eric, az önce şarkısını çalmak için kullandığı enstrümanı yere bırakarak. Saçmalıyordu. Onu merdivenlerden yukarı çıkardığından beri gevezelik etmeyi bırakmamıştı. Çalışma odasına varmışlardı. neredeyse yarım saat önceydi ve hâlâ ne söyleyeceğini bilmiyordu. Sürekli hayatı hakkında sorular soruyordu ama bu Eric hiç yabancılarla konuşmamıştı. Vanessa'yla konuşmak, gerçek aşkıyla konuşmayı beklediği kadar kolay gelmiyordu.

Vanessa mırıldandı ve enstrümana dokunarak vücudunu onun yanına yasladı. "Zither hakkında bilinmesi gereken bu kadar çok şey olduğunu bilmiyordum."

Eric bir adım uzaklaştı. Bu aynı zamanda aralarında mükemmel bir kalkan olmuştu.

"Bağışlayın beni," dedi. "Müzik hakkında sonsuza kadar konuşabilirim."

Vanessa güldü. "Fark ettim."

Kim olduğunu açıklamak yeterince kolay olmuştu. Muhafızların onu kalede nasıl karşıladıkları çok açıktı. ve duvarlardaki portrelerinden onun Prens Eric olduğunu anladım.

Vanessa, kendisinin Rivan olduğunu ve Cloud Break Bay'deki ailesine, erkek kardeşinin hasta kızına bakmasına yardım ediyordu. Ama onun hakkında gerçekten öğrendiği tek şey sahilde yürümeyi sevdiğiydi.

"Müzikten hoşlanır mısınız?" diye sordu ve bunun ne kadar aptalca bir soru olduğu için kendine vurabilirdi. "Şarkı söylemek dışında tabii ki."

Vanessa gülümsemeden güldü ve "Korkarım bir enstrüman öğrenmek beni her zaman aşmıştır" dedi.

Çalışma odasında dolaştı ve duvarda asılı duran kılıcın ucuna dokundu. Odaya girdiğinden beri etrafındaki her şeye sakın bir ilgiyle bakıyordu. Kılıç Kılıcın kenarı hâlâ keskindi ama irkilmedi. Eric boğazını temizledi.

"Müzik benim için her zaman çok önemli bir yere sahip olmuştur.

hayat," dedi. İşte beklediği an gelmişti

-Gerçek aşkını bulmak ve ona itiraf etmek. Düşündüğü kadar kolay ya da neşeli değildi. Açıklamak

Bir yabancıya bu kadar özel bir şey söylemek doğru gelmiyordu ama zaman onun yanında değildi ve lanetini kırması gerekiyordu. O

ona söylemek zorundaydı. "Hayatımda benim için bu kadar önemli olan başka bir şey daha var, ama bunu sana anlatmadan önce, bunun bir sır olarak kalması gerektiğini anlamanı istiyorum."

"Bir sır mı?" Vanessa döndü ve tek kaşını kaldırdı. "Ve bana söylemek zorunda olduğunu mu hissediyorsun? Neden?"

"İstiyorum," dedi, "ve sana söylediğimde nedenini anlayacaksın." Kadın tüm dikkatini ona verdi ve başını salladı.

"Ben lanetliyim." Bunu söylemek onu daha iyi hissettirmede. "Eğer öyle olmayan... ruhu kadar saf bir sese sahip olmayan birini öpersem, ölürüm."

O saf sesli kişinin gerçek aşkı olması gerektiğini ona bir türlü itiraf edemiyordu.

"Lanetli mi?" Vanessa'nın nefesi kesildi. "Bu bir kız için çok fazla. Hepsi bu mu?"

"Neyse ki," dedi gülerek. "Ama beni kurtardığınızda ve şarkı söylediğinizi duyduğumda..."

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve masasına yaslandı. "Yani sence-"

"Lanetimi bozabileceğini."

Birbirlerine bakmaya başladıklarında sessizlik hüküm sürüyordu, kadının gözleri ametist renginde dar yarıklar halindeydi ve Eric masasını işaret etti.

"Eğer yardımı olacaksa annemden bunu kanıtlayacak mektuplarım var," dedi, omuzları beklentiyle gerilmişti.

"Sana inanıyorum." Masasından kalkan Vanessa, avını takip eden bir deniz yılanı gibi yavaşça ona yaklaştı ve göz göze gelmemeye çalışmasına rağmen yüzüne birkaç santim yaklaştı. "Prensler yabancı kızlara yaklaşıp lanetli olduklarını ve onları öpmek istediklerini itiraf etmezler. ciddidirler."

Kadının yakınlığı nefes almasını zorlaştırıyordu ama bu Ariel'le birlikteyken olduğu gibi değildi. Ariel'le birlikteyken Onu değerlendirme biçiminde rahatsız edici bir şeyler vardı. Lanet onun gerçek aşkı olduğunu iddia edebilirdi ama ya onu istemiyorsa? Ya o da onu istemiyorsa? Onu istemesi gerekmez miydi?

"Ben olduğumdan nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu. Eric onun nefesini yüzünde hissedebiliyordu. "Senin için tekrar şarkı söylememi ister misin Eric? Emin olmak için?"

Eric başını salladı. "Hayır, istesem de sesini unutamam."

Hafızasında bu kadar net olan şarkısı, onun kalbinin tellerine çarpan tek parçasıydı. Vanessa elini uzattı ve parmakları onun yanağına dokundu. Teni ısınmadı ya da karıncalanmadı. Onun dokunuşuna doğru eğilmek için hiçbir arzu duymadı. Gerçek aşktan çok fazla şey mi bekliyordu?

Ariel'le geçirdiği ilk birkaç sinir bozucu saat bundan çok daha hoşuna gitmişti ve şimdi onu düşündükçe her anın çok daha... her şey olduğunu fark ediyordu. Canlı. Eğlenceli. Rahat.

Vanessa kaşlarını kaldırdı. Onun aklının başka yerlerde olduğunu hissetmiş gibiydi.

"Otur Eric," dedi ve onun iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Bir bakıma öyle. Seni bulup bulamayacağımdan emin değildim." Ondan uzaklaştı.

"Otur," dedi tekrar, sandalyeyi işaret ederek. "Seni rahatsız eden her neyse bana anlat. Bana güvenebilirsin."

Eric oturdu ama bir şey söylemeye cesaret edemedi.

"Sana bir teklifim var," dedi sonunda. "Benim lanetimi bozmanı istiyorum."

"Seni öpmemi mi istiyorsun?" diye sordu, onun üzerinde durarak. "Sonra ne olacak?"

Eric yutkundu. "İstersen sana ödeme yapabilirim ya da ailene daha yakın yaşamak istersen Cloud Break'te bir iş bulmana yardımcı olabilirim. Kardeşin ve yeğenin, hatta ben onlara bir şekilde yardım edebilirim. Beni lanetten kurtarmak Vellona'ya büyük bir hizmet olacaktır. İstedğin her şeye sahip olabilirsin."

"Sesi temiz olmayan birini öpersen seni öldüren bir lanet sayılmaz," dedi ve sandalyesinin koluna oturdu. "Ama benim için yapabileceğin bir şey var."

"Pekala," dedi ve boğazını tekrar temizleyerek sandalyede arkasına yaslandı.

Kız da onunla birlikte eğildi ve Eric kızın omzunun üzerinden duvara baktı. O kadar yakındı ve o kadar kuşatıcıydı ki.

Yapamadı

Onu yerinden kaldırmadan ayağa kalkamaz ya da el kol hareketi yapamazdı. Ariel en azından önce sorardı.

Ariel ona cesur olmasını ve kendine güvenmesini söylemişti. Yaptığı şey bu değil miydi? Haklıydı; gerçek aşkı o gün sahilde onu kurtarmıştı.

Peki neden bu kadar rahatsız hissediyordu? O gerçek aşkıydı ama bunu ona söylemek istemiyordu. Onu hiç istemiyordu.

"Ne istiyorsun?" Eric sonunda sordu.

"Bir prensin lanetini bozduğum için ne istiyorum?" Vanessa onun yüzünü ellerinin arasına aldı, gülümsemesi hiç eksilmedi. "Prensle evlenmek istiyorum tabii ki."

Eric sanki biri odadaki tüm havayı emmiş gibi hissetti.

"Ayağa kalkabilir misin lütfen?" Kıpırdandı ve altından kayarak neredeyse onu yere düşürüyordu. "Çok üzgünüm Vanessa, ama benimle evlenmek mi istiyorsun? Beni tanımıyorsun."

Ve onunla evlenmeyi hiç istemiyordu. Bu bir seçim değildi; beklenti ve mutsuzluktu. Bu konuda doğru olan hiçbir şey yoktu.

"Seni tanıyabilirim," dedi ve boğazının çukurundaki deniz kabuğu kolyeyi sıkıca kavradı. "Gerçek aşkınızla evlenmek istemez misiniz?"

Eric son iki kelimeyi duyunca kaşlarını çattı. "Vanessa-"

İleri atıldı ve bir parmağını onun dudaklarına bastırdı, Çenesini baş ve işaret parmaklarının arasına almak için ağzından aşağı sürükledi. Eric nefesini tuttu.

"Duyduğuma göre, bir evlilik için çok gecikmişsiniz ve Vellona'nın umutsuzca güvenliğe ihtiyacı var," dedi. "Size iki kat daha fazla kurtarıcınız olmayı teklif ediyorum."

Eric geri çekildi.

"Neden kendine benim gerçek aşkım dedin?" diye sordu. Kadın gülümsedi ve adamın başını kendisine bakması için eğdi.

"Çünkü ben öyleyim."

"Ama bunu nereden biliyorsun?" diye sordu. "Lanetin bu kısmını sana söylemedim."

Dudaklarını büzdü. Onu daha sıkı kavradı. "Bir şeyler sakladığın belliydi. Hiç evlenmedin. Hiç öpüşmedin. Şarkı söylediğimi duyduğunda neredeyse bayılacaktın. Ve hiç bu kadar belirsiz bir lanet duymamıştım. Seni anlıyorum Eric. Kendini korumak için yalan söylüyorsun. Sorun değil ama artık buna gerek yok. Beni buldun. Bilmen gereken başka ne var?"

Eric'in uzun zamandır tek istediği birisinin Onu anlayacak. Tüm kusurlarını ve tuhaflıklarını bilen ve yine de ona hayran olan birini istiyordu. Ariel'i sadece iki gündür tanıyor olabilirdi ama onun bir hareketiyle ne demek istediğini anlıyordu ve bazen kelimeleri bulamadığında bile onun ne demek istediğini bildiğini hissediyordu. Sanki Ariel'in son iki gün yirmi yıl olmuştu ve Eric bunu her gün istiyordu. Bunu bastırmak, ruhunun Ariel'i isteyen kısmını boğmak için mücadele etmişti ama ne kadar derine batarsa batsın

her zaman geri döndü. Hisleri her zaman geri dönmüştü ve o her zaman ona geri dönerdi. Derinlikler ne olursa olsun. Mesafe ne olursa olsun.

"Sana inanmıyorum!" dedi ve ondan uzaklaştı. "Ve seninle evlenmeyeceğim."

"Yapmak zorundaymışsın gibi geliyor," dedi ve ona doğru uzandı.

Öfke üzerine çöktü. Onun hiçbir aşkı, birinin sınırlarını bu kadar kayıtsızca hiçe sayamazdı.

"Hiçbir şey yapmama gerek yok!" Eric söyledi.

Eric ne kadar nefret etse de lanetin her zaman en iyisi olduğuna inanmıştı. Gerçek bir aşkı olduğu, kaderin belirlediği bir kişi için yazgılı olduğu fikrine tutunmuştu ama bu umut değildi. Yalandı. Gerçek aşkın onu özgür kılacağı fikri, hayatını yaşamasına engel oluyordu. Kendi seçimlerini yapmayı ve sevdiklerine sahip olmayı hak ediyordu.

bu seçimlere saygı duydu. Onun kaderi sadece kendisine aitti.

Tek yapması gereken cesur olmaktı.

"Laneti saklayacağım," dedi. "Eğer sen benim gerçek aşkımsan, ne seninle ne de onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Vanessa'nın ifadesi kararmış, odanın loş ışığında neredeyse tanınmaz hale gelmişti.

"Pranga istiyorsun," dedi, sesi kısık ve gözleri kısık. "Yalnız kalmak istiyorsun." Adam geri adım attı ve kadın da onu takip etti. "Gerçek aşkın öldüğünde terk edilmek. Gerçek aşk bittiğinde ortaya çıkan gerçeklerle tükenmek. Gerçek aşk. Siz romantikler hepiniz çok safsınız."

Güldü ve Eric kıpırdayamadan yüzünü ellerinin arasına aldı. Güçlüydü, Eric'ten çok daha güçlüydü ve ona doğru eğilirken gözleri altın gibi parlıyordu. Onu geri iterek, kendisi ve masası arasında sıkıştırdı. Adam onu itmeye çalıştı. çekildi.

"Oh, Eric." Vanessa'nın parmakları şakaklarından boğazına kadar uzanan hassas çizgileri okşadı. Tırnakları boynuna batıyordu. "Çok güzel, ama içinde çok az şey var."

Başının yan tarafına bir fiske vurdu ve geri çekildi.

"Yani, anlıyorum," dedi ve onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Kızıl saçlı iyi bir zevke sahip sanırım. Ne yazık ki çok yakışıklısın. Ne büyük kayıp."

Eric dişlerini birbirine öyle sıktı ki gıcırdadı, ve kanın tadını aldı. Ne olduğunu anladığında öfke, durgun ve sakin, onu yerinde tuttu. Bu onu Serein Adası'na götüren vahşi öfke değildi ama daha derin bir şey.

"Merhaba Ursula," dedi Eric, masasının üzerindeki çakıya uzanarak. Adının tadı tuzlu su ve metaldi. "Sizinle kanlı canlı tanışmak ne güzel."

"Birinin eti olduğu kesin." Sırıttı ve iki elini de yanlarında gezdirdi. "Bana bu kadar kolay inanman çok nazikçe."

"Neden sadece beni öpüp bu işi bitirmiyorsun?" Eric sordu.

"Eğer beni o küçük bıçağınla bıçaklamaya çalışırsan ulaşmaya çalışıyorum," dedi. "Daha büyük düşünmeyi öğrenmelisin, aşık çocuk."

Eric ofladı, sağlıklı düşünemeyecek kadar öfkeliydi. "Bir şey için bana canlı mı ihtiyacınız var?"

"Oh, Eric," dedi ve onun yanağını okşadı. "Evlendiğimizde, sana şimdi ne kadar yalan söylersem söyleyeyim ya da ne kadar

Sen çabucak ölürsen, kağıt üzerinde Vellona'nın varisi ben olacağım ve önemli olan tek şey kağıt üzerindikiler. Sözleşmeler benim için uzmanlık."

"Krallık sizden nefret edecek," dedi Eric. "Seninle her adımda savaşacaklar. Vellona'ya kağıt üzerinde hükmedebilirsin ama asla gerçek anlamda sahip olamayacaksın."

"Oh, istemiyorum. Sonsuza kadar değil." Sanki odada kötü bir şey varmış gibi burnunu kıvırdı ve elini salladı. "Yine de diğer pek çok dar görüşlü insan onu istiyor ve bir bedel karşılığında ona sahip olabilirler. Onlar bana bu bedeli ödeyene kadar donanmanızı, ordunuzu ve hazinenizi kontrol edeceğim."

Eric homurdandı ve ona doğru atıldı.

"Otur." Boğazındaki kabuğa dokundu.

Kabuk parladı ve Eric'in bedeni itirazlarına rağmen itaat etti. "Yani düğün günümde öleceğim," dedi. "Evliliği beni öldürecek bir öpücükle mi mühürleyeceksin?"

"Evlilik bir öpücükle mühürlenir, öpücük nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın." Güldü. "Neden? Sessiz küçük kız arkadaşını öpmeyi mi umuyorsun? Ben buradayken hâlâ onun peşinde olman çok aşağılayıcı. Ona söylediğim gibi flört bile etmiyor. O tavsiye bedavaydı, biliyorsun. Bunu nadiren yaparım. Zahmet etmemem gerektiğini bilmeliydim."

Eric'in içini bir korku ürpertisi kapladı ama Ursula'nın onu tuttuğu şey hareket etmesini engelledi.

"Ariel'e ne yaptın?" diye sordu. "Her ne anlaşma yaptıysa, ben-"

Ursula bir parmağını kaldırdı ve Eric'in ağzı kapandı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın tekrar açamadı.

Ursula, "Bana teklif edebileceğin hiçbir şey, onun anlaşmasının sonunda bana kazandıracaklarıyla kıyaslanamaz," dedi. "Seni istemedi bile, biliyorsun. Karada macera istiyordu. Ben sadece bunun" -elini ona doğru salladı- "imkânsız olacağını düşündüm. Yine de fark etmez. Sonunda gidiyorum hak ettiğimi almak için."

Eric ağzını kapalı tutan büyünün çözüldüğünü hissetti ve dişlerini sıkarak, "Hiçbir şeyi hak etmiyorsun," dedi.

"Oh, tatlım," Vanessa ellerini indirdi ve kabuklu kolyesini kavradı. "Bana verebileceğinden çok daha fazlasını hak ediyorum ama şimdilik bu kadar yeter."

Sonra gözleri boğazındaki deniz kabuğu kadar parlak bir şekilde parlayarak şarkı söyledi.

I 9

Bridge

ERIC o gece garip bir şekilde uyudu. Rüyasında boğulduğunu ve kurtarılamadığını, denizin altında gizlenen karanlığın sessiz derinliklerine gömüldüğünü gördü. Yalnız değildi ama diğerlerinin de kendisiyle birlikte aşağıya sürüklendiğini göremiyordu.

Karanlıkta parlayan kırmızı ışıklar ve parmaklarından kayan soğuk eller inişini kesintiye uğrattı. Yüzmeye ve onlara tutunmaya çalıştı. Panik göğsünü dövüyordu.

Eric sarsıldı.

"Günaydın, tatlım." Vanessa'nın sesi onu deniz gibi yıkadı ve rüyalarından sürükledi. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi," dedi ama sesinde bir sorun vardı. Sesi hep böyle düz mü çıkıyordu? "Burada ne yapıyorsun?"

Soluk mavi ve beyazdan oluşan hafif bir günlük elbise giymiş olan Vanessa, yatağının yanındaki sandalyeye tünemişti. Koyu renk saçları başında bir taç şeklinde toplanmıştı ve aile yüzüklerinden biri elinde duruyordu.

"Gözüme uyku girmede," dedi ve gülümsedi. "Düğün için çok heyecanlıyım."

Max ona homurdandı ve Eric ayağıyla onu dürttü. "Evet, düğün. Elbette," dedi Eric. Max'in sesini duyabiliyordu. Kelimeler ağzından çıkıyordu ama onları kontrol edemiyordu. Sanki rüyasında olduğu gibi hâlâ boğuluyor gibiydi ve duyguları boğuklaşmıştı.

dalgalar. Kalbi daha hızlı atıyordu ama bu sevinç ya da korku olabiliirdi. İkisini de hissedemiyordu. "Başlamamız gerek hazırlıklar."

Vanessa, "Bırak onu personel düşünsün," dedi ve başının üstünü okşadı. "Çabuk giyin de Grimes'la evlilik sözleşmesi hakkında konuşmaya gidelim."

"Grimsby," diye içgüdüsel olarak düzeltti ve başını salladı. "Elbette. Şimdi giyineceğim."

Son seyahatlerinden dolayı ağrıyor olmalıydı, çünkü taşınmak çok yorucuydu. Max giyindiği süre boyunca mızmozlandı. Eric'in başının arkasında sıkıcı bir ağrı vardı, sanki biri zihnine bir ip dikmişti ve birkaç dakikada bir çekiştiriyordu ve Vanessa onu makamına daha uygun bir şeyler giymesi için kamarasına geri gönderdiğinde iniltisini tutamadı. Elbette haklıydı, ama altın düğmelerin şingirtisi ve Paltosundaki amblem baş ağrısını daha da kötüleştirdi. Max de uslu durmuyordu.

"Çekil!" Eric üstünü değiştirirken Vanessa çığlık attı.

Max arka ayakları üzerinde yükselmiş, ön pençelerini Vanessa'nın omuzlarına koymuştu. Kolyesini ısırıldı ve Vanessa ondan uzaklaştı. Bir eliyle burnuna vurdu.

"Eric!" Tökezleyerek uzaklaştı ve Max'in ulaşamayacağı bir masanın üzerine tırmandı. "Onu benden uzak tutun!"

Eric iki kez ısıklık çaldı ve Max dört ayak üzerine düştü. Vanessa'ya havlamaya devam etti. Ses Eric'in beynini deldi. O başını ovuşturdu.

"Max, sessiz ol lütfen," diye mırıldandı.

Max yumuşak bir havlama sesi çıkardı ve bacaklarının etrafında dönerek Eric'e doğru ilerledi. Eric'in yan tarafına burnunu soktu.

Eric Vanessa'ya, "Artık aşağı inebilirsin," dedi.

Vanessa burnunu çekti. "Gelmeyeceğim. Onu odana kilitle." Güldü.

"Eric," diye tısladı ve deniz kabuğu kolyesinin parıltısı gözüne çarptı. "O küçük canavarı al ve onu

yatak odan."

Acı Eric'in zihnini bulandırdı. Bir şey söylemek istemişti ama şimdi aklına gelmiyordu.

Max'e, "Hadi dostum," diye mırıldandı ve köpeği uzaklaştırdı. "Seni sonra görmeye geleceğim, tamam mı?"

Baş ağrısı ancak yatak odasının kapısı kapandığında hafifledi.

"Çok daha iyi. Şimdi gidip adamını bulalım ve Vanessa elbisesini fırçaladı ve kolunu onunkine doladı.

"Hizmetçilerden birini çağırdım.

Onu bul ve bizimle giriş salonunda buluşmasını söyle. Ondan sonra, gelinliğimi diktireceğim ve düğün gemisinde olacağım, bu yüzden diğer her şeyle ilgilenmeniz için size güveniyorum."

"Yapacağım," dedi Eric. "Sen ne istersen."

"Bunu duymak hoşuma gidiyor."

Vanessa onu giriş holüne götürdü. Grimsby zaten oradaydı, sırtı dik ve meraklıydı. Şato hareketliydi, insanlar sağa sola çiçek taşıyor, terziler koridorlarda kumaş taşıyorlardı. Vanessa o uyurken çok meşguldü.

"Eric," dedi Grimsby, onları merdivenlerin dibinde karşılayarak. "Neler oluyor?"

"Grimsby, sana Vanessa'yı, gerçek aşkımı takdim etmek benim için büyük bir zevk." Eric ona Vanessa'nın sol elini uzattı ve parmağındaki yüzük gözden kaçmadı. "Onu buldum ve benimle evlenmeyi kabul etti."

"Evet, dün gece bahsetmiştin," dedi Grimsby, Eric'in onu Vanessa'yı ve evlerini bulduğunu itiraf etmek için uyandırdığı erken saate rağmen hiç de kötü görünmüyordu.

planlanmış evlilik. Doğru dürüst bir tanışma için elbette çok geç olmuştu ama Vanessa Eric'e yardım etmişti.

tam olarak ne söyleyeceğini pratik ediyordu. Grimsby başını

Vanessa'ya doğru eğdi ve ona baktı. "Büyük bir sürpriz oldu." Vanessa, "Ben de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi,

elini uzattı. "Eric ve ben evlenmek için sabırsızlanıyoruz."

"Öyle dedi." Grimsby dudaklarını onun elinin arkasına değdirdi ve Eric'e baktı. "Onu kurtardığın için teşekkür ederim.

Eric'i geçen gün sahilde gördüm, ama sormam gerek: neden gittin?"

"Her şeyden çok etkilenmiştim ve onun kim olduğunu bilmiyordum." Vanessa kendini onun yanına daha da yaklaştırdı ve elini onun koluna koydu. "Dün geceye kadar onun gerçek aşkım olduğunun farkında bile değildim, ama çok iyi anlaşıyoruz. Bu çok doğal."

"O benim hayatımı kurtardı, Grimsby," dedi Eric. Adamın bütün

Eric'in dilinde isim garip bir his uyandırıyor ama ona başka bir isimle hitap etmeye de dili varmıyordu. "O benim gerçek aşkım."

Kelimeler anlayamadığı bir şekilde canını yaktı.

"Şey, Eric..." Grimsby ikisini de hafifçe selamladı ve Eric kaşlarını çatıldığını sandı. "Görünüşe göre yanılmışım. Bu gizemli kızınız gerçekten de var ve çok güzel. Tebrikler, canım."

Vanessa Eric'in kolunu sıktı.

Eric, "Mümkün olan en kısa sürede evlenmek istiyoruz," dedi.

Grimsby kravatıyla oynadı ve, "Evet, elbette Eric, ama bu işler zaman alır, bilirsin," dedi.

"Bu öğleden sonra, Grimsby." Eric'in bunu yapmasını istememişti.

Ama kelimeler çoktan ağzından çıkmıştı ve başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Grimsby itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama kendini durdurur gibi oldu.

"Pekâlâ Eric," dedi Grimsby, daralan bakışları Vanessa'nın prensin kolunu kavrayışına kaydı. "Eğer istediğinin bu olduğundan eminsen."

Üstlerindeki merdiven boşluğunda kırmızı bir parıltı gözüne çarptı.

Ariel konuşmalarına kulak misafiri olmuştu. Onun keskin soluğunu ve kaçan ayak seslerini duyduğu anda Eric öne doğru atıldı ama nedenini anlayamadı.

"Ari'yi istiyorum."

Göğsündeki sızı şakladı. Eric sarsıldı ve ona bağırmak için ağzını açtı. Vanessa'nın parmakları Eric'in

ve onu kurtardığında söylediği şarkıyı mırıldandı. Düşüncelerini bastırdı ve onları yıkadı. Ondan uzaklaşamıyordu.

Vanessa başka bir alçak sesle onun sözünü kesti. "Vellona'nın mümkün olduğunca çabuk emin ellerde olmasını istiyoruz."

Ah, evet. Onun istediği de buydu.

Grimsby Vanessa'ya bir bakış fırlattı. "Senin için düğüne davet etmemiz gereken biri var mı? Aile ya da arkadaşlar, belki? Tebriklerimizi nereye gönderelim?"

"Bunu ben hallederim," dedi, gözlerini ona dikerek. "Bir şekilde yardım etmeme izin vermelisiniz." Grimsby Kapının yanında bekleyen hizmetkârlardan birini işaret etti. "İyi bir çocuk ol ve Leydi Vanessa'nın göndermesi gereken mesajları bugün olabildiğince çabuk ilet."

Çocuk başıyla onayladı ve Vanessa'nın yanında bekledi.

Vanessa dişlerini sıkarak, "Teşekkür ederim," dedi ve Eric Bir şeyi kaçırdığından emindi ama ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Mükemmel," dedi Grimsby başıyla selam vererek. "Yardıma ihtiyacınız olursa, istemeniz yeterli."

"Şimdi, Eric, tatlım, evlilik duyuruları üzerinde çalış ve düğün belgelerini imzaladığından emin ol. Kontrat," dedi Vanessa. "Seninle gemide tekrar görüşürüz."

Eric hâlâ ne olduğunu hatırlamaya çalışarak, "Evet Vanessa," dedi.

sözünü kesmeden önce söylemek istemişti.

Kız Eric'in elinden kurtulup koridora doğru kaydı ve Eric kız gözden kaybolana kadar bakışlarını ondan çekemedi.

Grimsby onu güçlükle bastırdığı bir kuşkuyla izledi. "Şimdi ortaya çıkması bizim için ne büyük şans," diye mırıldandı. Adam. "Çabuk bir evlilik size hiç yakıştırdığım bir şey değil."

"Sesi mükemmel, biliyorsun, ruhu da bir o kadar lekesiz. Beni -bir yabancıyı- fırtınadan kurtarmak için hayatını tehlikeye attı. Tam da lanetin tarif ettiği gibi." Eric'in eli dışarı fırladı ve Grimsby'nin bileğini kavradı. "Ailemin ve sarayın geri kalanına duyuru yapmama yardım eder misin?"

Grimsby Eric'in elini tuttu ve çekip aldı. "Elbette Eric, ama sana ne oldu böyle?"

"Gerçek aşkı buldum, Grimsby," dedi Eric. "Bu heyecanlanmak için yeterli bir neden değil mi?"

Grimsby sadece kaşlarını çatı, hiç hevesli görünmüyordu ama Eric ona aldırmadı. Her şeyi Vanessa'nın istediği gibi halletmesi gerekiyordu. Dün geceki açıklaması çok mantıklıydı ama Eric şu anda tüm ayrıntıları tam olarak hatırlayamıyordu. Duyuruları yazdığı ve hazır olduğundan emin olduğu sürece, yine de memnun olacaktır. Bütün onu memnun etmekte.

Sessizce yürüdüler. Grimsby'nin sessiz öfkesi Eric'i tedirgin etmiş, onu kararsız ve gergin bırakmıştı. Grimsby, Eric'in çalışma odasındaki tuhaf düzensizliği burun deliklerini kabartmaktan başka bir şey yapmadan inceledi ve Eric iç çekerek masasına oturdu. Çekmeceden bir tomar kâğıt çıkardı. Duyurular yeterince kolaydı. Tek yapması gereken farklı lordlara birkaç mektup hazırlamak ve sonra bunları diğerleri için temel bir şablon olarak kullanmaktı.

Grimsby, Eric'in masasının önünde volta attı ve ilk mektubu incelemesini izledikten sonra, "Vanessa'nın bir soyadı var mı?" diye sordu.

Eric ilk mektubu bir kenara bırakarak, "Elbette biliyor," dedi. Brackenridge'e gönderilmişti ve her şey düşünüldüğünde yeterince pişmanlık duyduğunu umuyordu. Vanessa'yı Vellona'nın yöneticisi olarak protesto etmeyeceklerinden emin olduğu sürece

"Ne oldu?"

"Neymiş o?" Eric sordu.

"Eric." Grimsby inledi ve Eric'in masasına bir sandalye çekti. Yan yana oturuyorlardı ama Eric hâlâ

denizler uzakta. "Eric, aylardır beni hızlı bir evliliğin ne sorunlarımızın çözümü ne de senin istediğin şey olduğuna ikna etmeye çalışıyorsun. Vellona'nın karşı karşıya olduğu daha önemli meseleler olduğunu söylememiş miydin? Ursula dün buraya gelmiyor muydu?"

"En iyisi bir an önce evlenmek, bir öpücükle öldürülmeyeceğimden emin olmak ve Taç giyme törenime bu kadar yakın bir zamanda nişanlanmamam saray üyelerini kızdırdı." Eric, Glowerhaven için yazdığı mektuba imzasını attı ve tüy kalemini kâğıttan uzaklaştırdı. "Aradığım kişi o, Grimsby. Sesini duyana kadar bekle. Nerede olsa tanırım."

"O zaman nişanlan!" Grimsby ellerini havaya kaldırdı. "Onu öp ve bu işi bitir, ama onunla bu kadar çabuk evlenmek?"

"İlk öpücüğümüzün düğünde olmasını istiyor," dedi Eric. "Böylesi daha romantik olacak."

Grimsby gözlerini kıstı. "Serein Adası konusunda ne yapacağız?"

Eric irkildi. "Ne?"

"Serein Adası. Annen. Hayalet gemi. Onlar hakkında ne yapacaksın?" Grimsby kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Vanessa'nın seni tehdit eden tüm sorunları çözemeyeceğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Saçmalama," dedi Eric. "Tabii ki yapabilir. Vanessa ne yaptığını biliyor."

"Nasıl? Kim o?" Grimsby boncuk gözlerini daha da kısmıştı. "Peki ya Ariel?"

"Peki ya Ariel?" Görüşü aniden bulanıklaşan Eric gözlerini ovuşturdu ve ellerine bulaşan yaşlara bakarak kaşlarını çatı. Onları pantolonuna sildi.

Grimsby sandalyesini Eric'e yaklaştırdı ve elinin tersiyle Eric'in alnına bastırdı. "İyi misin? Daha dün gece ona kur yapmaya hazırdın."

Eric geri çekildi. "Ariel'e tutulmamın bir önemi yok. O benim gerçek aşkım değil. Vanessa."

Eric ne yaptığını bildiğine dair Grimsby'ye güven vermek için ona gülümsemeye çalıştı ama Grimsby'nin kaşlarını çatarak cevap vermesinden Eric'in bunun işe yaradığından emin olmadığı anlaşıyordu. Grimsby'nin mırıldanmalarına aldırmadan mektupların geri kalanına döndü. Adam eninde sonunda her şeyi kabullenecekti. Vanessa onu çözecekti.

Çalışma odasının kapısı çarparak açıldı ve Eric masasının üzerine bir şişe mürekkep döktü. Grimsby irkildi ve ayağa fırladı. Vanni kapı aralığında duruyordu.

"Düğün mü?" diye neredeyse çığlık atacaktı, yanakları pembeleşmişti ve Eric'i işaret etti. "Evleniyor musun?"

Gabriella başını Vanni'nin omzunun üzerinden uzattı ve Eric'e başını salladı. "Körfezdeki dedikodu değirmeninden duyduk ve daha önce haberimiz olmadığı için üzgünüz."

Eric dökülen mürekkebi boş kâğıt parçalarıyla sildi ve Vanni ile Gabriella'nın arkasından odaya giren Nora'ya ters ters baktı. "Sen de mi bana kızmaya geldin?"

"Hayır, koşmaya başladı," diye mırıldandı Nora ve Gabriella'yı işaret etti, "ben de peşinden gittim. Düğünle ilgili değil de ilginç bir şey olduğunu düşündüm."

Vanni onun yorumunu elinin tersiyle itti. "Asıl önemli olan neden bugün? Sen ve Ariel daha yeni tanıştınız."

Eric'in başının arkasında bir baş ağrısı daha belirdi. "Ariel'in bununla ne ilgisi var?" Eric sordu.

Grimsby, "Ariel'le evlenmiyor," dedi ve Eric'in üzerinde çalıştığı mektupları topladı. "Ariel'le evleniyor. Vanessa."

"Kim?" diye sordu Gabriella.

"Evet, dün gece bana anlattığında ben de bunu sormuştum," dedi Grimsby. Eric'in yazdığı mektupları okudu ve yüzü kızardı. Boğazını temizledi ve sonra titreyen elleriyle mektupları Gabriella'ya uzattı. "Vanessa, Eric'in dün gece sahilde bulduğu gerçek aşkı."

"Sanki hain bir komploymuş gibi konuşuyorsun," diye mırıldandı Eric. "Yürüyüşe çıkmıştı."

Grimsby, "Kötü bir şey ima etmekten nefret ederim," dedi. Dudakları büzülmüştü ve alnında mutsuz bir yarık vardı. Gabriella ve Vanni'ye yalvaran bir bakış attı. "Vanessa oldukça büyüleyici."

Grimsby'nin yanındaki Gabriella mektupları okurken gerildi, parmakları sayfaları fazlasıyla sıkıyordu. Nora omzunun üzerinden okudu ve Eric'e baktı. Gabriella mektupları Vanni'ye uzattı.

Grimsby sırayla her birine bakarak, "Her birinizin bu düğünde bize elinizden geldiğince yardımcı olacağınıza inanıyorum," dedi. "Eric'in istediği de bu, değil mi Eric?"

Vanni mektuplara baktı, gözlerini bir kez Eric'e kaldırdı ve onları Gabriella'ya geri verdi. "Elbette. Neye ihtiyacınız varsa."

Eric güldü. "Duyurular gerçekten de herkesin okumasını gerektirecek kadar kötü mü?"

"Hayır," dedi Gabriella sıkı bir gülümsemeye. "Sadece evrak işlerini halletmenize şaşırdık."

"Esprilerinizi akşam yemeği konuşmalarına saklayın," dedi Eric. "Yemeğe ve müzisyenlere ihtiyacımız olacak ve körfezde davet edilmesi gereken herkesin bilgilendirilmesi gerekecek."

"Vanni ve ben yemeklerle ve konukları uyarmakla ilgileneceğiz." Gabriella mektupları Grimsby'ye geri verdi. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin."

"Yapacağız. Uğraşmamız gereken epeyce siyasi konu olacak," dedi Grimsby. Dikkatini Nora'ya çevirdi. "Eminim ki kaptanınız Eric evlendikten sonra Vanessa'nın Vellona'nın ve ona bir şey olması durumunda korsanlarla yaptığı sözleşmelerin mirasçısı olacağını bilmek isteyecektir."

"Yaparlardı," dedi Nora ve elini uzatarak Grimsby. "Mesajı ileteneğim ve düğün gemisi için size bir mürettebat bulacağım."

"Bunları neden istesin ki?" diye fısıldadı Vanni.

Nora homurdandı. "Çöküş mü? Zevk mi? Eğer bir adamın yemeğini zehirleyeceksen, kendi yemeğinin tadını çıkarmamak için bir neden yok."

"Lütfen üzücü benzetmelerinizi kendinize saklayın." Grimsby elindeki harfleri sallayarak konuştu. Eric neden bahsediyor olabileceklerini anlayamadı.

Biri kapıya sertçe vurarak diğerlerini susturdu ve Eric sandalyesinde geriye yaslandı. O alacaktı Bu sabah hiçbir şey yapılmadı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve Ariel içeri süzüldü. Gözleri kan çanağına dönmüş ve sulanmıştı. Eric masasının kenarını kavradı.

"Ariel. Çok güzel," dedi Grimsby, diğerlerini kapıdan kovarak. "İçeri gel. Eric'in seninle konuşmak istediği bir şey var."

Eric panik içinde Grimsby'ye baktı. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Ariel'e. Ona baktı ve zihni bomboş kaldı. Göğsü boş hissediyordu.

"Eric," dedi Grimsby, elindeki mektuplar sallanırken. "Konuş."

Ama Eric'in dikkati Grimsby'nin elindeki, dağınık el yazısını görebildiği duyurulara takılmıştı. Sayfada sadece iki kelime vardı.

Bana yardım et.

Eric bunu yazdığını hatırlamıyordu. Bu ne değildi Vanessa ondan bunu yapmasını istemişti ama Grimsby, Eric daha yakından bakamadan kapıdan dışarı fırladı.

Ariel Eric'in masasına temkinli bir şekilde yaklaştı. Tereddüt canını acıtıyordu ama onu rahatlatmaya da gücü yetmiyordu. Sanki bunu yapma ihtiyacı oradaydı ama diğer sorumluluklarının altında gömülü kalmıştı. Bunu yapmazsa Vanessa çok kızacaktı.

Her şey bitmişti ve onun olası hoşnutsuzluğuna dair düşünceler diğer her şeyi gölgeliyordu.

Ariel sessizliğin sürmesine izin verdi. Masasının önünde topukları üzerinde sallanıyor, ellerini önünde iki yana açıyordu. Gerginliği içine sızdı.

"Seni istiyorum," dedi ve çenesi sıkıca kapandı. Yorgunluğu ve heyecanı birbirine karışmıştı. Eric çenesini ovuşturdu.

yüz. Bu da nereden çıkmıştı? "Yani, seni düğünde istiyorum. Lütfen. Benim için anlamı çok büyük."

Ariel derin bir nefes aldı, yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve masaya iki kez vurdu.

Eric bu cevap karşısında irkildi. "Ariel, anlamıyorsun. Seninle konuşacaktım ve buldum..."

Sanki bir el boynuna dolanmış gibi boğazı düğümlendi ve Eric dişlerini sıktı. Baş ağrısı arttı.

"Şarkı söylüyordu," dedi ve şarkısının ne kadar büyüleyici olduğunu anlatmaya çalıştı. Vanessa'nın ne kadar çekici olduğunu açıklaması gerekiyordu. İhtiyacı vardı...

Ariel onu durdurmak için iki elini de kaldırdı. Ona "iste" anlamında bir işaret yaptı ve sonra etraflarındaki dünyaya el salladı. Eric yutkundu.

Konuşmak cam yutmak gibiydi.

"Hayatımın geri kalanını gerçek aşkımla geçirmek istiyorum," dedi sorusuna cevap olarak ve sesi kırıldı. Cildi çok gergin, çok sıcaktı, sanki aniden iki Eric varmış gibi etini paylaşıyordu ve ikisi de bundan memnun değildi. Acı dindi ve Eric mırıldandı, "Vanessa'yı duydum. O benim gerçek aşkım. Tek düşünebildiğim o."

Ariel konuşmaya çalışır gibi ağzını oynattı ve başını salladı. Güneşi işaret etti.

"Zaman mı?" Eric sordu ve kız başını sallayınca gülümsedi. "Alacakaranlıkta evleniyoruz."

Bu sözler üzerine durakladı, görünüşe göre derin düşüncelere dalmıştı.

Sonra önce kendisini, sonra da onu işaret etti.

Elini göğsünden yüzüne doğru götürdü. Yavaşça, dudaklarını bir gülümsemeye dönüştürdü.

"Mutlu olmamı mı istiyorsun?" diye sordu. Kadın başını salladı.

Olmadığını söylemeye çalıştı. Dilini dişlerinin arasından çıkarmaya ve "Bu beni mutlu etmeyecek" demeye çalıştı. Sadece boşuk bir nefes kaçtı.

Dışarıda, koridorda şarkı sesleri yankılanırken Ariel'in kaşları birbirine çarptı. Eric'in söylemek istediği her şey yok olmuştu.

"Mutluyum," dedi. "Hayal edebileceğinizden çok daha fazla ve bunu benimle birlikte kutlamanızı istiyorum."

Ariel keskin bir nefes aldı, gözlerinin kenarlarında yaşlar birikiyordu.

Eric onları uzaklaştırmak için uzandı ve başparmağı kızın tenine dokundu ve-

Bir anılar silsilesi -solgun omuzlarına dökülen şafak gibi kızıl saçlar, onu tehlikeden uzaklaştırmak için bileklerini sıkıca kavrayan güçlü eller ve ılık kumda kararsız ayakların sürünmesi- zihninin yüzeyinin altında titreşti. Lagünde neredeyse öpüşüyorlardı ve o hiç korkmamıştı. O kadar emindi ki-

Çalışma odasının kapısı kırılarak açıldı.

"Eric!" Vanessa süzülerek odaya girdi ve onunla Ariel'in arasına girdi. "İşte buradasın. Her yerde seni arıyordum."

Vanessa'yı görünce kafasındaki sis dağıldı. Eric onun yanına doğru ilerlerken elini tuttu. Dünya keskin ve berraktı ve Ariel'in üzerindeki belirsiz sis tamamen dağılmıştı. O önemli değildi. O hiçbir şey değildi.

"Duyurular üzerinde çalışıyordum ve arkadaşlarımı düğün hakkında bilgilendiriyordum," dedi, tüm dikkati Vanessa'daydı.

Başka bir yerde nasıl olabileceğinden emin değildi. Sanki onu kendisine bağlayan bir ip vardı ve eğer arkasını dönerse bu ip onu boğacaktı.

"Çok iyi, tatlım." Vanessa omzunun üzerinden Ariel'e baktı. "Devam et... Affedersin, sen kimsin?"

Ariel odadan kaçtı ve Eric'in onunla ilgili kalan tüm düşünceleri de onunla birlikte yok oldu.

Dead in the Water

Günün geri kalanı bulanıktı. Vanessa onu korkutup kaçırdıktan sonra Ariel onunla konuşmak için geri dönmedi ve Eric bunu biliyordu.

onu rahatsız etmeliydi. Ariel onun arkadaşıydı ve Vanessa onu bir çöp gibi bir kenara atmıştı. Bu çok üzücüydü.

Ama hiçbir parçası üzgün hissetmiyordu.

Kendini boş, içi boşalmış hissediyordu ve hiç dolu olduğunu hatırlamıyordu. Unuttuğu şeyler olduğunu biliyordu - yapmak istediği şeyler, yapması gereken şeyler, yapmaması gereken şeyler. Her şey çok önemsiz geliyordu.

Vanessa konuştuğunda gülümsemek ve başını sallamak daha kolaydı. Onu kamarasına götürürken düğün için hazırlanmaya odaklanmasını ve başka pek bir şey yapmamasını söyledi. Bundan sonra Carlotta'nın nazik bakımı altındaydı ve yıkanıp giyindi.

Yavaşça. Carlotta Vanessa ve düğün hakkında sorular sordu, Eric'in her cevabıyla birlikte kaşlarını çattı. Pek fazla cevabı yoktu ama bu garip değildi. Vanessa özel bir insandı.

Öğleden sonra, alacakaranlıktan bir saat önce, Grimsby Eric paltosunun kırıksıklıklarını düzeltirken Carlotta kenara çekilip ona fısıldadı. Gabriella ve Vanni, Grimsby'ye neler olduğunu soramadan ona düğün gemisine kadar eşlik etmeye geldiler.

"Grimsby'nin bir planı var," diye fısıldadı Vanni Eric'e, onu güvertenin arka tarafında misafirlerin arkasında bırakırlarken. "Merak etme."

Vanessa'nın birazdan Eric'e katılacağı kış tarafa yakın bir yerde duruyorlardı. Koridorda bir yürüyüş, hepsi bu. onu evliliğinden ayırdı.

"Endişeli değilim," dedi Eric. "Neden endişeleneyim ki?"

Vanni, yerlerine geçmeden önce Gabriella'ya sadece bir bakış attı.

Düğün töreninin başlayabilmesi için Vanessa'nın ortaya çıkmasını bekleyen Eric, devlet giysilerinin rahatsız edici derecede dar olan yakasını çekiştirdi. Bir nefes aldı ve geminin etrafına bakındı. Güverteden balina kemikleri kadar beyaz sütunlar yükseliyor, yeşil sarmaşıklar ve soluk pembe çiçekler onlara dolanıyordu,

Akşamın kızıl ışığı körfezin üzerine yayılıyordu. Pruvada, Vellona arması okyanus mavisinin büyük perdelerinin altında duruyordu, yıldızlar güneşte parlıyordu. Hepsinin üzerinde bir taç oturuyordu.

Güneş ufka değdi. Müzik yükseldi. Düğün davetlileri yerlerinden kıpırdandı, Vanni ve Gabriella'nın tanıdık yüzleri ona bakmak için sandalyelerinde dönüp durdu. Gabriella'nın ifadesi gergindi, saçlarını tutan yeşil eşarp sürekli uğraşmaktan kırıışmıştı ve Vanni giyinmişti. Bu Eric'i rahatsız etmeliydi ve o da bunu biliyordu. Yine de umursamaya cesaret edemiyordu. Bu iyi bir şey olamazdı.

Yumuşak ayak sesleri yaklaştı ve konuklar ayağa kalktı.

Sonunda gerçek aşkıyla evleniyordu ama içinde ne bir heyecan şimşegi ne de bir aşk çırpıntısı vardı. Belki de sadece kendi mutluluğunu ateşlemesi gerekiyordu.

Vanessa onun yanına süzüldü ve beyaz-pembe eteği pantolonuna sürtünerek hışırdadı. Şeftali rengi gökyüzü kararmaya, kırmızı lekeli bir turuncuya dönüşmeye başladı.

"Hazır mısın, tatlım?" Vanessa sordu. Onun koluna girmede. "Yürü."

Eric, Max'in iniltisini duyduğunda bile başını önüne bakmaktan kaldıramadı.

Sunak iki düzine adımdan fazla uzakta değildi ama her adım sonsuzluk gibiydi. Davetliler, mihraba doğru

aynı kasvetli ifadeler. Cenazedeymiş gibi görünmeyen tek kişi Sauer'di ve bu da çoğunlukla kırmızı ceketlinin suçuydu.

Eric ve Vanessa daha da küçük olan rahipten önce küçük sunağa ulaştılar ve Vellona'nın tacı üzerlerinde belirdi.

Mavi perdeler masanın arka planında karanlıktı.

Max, Grimsby'nin yanında tasmaını çektiştiriyordu. Eric geri çekilip onu rahatlatmak istedi ama Vanessa bundan nefret ederdi.

Eric onun bundan nefret etmesinden nefret ediyordu. Geri çekilip Max'i sakinleştirmeye çalışmamasından bile nefret ediyordu.

"Hoş geldiniz!" dedi rahip ve sesi bırakın diğerlerini, Eric'in bile duyabileceği kadar yüksek değildi. "Sevgili çiftimiz, bugün burada bu iki aşk kuşunun evlilik bağıyla bağlandığını görmek için toplandık."

Rahip konuşmasına devam etti ve güneş alçaldı.

"... sen, Eric, Leydi Vanessa'yı yasal olarak İkiniz de yaşadığınız sürece evli kalacak mısınız?" diye sordu rahip sonunda.

Eric durakladı. Gerçek aşk, ezici ya da vasat ya da bu boş duygu her neyse, öyle hissettirmemeliydi. Bu her şeyi kapsayıcı ve tutkulu olması gerekiyordu. Mutlu olmalıydı.

En son ne zaman gitmişti? Dün gece mi? Van'la tanışmadan önce-

Vanessa kolunu sıktı, tırnakları kolunu deldi ve Eric düşünmeden konuştu. "İstiyorum."

Bir martı ciyaktı. Rahip durakladı, yukarı baktı. Eric bakıp neler olduğunu görmek istiyordu ama Vanessa onaylar mıydı? sorusu kafasının içinde tekrarlanıp duruyordu. O yapmadı

hareket etti ve Vanessa ondan uzaklaştı. Bir kuş sürüsü pruvayı yırtarak Vanessa'yı Eric'ten uzaklaştırdı. Rahip podyumun arkasına saklandı.

Kanatlar ve perdeli ayaklar Eric'in omuzlarını tırmaladı ama yine de hareket edemedi. Sürü tekrar üzerlerine çullandı, yarısı yenmiş balıkları ve yosunları güverteye bıraktı. Vanessa çığlık attı,

ve konuklar kış tarafa doğru dağıldılar. Su gemiye çarparak onu salladı. Gemi ciddi bir şekilde yan yattı.

"Eric!" Vanni seslendi.

Eric ona cevap bile veremedi. Dünya beyaz tüylerden oluşan bir girdaba dönüşürken kolları titriyordu. Kendini hareket etmeye zorladı, geminin eğiminin onu yana doğru sürüklemesine ve etrafında döndürmesine izin verdi. Sahne, kuşların güvertedeki konukları süpürdüğü ve yengeçlerin askeri bir hassasiyetle koşuşturduğu ürpertici bir bulanıklık içinde oynadı. Bir çift deniz aslanı güverteden Vanessa'ya doğru kayarak kalabalığa karıştı. Vanni ve Gabriella bazı konukları kaptanın kamerasına götürdüler. Nora endişeyle küpeştenin üzerinden baktı.

"Neden bunu planlamadık?" diye sordu Grimsby.

"Bir cadıyla savaşmaya hazırlandık!" Sauer omuzlarından bir denizyıldızı koparıp Grimsby'ye fırlattı. "Bir insan neden bunu planlar ki?"

Bir deniz aslanı Vanessa'ya çarptı ve onu pastanın içine fırlattı. Vanessa çığlık atarak yüzünden tereyağı kremasını ve tuzlu suyu fırlattı. Bacakları sırlıklam elbisesine dolanmıştı.

"Eric!" Gabriella Vanni'nin diğer deniz aslanından uzaklaşmasına yardım etti. "Haydi!"

O istedi. Buna ihtiyacı vardı. Ayaklarını sürüyerek ilerledi, her hareket acı verici ve yavaştı. Düğün konukları dağılmış ve panik içindeydi, azgın deniz yaratıkları tarafından istila edilmişlerdi. Herkes saklanacak bir yer bulmaya ya da denize düşmek yerine güvertede dik durmaya çalışıyordu.

Vanessa'nın gözleri Eric'e dönüp kısıldı ve ayağa kalkmasına yardım etmesi için korkmuş konuklardan birini kullandı. İşini bitirdikten sonra onları bir kenara fırlattı.

"Sakın bırakma-" Bir dalga geminin yan tarafını süpürdü ve sırtına çarptı.

Batan güneş kadar kızıl saçları Eric'in bakışlarını yakaladı. Ve sonra Ariel, nefes nefese ve iliklerine kadar sırlıklam bir halde, bir mazgal deliğinden güverteye sürünerek çıktı ve tökezleyerek ayağa kalktı.

Kızı fark eden Vanessa, Ariel'e doğru hamle yaptı, ama bir Cılız martı onun kolyesini gagasıyla yakaladı ve geri çekti.

"Oh, seni küçük..." Vanessa martıyı boğazından yakaladı ve döndürdü. "Bir top tüyün beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

Max, Grimsby'nin yanında hırladı. Köpek Eric'e mızımlandı ve sonra Grimsby'nin ipini koparıp Vanessa'ya doğru fırladı. Dişleri bacağının arkasına kilitlendi.

Çığlık attı ve martıyı düşürdü. Kolyeyi boynundan kopardı ve altın kabuk yere düştü. Vanessa'nın ayaklarının dibinde paramparça oldu.

Parçalardan altın rengi bir sis yükseldi, geminin ötesindeki batık güneşin koyu kırmızısına karşı parlaktı. Dallar birbirine dolandı ve tanıdık bir melodinin uzaktan gelen uğultusu Eric'i sarstı. Gözlerini kapattı, kurtarıcısının şarkısı güvertede yankılanırken ses ruhunun derinliklerine ulaştı. Çok güzel ve uhreviydi ve Vanessa'ya ait olduğunu düşündüğüne inanamıyordu. Ses Vanessa'da olmayan bir şekilde nazik ve kesindi. Triton'un hatırı için Carlotta'nın adını öğrenme zahmetine bile girmemişti. Eric gözlerini açtı.

Büyünün altın ışıltısı havayı ısıttı ve esintideki karahindiba tüyleri gibi Ariel'e doğru sürüklendi; Ariel'in ılık ılık gülümsemesi sesin berrak, çan sesine benzeyen tonuyla eşleşti. Ariel ellerini kaldırdı ve büyü hevesle ona doğru hareket etti. O da onu kavradı, sesi boğazına doğru çekti. Derisinin içine yerleşti.

Son bir nota daha çaldı ve Ariel'in teni, hava, dünya sihirle parıldadı.

Eric'in kafasındaki bulanıklık dağıldı. Vanessa'nın Eric'in üzerindeki etkisi kırıldı, vücudundaki gerginlik azaldı. Neredeyse sürekli olan baş ağrısı kayboldu ve Ariel'e uzanmaya çalıştı. Titreyen elleri havada kolayca hareket etti ve tekrar hareket edebildi. Dizlerinin üzerine çöktü, gözlerini Ariel'den alamıyordu. Ariel gülümsedi ve deniz aslanlarını işaret etti. Hemen uzandılar. Max onun etrafında neşe içinde dans etti.

"Ariel?" diye fısıldadı, sonunda konuşabilecek kadar özgürdü. Kız gülümsedi ve "Eric!" dedi.

Sesi ilk kez ona aitti ve muhteşemdi. Sahile geri dönmüştü, boğuluyordu ve bitkin düşmüştü ve onun sesi ciğerlerindeki havaydı. Buz gibi dalgaların üzerinde çalan kış çanları değildi. Daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Onun dudaklarındaki adı her şeydi.

Max Ariel'in üzerine atladı ve yüzünü yaladı. Ariel güldü, ama

Alışkın olduğu sessiz ama yine de güzel bir kadındı ve başını okşadı. Eric tökezleyerek ona doğru yürüdü.

"Ariel," dedi tekrar ve kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Eric! Hayır! Hayır! Ondan uzak dur!" Vanessa bağırdı. Sesi daha alçak ve sertti, Eric'in kulaklarını tırmalıyordu.

Eric onu bir süre daha oyaladı ve Ariel'i kendine çekti.

"Bunca zamandır sendin."

"Ah, Eric," dedi ve bu sözler bir ok gibi saplandı Eric'e.

"Sana söylemek istedim."

Sanki Sauer'in gemisine geri dönmüşlerdi, Kan Gelgiti önlerindeki denizden sızıyordu, kırmızı ve korkunçtu ve Ariel gemiden atlıyordu, ama bu sefer onunla birlikte atlıyordu.

Eric onu öpmek için eğildi.

"Eric!" Vanessa uludu. "Hayır!"

Ama adamın dudakları Ariel'inkilerle buluşmadan önce Ariel ürkerek ondan uzaklaştı. Batmakta olan güneşin kanlı kızıl ışığı üzerine vurunca yere yığıldı ve bacaklarını tuttu. Bir acı nefesi ve rahatsız edici bir çatırtı herkesi susturdu. Bacakları parıldadı ve birbirine kaynaştı. Derisinden yeşil pullar fıskırdı.

Bir denizkızının kuyruğu bir zamanlar bacaklarının olduğu yerde sallanıyordu.

Şok onu olduğu yerde dondurdu. Ariel'in kuyruğu güverteye çarptı, düşen ışıktaki yanardöner bir şekilde parlıyordu. Yelken bezinden başka bir şeye sarınmamış bir yabancı, krallık ya da yazılı dil hakkında hiçbir bilgisi olmadan ve çoğu kişi için sıradan olan şeylere odaklanmış sonsuz bir merakla sahilde belirdi

Başından beri bilmesi gerekirdi. Kurtarıcısı bir fırtına sırasında onu denizin derinliklerinden kurtarmış ve Vellona'nın güvenli kıyılarına kadar yüzdürmüştü. Of Tabii ki bir deniz kızıydı.

Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek için harekete geçti - ona söylememekte haklıydı, çünkü nasıl tepki vereceğini bilmesine imkân yoktu-.

Ama gürleyen bir kıkırtı onun sözünü kesti. "Çok geç kaldınız!" diye bağırdı Vanessa.

Eric onunla yüzleşmek için döndü ve tökezledi. Fırtına bulutları geminin üzerinde toplanmış, şimşekler gökyüzünü ağ gibi sarmıştı. Tüm şimşekler Vanessa'ya odaklanmış, yüzünü gölgeliyordu. Cildi dikiş yerlerinden patladı, renk bir zamanlar solgun olan etinde hipnotik girdaplar halinde dalgalanarak koyu bir mora dönüştü, aşağı indikçe siyaha doğru koyulaştı. Bacakları yanlardan ayrıldı. Kalınlaştılar ve büküldüler, etinden kıvranan altı dokunaç çıktı. Ellerini koyu renk saçlarında gezdirdi ve saçları parmaklarının altında beyaza dönüştü.

Düğünün geri kalan konukları çığlık atarak ondan uzaklaştı. Eric onunla Ariel'in arasına girdi.

"Oh, tatlım. Sıcak bir karşılama yok mu?" Dokunaçlarının üzerinde yükseldi ve ona doğru sıırttı. "Beni avlamak için bu kadar zaman harcadıktan sonra beni gördüğüne çok daha heyecanlanırsın sanmıştım."

Ursula.

Eric'in dün gece onu gerçekten düşünecek zamanı olmamıştı. Daha doğmadan onu lanetleyen bu kadın, son birkaç gündür sık sık hayal ettiği gibi nihayet karşısına çıkmıştı. Hazırlıklı olacağını, reddettiği bir evliliğe zorlandıktan sonra sarsılmayacağını varsaymıştı. Bu uygundu; nasıl tanışacaklarına dair seçimi bile ondan çalmıştı. İçini bir sıcaklık dalgası kapladı. Onu incittiği kadar incitmek istiyordu. Ona istediği her şeyi sunmak ve elinden almak. Ona kendini değersiz hissettirmek.

Ve bundan nefret ediyordu, ama ondan daha çok nefret ediyordu.

Ursula, Eric kıpırdayamadan öne fırladı, Ariel'i kaptığı gibi kendini küpeştenin üzerine çekti.

"Çok geç kaldın!" diye tekrarlardı Ursula. "Elveda, aşık çocuk." Eric hamle yaptı ama Ursula geminin yan tarafına atladı,

Eric'in elinden kurtulup Ariel'i kucağına aldı.

"Misafirleri uzaklaştırın," diye bağırdı Eric. "Gidip Ariel'e yardım etmeliyim."

Döndü ve Vanni ile Gabriella'yı yanında buldu.

Grimsby konukları kamaralara yerleştirip yollarından çekiyordu ve Sauer de dümendeydi. Gemi yavaşça dönmeye başlamıştı, yelkenlerinin olmaması aleyhlerine işliyordu. Kürekçiler hâlâ iyileşmeye çalışıyordu.

Vanni Eric'in elini tuttu. "Ursula'yla tek başına başa çıkamazsın. Malek'in ne dediğini unutma."

Eric kollarını Vanni'nin boynuna dolayarak, "Biliyorum ve ikinizi de seviyorum," dedi. Gabriella'yı gömleğinden yakaladı ve onu da kendine çekti. "Sauer ve Nora'nın gemiyi güvenli bir şekilde kıyıya geri götürmelerine yardım et."

"Eric," diye mırıldandı Gabriella onun omzuna doğru ve ona bakmak için geri çekildi.

Vanni başını salladı, parmakları hâlâ Eric'in ceketini sıkıyordu. "Hayır, biz de sizinle gelebiliriz. Grimsby ve Sauer herkes güvende olsun."

"İkinize de hayatım pahasına güveniyorum, ama daha da önemlisi, körfez konusunda size güveniyorum. Grimsby'nin yardıma ihtiyacı olacak.

Cloud Break'i tahliye ediyor," dedi Eric. "Ve Ursula Vellona'yı almak için burada değil. Yapabilirse yapacak ama her şeyden önce Ariel ve benim için burada. Onunla yüzleşecek olanlar biz olmalıyız."

"Tamam." Gabriella ona bir kez daha sarıldı ve Vanni'yi çekti. "Ama insanlar tehlikeyi atlatır atlatmaz, yardım etmek için geri döneceğiz."

Eğer Eric Ursula'yı yenemezse, en azından insanları ondan olabildiğince uzaklaştırabilirdi.

Düğün gemisi savaş için Eric'in düşündüğünden daha donanımlıydı ama tabancalar ve kılıçlar su altında işe yaramaz. Eric'in arkadaşları, Eric'in gelininin kılık değiştirmiş Ursula olduğunu fark etmiş olsunlar ya da olmasınlar, gemide bir kavga çıkarmayı planlıyorlardı. Eric ambarda iki zıpkın bulduğuna şükretti ve onları geminin sandalına fırlatarak, panik halindeki misafirlerin arasına daldı. Max, Eric'i güvertede buldu ve dişlerini bileğine geçirerek onu geminin kenarından uzaklaştırdı. Eric Max'in başını okşadı.

Eric birkaç saniyede bir denize bakarak, "Gitmeliyim dostum," dedi. Gemiden biraz uzakta suyun altında altın rengi bir ışık vardı ve Eric bu ışıktan korkuyordu. izini kaybediyordu. Sadece bir insan olduğu halde Ariel'e nasıl yardım edebilirdi? Diz çöktü ve kendini Max'ten kurtardı.

"Haydi. Grim gittiğimi anlamadan önce bırak gideyim."

Max sızlandı ve yüzünü yaladı ama güverteye geri koştu.

Eric sandalı dalgaların içine indirdi. İçine tırmandı, dalgalı deniz küçük botu bir ileri bir geri savuruyordu. Suyun içinden hâlâ büyüünün ışıltısını görebiliyordu ve ona doğru kürek çekti. Ursula'nın avantajı olacaktı ama bunun bir yardımı olamazdı. En azından durmuştu uzaklaşıyor.

Gemiden gelen boğuk bir çığlık dikkatini çekti. "Eric!"

Arkasına döndü ve inledi. Grimsby küpeştede durmuş, yüzünü buruşturuyordu.

"Eric!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Grim, onu bir kez kaybettim. Onu tekrar kaybetmeyeceğim!"

Eric ışığa doğru ilerledi. Grimsby sağ salim kıyıya döndüğü sürece bundan sonra dünyadaki bütün evrak işlerini şikâyet etmeden yapabilirdi.

Bir düzine iyi kulaç daha atan Eric, büyüünün parıltısının tepesindeydi. Kürek çekmeyi bıraktı ve bir zıpkın kaptı. O

denize daldı, balina sesine benzeyen sesler onu iliklerine kadar titretti. Suyun altında Ursula'yı seçebiliyordu, başında altın bir taç ve elinde büyük bir

Ellerinde parlayan bir mızrak vardı. Eric'in Ada'dan tanıdığı iki büyük yılanbalığı omuzlarına bir pelerin gibi kıvrılmıştı. Ariel'i bir kayaya yaslamış, mızrağını Ariel'in boynuna saplıyordu.

Öfke Eric'in içine işledi ve zıpkını fırlatmadan önce kolunu geri çekti. Zıpkın Ursula'nın kolunu keserek mavi bir kan bulutu çizdi. Ursula dikkati dağılmış bir halde dönerek ona baktı ve Ariel ondan uzaklaştı.

"Seni küçük trol!" Ursula mızrağını ona doğru kaldırdı.

Eric döndü ve yüzerek uzaklaştı.

"Eric!" Ariel'in sesi suyun içinde dalgalanıyordu, aynı anda hem uhrevi hem de tanıdıktı. "Dikkat et!"

Ursula dönüp yılanbalıklarına doğru tısladı. "Peşinden gidin!"

Yılan balıkları ona doğru ilerledi. Yüzerken çeneleri çalışıyor, dişleri ayaklarını gıcırdatıyordu. Eric'in göğsü ağrıyordu ve yüzeye çıktığında nefesi kesildi. Ciğerlerine hava doldu ve parmakları tekneye tutunmak için çabaladı. Yılan balıkları bacaklarına dolandı ve çekiştirdi. Okyanus suyu ağzını doldurdu.

Yılan balıklarından biri göğsüne ve kollarına dolandı. Diğer bacaklarının arasına dolandı. Onu gittikçe daha derine çekiyorlardı ve Eric'in gözlerinde tuz yanıyordu. Tutuşlarına karşı mücadele etti, ama kurtulmaya çalıştığı her seferinde dişleri ellerini ısırdı. Mavi ve sarı bir bulanıklık, onları Serein Adası'na kadar takip etmiş olan aynı parlak balık, yılan balıklarına doğru uçtu ve birinin kafasına çarptı. Bacaklarına dolanan yılanbalığı titredi ve kendini bıraktı. Yengeçten kurtulmaya çalıştı.

kuyruğuna yapışmış. Diğer ona yardım etmek için Eric'i serbest bıraktı.

Eric yukarı sürüklendi ve Ariel'i görmeye çalışarak iki büküm oldu. Cadı üç uçlu mızrağını kaldırdı, ucunda büyü cızırdıyordu ve Eric'in yorgun uzuvları çok yavaş hareket etti.

"Sevgiline veda et," dedi Ursula.

Ariel atıldı ve Ursula'yı saçlarından tutup geri çekti. Ursula Eric için yapılan büyü yılanbalıklarına çarptı. Fırtına bulutları gibi parlıyorlar, vücutlarında şimşekler çakıyor. Onlar büyü ve kemik yağmuruyla patladı.

Ursula nefesini tuttu ve parçaları göğsünde topladı.

Ursula'nın dikkati dağılmışken Ariel kaçtı. Eric yüzeye doğru koştu ve nefes nefese kaldı. Ariel onun yakınında yüzeye çıktı.

"İyi misin?" diye sordu, onu kendine doğru çekerek.

Ariel kollarını onun beline doladı. "Buradan uzaklaşmalısın."

"Hayır, seni bırakmayacağım," dedi ve elini göğsüne bastırdı.

alnını onunkine değdirdi. "Çok özür dilerim. Düğünü yapmak istemedim ama kendimi durduramadım. Onun sesi, yani senin sesin, bir çeşit zorlamaydı.

hayaletler."

"Her şey yolunda." Ariel onun yakasını kavradı. "Eric, özür dilerim-" "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," dedi.

Yalancı Eric

anlayabiliyordu. İster adınız, ister lanetiniz ya da kendinizle ilgili başka önemli bir parça hakkında yalan söylüyor olun, hayatta kalmak için gerekliydi. Yalanlarda güvenlik vardı.

"Sonra konuşabiliriz. Buradan uzaklaşmamız gerek."

"Babam onun elinde," dedi Ariel. "O Kral Triton-" "Kral Triton mu?" Eric neredeyse boğuluyordu.

Adamın omzuna bir kez vurdu. "Tacını ve mızrağını geri almalıyım, yoksa durdurulamaz olacak."

Daha önce durdurulamaz değil miydi?

Etraflarındaki su bembeyaz bir ışıkla parlıyor ve köpürüyordu. Dalgalar büyüdü ve Ariel'i Eric'in kollarından kopardı. Ona tekrar ulaşmak için çabaladı ve sudan altın bir mızrak yükseldi. Ursula, büyük ve korkunç, bir leviathan büyü ve öfkeyle denizden çıktı. Dev gibiydi ve giderek daha da büyüyordu. Ariel ve Eric onun tacına sarıldılar,

onun üstünde sıkışıp kalmıştı. Ariel ona bağırdı ama denizin gürültüsünden onu duyamadı. Dalış pantomimi yaptı.

Eric tacın kenarından aşağıdaki denize baktı ve başını salladı.

"Bir," dedi.

Ariel yutkundu ve "İki" diye bağırdı.

Birlikte suya daldılar, suya çarptılar ve Eric yüzeye çıktı. Etrafına bakınarak Ariel'i aradı, tuz gözlerini yakıyordu. Ariel birkaç metre öteye yüzdü.

"Sizi zavallı, önemsiz aptallar," dedi Ursula, bulutlar üç çatallı mızrağının ucunda bir girdap halinde dönerken kıkırdarak. Vellona'nın en yüksek kayalıklarından daha uzundu, kaçınılmazdı ve güçle titreşiyordu. "Bu dövüşü kazanabileceğini mi sanıyorsun?"

Eric yüzündeki tuzlu suyu silkeledi. "Onlarca yıl boyunca insanların her şeyini aldın!"

Ariel'e bir kez baktı ve Ursula'nın dikkatini ondan uzak tutmaya çalıştı.

"İnsanlar böyle yapar. Alırız," diye tükürdü. "Hiçbir şeyim olmadan başladım ve şimdi nerede olduğuma bir bakın."

"Buna değdi mi?" Eric bağırdı. "Tüm o acı ve ıstırap? Ne içindi ki? Daha fazla büyü mü? Daha fazla adaletsizlik mi?"

"Adalet budur!" Ona doğru küçümseyerek baktı. "Tazminat! İntikam! Bana borçlu olunanı alıyorum. Ailenin benden aldığını alıyorum." -Ariel'e doğru döndü- "Ailenin benden aldığını alıyorum."

Triton'un sana haksızlık ettiğini mi düşünüyorsun? Kendisinden daha güçlü olabileceğinden korktuğu cadılara ne yaptığını biliyor musun?

Sürgün! Ölüm! Peki ne için? Çünkü ben birkaç küçük ruhlar! Gerçek çaresizliğin ne olduğunu siz bilemezsiniz ama ben biliyorum."

"Neden?" diye bağırdı Eric. "Bütün ruhlar, taşlar ve krallıklar senin ne işine yarayacak?"

"Hükmetmek dışında hiçbir şey!" Hastalıklı yeşil bir şimşek topunu parmaklarının arasında sektirdi ve üç çatallı mızrağıyla koya doğru fırlattı. Etrafındaki su kaynadı ve buharlaştı. Bu

bir rıhtımın desteklerine çarptı. "Merak etme tatlım. Eğilmelerini istiyorum, ölmelerini değil."

Ariel artık ondan sadece birkaç kulaç uzaktaydı.

"Sana hizmet etmesi için dünyayı yeniden şekillendirmek istiyorsun!"

"Tabii ki biliyorum, sevgilim," dedi gülerek. Üç çatallı mızrak ellerinde parlıyordu. "Dünyayı şekillendiren sizin gibi insanlar ve Triton. Size hizmet etmek için şekillendirildi. Neden benim de bir sıram olmasın?"

Ariel tam Eric'e ulaşmak üzereydi ki bir gemi büyüklüğünde bir dokunaç ortaya çıktı ve aralarındaki suya çarptı.

"Artık tüm okyanusun hükümdarı benim!" Ursula mızrağını döndürdü, büyü havada çıtırdadı ve suya daldırdı. Deniz Ariel'in etrafında çalkalanıyor, enkaza dönmüş girdaplar onun etrafında dönüyordu. "Dalgalar her isteğime itaat eder. Deniz ve tüm ganimetleri benim gücüme boyun eğer." Ursula Ariel'in üzerinde belirdi. "Ve sen de öyle olacaksın, Prenses."

Bunu öyle bir zehirle söyledi ki, Eric geri çekildi.

Annesinin Ursula'nın ardında bıraktığı yıkımı detaylandıran günlükleri, Ursula'nın sapkınlığının yeterince kanıtıydı. Ariel'in sesini çalmış ve ona karşı kullanmıştı. Eric onu reddettikten sonra ona büyü yapmış ve hayır deme yeteneğini elinden almıştı. Ursula, insanların onunla imkansız anlaşmalar yapmaktan başka çareleri kalmayana kadar manipüle etti ve manipüle etti ve o zaman bile sözleşmeler ve sihirle gerçek seçimlerini ortadan kaldırdı. Oyuna öyle bir hile karıştırmıştı ki tek seçenek onunkiydi.

Ama canavar olduğunu bilmek ile canavarla yüzleşmek çok farklıydı.

Başından beri istediği şey buydu; deniz ve kara üzerinde hâkimiyet ve hâkimiyetini sağlamak için hayaletlerden oluşan bir ordu.

Güç, başvuracak başka kimsesi olmayan çaresiz ruhlardan elde edilir. Bir zamanlar o da onlardan biri olmalıydı. Onları nasıl cezbedeceğini bildiğine göre öyle olmalıydı.

Dünyayı şekillendirmek istemiyordu. Onu kontrol etmek istiyordu.

"Eric!" Ariel ığlık attı.

Girdap Eric'i içine çekti, onu dalgaların altına çekti ve eski bir geminin çirkin gövdesi Eric'in üzerinden geçti. Eric tahtaya çarptı ve tahta boyunca sürüklendi. Parmakları tutunmak için çabaladı. Bir ipin sümüksü kalıntılarını yakaladı.

Fırtınada savruluyordu. Eric inleyerek kendini midyelerle kaplı güverteye çekti. Göğsünde ve kollarında yanan acıyla yere yığıldı ve Ariel tekrar çığlık attı. Kpeğteye doğru kaydı ve onu aradı. Kırmızı bir ışık girdabın dibindeki su duvarlarından deniz tabanına doğru yuvarlandı. Ariel büyük bir kayanın arkasına srnd.

"ok kolay oldu," dedi Ursula. "Neydi o yağlı adam İmzaladığınız szleğmeyi okuma zahmetine katlanmadığınızı mı öğretiyorsunuz?"

Gemi enkazlarının paralanmığ kemikleri girdapta sallanıyor ve birbirlerine çarparak Ariel'in üzerine tuz ve kıymık yağdırıyordu. Kendini korumak için kollarını havaya kaldırdı.

Ne yapabilirdi ki? Eric gemide herhangi bir şey aradı -top, zıpkın, tabanca- ve hiçbir şey bulamadı. Arma, kırık güverte tahtalarına dolanmığ ve denizde geçen yıllar yüzünden aşınmığtı. Direkler kırılmığtı.

Güvertede, dmen hala Geminin sallanması. Eric merdivenlere doğru sıçradı ve kendini kpeğteyle dmene doğru sürükledi. Yeke halatları hâlâ bağlıydı, böylece gemiyi ynlendirebilirdi. En azından Ariel ile Ursula'nın arasına girebilirdi.

"Tüm yapabildiğin bu mu, kızım?" Ursula  çatallı mızrağını Ariel'e doğrulttu ve büyü havada przlı oklar halinde yandı. Ariel yerinden sıçradı, bulunduğu taç alev alev yanıyordu. Ursula ona bir büyü darbesi daha savurdu. "Prensini nerede şimdi?"

Eric dümeni çevirdi ve gemiyi Ursula'ya doğru döndürdü. Eric'in daha önce hiç bilmediği bir öfke onu tüketti ve Yıldırım, prua direğinin sivri mızrağına çarptı. Ursula

Hayatını, aşkını, seçimlerini, annesini ve krallığını elinden almıştı. Sadece tek bir şansı vardı.

Bir daha ondan başka bir şey almasına izin vermeyecekti.

"Gerçek aşk için çok fazla." Ursula güldü ve gözlerini kıstı. "Tatlı rüyalar, Prenses."

Mızrağını kaldırdı, saldırmaya hazırды. Eric ılık attı, gemiyi sabit tutmaya çalışırken kasları ağrıyordu. Ursula darbesini tamamlayamadan, pruva direği karnını yarıp ona saplandı ve solgun sular onun kanıyla safir mavisine boyandı. Boğuldu ve aşığı baktı, elleri gemiyi kavrıyordu. Üç çatallı mızrak parmaklarından kaydı ve tacına yıldırım düştü. Geminin üzerine düştü ve onu öne doğru çevirdi. Eric'i havaya fırlattı.

Suya atladı, Ariel'e son bir kez bakıp kalbini sakinleştirdi ve her şey karardı.

Happily Ever After

ERIC sahilde kendine geldi. Gökyüzü tuhaf bir şekilde parlak ve berraktı ve sırt üstü yuvarlandı, sonra da oturur pozisyona geçti. Cloud Break'in sokakları insanlarla doluydu, hiçbir deşet içinde ıgık atmıyordu ve sahilten bile düğün gemisinin uzaktaki beyaz sütunlarını görebiliyordu. O içini çekti ve ağrıyan başını ellerinin arasına aldı. En azından gemidekiler sağ salim geri dönmüşlerdi.

Ne kadar zaman geçmişti? Fırtınalar durduysa ve insanlar korku içinde kaçışmıyorsa, Ursula ölmüş olmalıydı, ama bu büyüünün gittiği anlamına mı geliyordu? Tüm anlaşmaları geçersiz miydi ve lanetleri bozulmuş muydu?

"Ariel?" diye seslendi ama sesi çatallaşmıştı. Başını bile kaldıramıyordu.

Sanki cevap verircesine denizden bir şırıltı geldi. Eric başını kaldırdı, nefesi göğsünde sıkıştıyordu. Ariel dalgaların arasından yükseldi, deniz köpüğünün soluk mavisi elbisesi üzerine yapışmış ve kumaş boyunca incilerle parıldıyordu ve ona doğru yürüdü. Kız Gözleri buluştuğunda gülümsedi ve çıplak ayak parmaklarını kuma gömdü.

Ayak parmakları!

Rahatlama Eric'in üzerine çöktü. Tökezleyerek ayağa kalktı ve

ona doğru koştu. Ariel güldü ve gülümseyerek kollarını ona doğru uzattı. Adam onu belinden tuttu.

dans etti ve etrafında döndü. Kadının kahkahaları adamın son endişelerini ve acılarını da kovaladı. Onu kendine çekti.

Eric bu an için sonsuza kadar beklemişti. Bir elini kızın yanağına götürdü ve çenesinin çizgisini takip etti, diğer kolu ise kızın beline sıkıca dolandı. Ona sıırttı, gözlerinin köşesinde küçük bir kırışıklık vardı. Adam Sahildeki o ilk gece yıldızların altında dans ettiklerinde, vücudu onunkine bastırduğında ve saçları parmaklarına dolandığında bunu düşündü. Korkusu onu alt etmeden önce, lagünde neredeyse öpüştüklerinde ona doğru eğilmenin nasıl bir his olduğunu hatırladı. Annesinin peşinden gemiden atladığında onu kollarına almak istemişti. onunla birlikte Serein Adası'na gitti. Onu her zaman istemiş ama her seferinde çok korkmuştu. Bu sefer cesur olacaktı.

Eric onu öptü.

Ariel'in tadı tuz, duman ve zafer kokuyordu. Boynunun arkasını kavradı ve dudaklarını onunkilere değdirdi. tereddütle. Dolu ve sıcaktı ve nefesinin ağzına değen fısıltısı düşüncelerini yok etti. Ondandır bir daha asla ayrılmak istemiyordu, ne deniz, ne lanetler, ne politika, ne de büyü için. Bu onun seçimiydi. Ariel ona sahip olduğu sürece onun seçimiydi.

Ariel önce öpücüğü kesti, soluk soluğa alnını Eric'in alnına bastırdı. Eric dudaklarını yaladı, denizin tadını aldı ve onu bir kez daha öptü. Kız ona karşı kıkırdadı.

"Başardık. Ursula gitti." Parmakları adamın saçlarının etrafında kıvrıldı. "Ve sanırım sana bir hikâye borçluyum."

"Sadece sen anlatmak istersen," dedi Eric. "Yine de senin hakkında daha fazla şey bilmek güzel olurdu ve Bulut Molası'na nasıl geldiğini öğrenmek kesinlikle umurumda olmazdı. ses."

"Sanırım sana kısa bir açıklama yapacağım," dedi Ariel. Gülümsemesi yumuşadı ve onun elini sıktı. "Şimdilik, Her neyse."

Eric'in kalbi küt küt atmaya başladı. Şimdilik, daha sonra olacağı anlamına geliyordu. Şimdi zamanları vardı.

"Ben yedi çocuğun en küçüğüyüm," diye başladı Ariel.
"Ailemi seviyorum ama beni hiç anlamıyorlar. Her zaman insan olmak istedim ve seni fırtınadan önce gemide gördüm."

"Geminin yakınında mıydın?" diye sordu, o geceyi hatırlamaya çalışarak. "Hayır, şu heykeli gördün mü?"

Ariel sıırttı. "Heykel battıktan sonra onu sakladım... En azından bir süre sakladım. Eskiden insan eşyaları toplardım - borular, çatallar ve heykeller- ve sonra babam beni yüzeye çıkma cesareti. Mükemmel olmam gerekiyordu. İyi bir şarkıcı, itaatkâr ve kesinlikle maceracı olmayan. Bu beni bir şey gibi hissettiriyordu, biri gibi değil.

Koleksiyonumu bulduğunda yok etti. Ben de Ursula'ya gittim, onun bir cadı olduğunu biliyordum."

Eric'in kalbi kırıldı. "Ursula'ya ondan kaçmak için mi gittin?"

"Tam olarak değil. Her zaman ne olacağını hayal etmişim. karada yaşamayı severim. Ursula bana teklifini yaptığında. doğru seçim gibi görünüyordu," dedi. "Bunun bir tuzak olduğunu anlamalıydım. Sadece babama ulaşmak için beni kullanmak istedi."

Eric onun başka düşüncelere dalmasını engellemek için elini sıktı ve Ariel derin bir nefes aldı.

"Onunla yaptığım anlaşma şuydu: Sesime karşılık üç günlüğüne insan olacaktım ama üçüncü gün gün batımına kadar beni öpmen için seni ikna edemezsem ruhum onun," dedi.

"Bizimle keman çalar gibi oynadı." Eric inledi ve alnını onunkine yasladı. "Seni asla öpmeyeceğimi biliyordu. benim lanetim yüzünden."

"Ve en kötüsü de," diye fısıldadı Ariel Eric'e, "sözleşmeyi okumayı bile düşünmedim."

Eric gülmekten kendini alamadı.

"İstedğin kadar gül. Kitaplarınız bir gün Deniz." Onu omzundan dürttü ve kulağını kalbinin üzerine koyarak döndü. Birden yüzü düştü ve yere baktı. "Eric, Ursula gittiğine göre

artık lanetli. Benim senin gerçek aşkın olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu yok."

"Umurumda değil." Eric onu tekrar öptü ve kalbinin göğsüne çarpışından zevk aldı. "Benim gerçek aşkım olman ya da olmaman önemli değil. Sen benim istediğim kişisin. Sen benim sevmeyi seçtiğim kişisin. Ve seni seviyorum."

Ariel onu tekrar kendisine doğru çekti. Eric onun dudaklarına karşı güldü, kendini durduramıyordu. O da ona gülümsedi.

"Bu kez yüzerek uzaklaşmayacağım," dedi Ariel.

"Eğer yaparsan, seni takip ederim," dedi ve kahkahasının sesini ezberleyerek onu tekrar döndürdü. Onu öptü. Yine -dudaklarını kendi dudaklarına değdirmekten asla bıkmayacaktı- ve onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti.

Grimsby'nin hırıltılı sesi sahilde yankılandı ve Eric ondan uzaklaştı.

"Sanırım saklanmayı bırakmalıyız," diye fısıldadı.

Ariel onun göğsüne doğru güldü. "Saklanıyor muyduk?"

"Ondan asla saklanmayacağız." Eric derin bir nefes aldı ve "Bu tarafa, Grim!" diye bağırdı.

Grimsby büyük kayalardan birini yuvarladı. Gülen Güvercin'in enkazından sonra olduğundan daha iyi görünüyordu ve tek yarası bir yanağındaki denizyıldızı şeklindeki muhteşem bir çürüktü. Eric'e doğru koştu ve onu kucakladı. Eric zar zor ayakta durabildi ve gülerek sarılmaya karşılık verdi.

"Grim," dedi, "herkes güvende mi?"

"Evler kadar güvenli. Tek bir kayıp bile yok," dedi Grimsby. Geri çekildi ve Eric'in omuzlarını sıktı. "Bir daha asla, delikanlı. Bir daha asla. Vanni ve Gabriella rıhtımdalar. Bütün gece seni ve Ariel'i aradık."

Eric içini çekti ve ağrıyan kaslarındaki son gerginlik de dışarı sızdı. "Bunu alışkanlık haline getirmeyeceğime söz veriyorum."

"Grimsby etrafından Ariel'e bakarak, "Gemiye yüzerek gitmek zorunda kaldığınız için çok üzgün olduğumu söylemeliyim," dedi. Orada olmak istemeyeceğini düşünmüştük ama bunu söyleyemem.

Düğünde planladığımız her şey düşündüğümüz gibi gitti."

"Tam olarak ne planlıyordun?" Eric sordu. "O yeminleri çok kısa kesmişsin."

"Üzerinizdeki büyü'nün ne kadar güçlü görüldüğüne bakarak Ursula'nın bir şekilde işin içinde olması gerektiğini düşündük. Çok hızlı hareket edip başkalarını da onun büyü'süne kaptırma riskini almaktan çekindik.

Seni tamamen kaybetmek. Planımız, sen 'evet' diyene kadar beklemek ve harekete geçmek için gardını düşürmekti.

Konukların çoğu Sauer'in ekibiydi ve bir kez kavga çıkacağını düşündük.

ona meydan okundu. Ancak Ariel ve martı sürüsü biz planımızı uygulamaya koyamadan geldi." Grimsby çizdi

ayağa kalktı ve Eric'in omzuna tekrar vurdu. "İkiniz sayesinde artık her şey bitti! Elbette Vellonian konseyi ve diğer krallıklarla temasa geçmemiz gerekecek ama Ursula'nın fırtınaları ve Sait'in elindeki kanıtlar olmadan

onunla komplo kuruyorsa, artık elimizde biraz koz olmalı."

Bakışları Eric ve Ariel'in arkasındaki bir şeye takıldı ve Eric döndü.

Suyun kenarında, güçlü mavi kuyruğu ve beyaz saçlarının üzerinde altın bir tacı olan uzun boylu, heybetli bir figür dalgaların arasından yükseldi. Ursula'nın yanında götürdüğü üç dişli mızrağı tutuyordu.

pratik bir rahatlıkla. Eric dalgalar ayak parmaklarına vurana kadar birkaç adım attı ve eğildi.

"Teşekkür ederim, Kral Triton," dedi Eric.

Grimsby tıkanıp eğildi.

Triton başını Eric'e doğru eğdi. "Demek kızımın peşinden koştuğu insan sensin."

"Onu kovalamıyordum," diye mırıldandı Ariel.

"Bir heykel hatırlıyorum," dedi Triton ve Eric yüzünü buruşturdu. Bu pek de ideal bir ilk izlenim değildi.

"Baba, nazik ol. O benim hayatımı kurtardı." Ariel Eric'in elini tuttu ve onu sualtına götürdü. "Eric, bu benim babam, Kral Triton. Baba, bu da Vellona Prensi Eric."

Eric tekrar eğildi, bu kez daha derinden ve "Sizinle tanışmak bir onur," dedi.

Ariel gözlerini ona diktikten sonra Triton, "Ve sen," dedi. "Ariel'ime yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Bana ilk o yardım etti. O olmasaydı hayatta olabileceğimi sanmıyorum." Eric Ariel'e baktı. "O harika biri."

"Şey," dedi Triton boğazını temizleyerek. "İnsan dünyası hakkındaki görüşlerine her zaman güvenmemiştim ama açıkça yanılmışım. İkiniz de bugün pek çok hayat kurtardınız."

"Buna sevindim." Eric doğruldu, Ariel'in eli hâlâ onunkini sıkıca kavramıştı ve kendini destekledi. "Ursula'nın büyüü hakkında bir soru sorabilir miyim?"

Triton başını salladı.

"Ursula'nın hayalet, yakıt ya da polip olarak hapsedtiği ruhlar ya da büyüü her ne yaptıysa, artık dinlenebilirler mi?"

"Bu daha çok onlara bağlı," dedi Triton, dudakları Ariel'inkine benzer bir gülümsemeyi ortaya çıkarmak için kıvrıldı. "Onlar hayalet değil. Ursula'nın kullandığı ruhlar ölülerden değil, yaşayanlardan toplandı."

Eric'in içinde derin ve karanlık bir şey kırıldı ve gerildi. Bu düşündüğü anlama gelmiyordu. Ariel parmaklarını birbirine geçirdi.

"Hayaletler, her ne iseler, ölmediler mi?" Eric sordu.

"Hiç de değil. O öldüğünde, ruhları - hayaletler - Ursula'nın büyüü onları ele geçirmeden önceki hallerine geri dönmüş olmalılar. Sanırım onları nerede tutsak tuttuysa oradadırlar," dedi Triton.

"Denizin ortasında bir adacıktı," dedi Ariel, Eric'e bakarak. "Ama oraya ulaşmak için onun sihrini kullanmamız gerekti." "Ah, hala o eski yeri mi kullanıyor?"

Triton mızrağını salladı denizin içinden. "O halde size yardımcı olabileceğime inanıyorum. Bunu bir teşekkür ve özür olarak kabul edin."

Büyü suda köpürdü. İnce bir kırmızı çizgi dalgaların arasından fırlayarak kuzeye doğru gözden kayboldu. Genişledi ve

ufuktan Bulut Molası'nın farklı bölgelerine giden düzinelerce küçük patikaya kadar bölündü. Triton mırıldandı ve başını salladı.

"Bu işimizi görür," dedi. "Adada mahsur kalanlar için eve dönüş yolları. Kendi yollarını izleyecekler."

Eric titrek bir nefesle, "Hayaletler eve dönecek mi?" diye sordu.

Triton cevap verme zahmetine girmedii. Kenara çekildi ve Eric dalgaların arasından Cloud Break'e doğru yürüyen bir figür gördü. Hâlâ denizin çok uzağındaydılar ama Eric buradan bile onun yarı saydam bir hayalet değil, gerçek bir insan olduğunu anlayabiliyordu. Ve sadece onlar da değildi; denizde başka insanlar da belirmeye başlamıştı.

"Eric," diye fısıldadı Ariel ve onun yanağına bir öpücük kondurdu, gözleri anlayış doluydu. "Git."

Koşmaya başladı. Yollar ne olduğunu öğrenmek isteyen insanlarla doluydu. Eric herkesi iterek geçti, yanından geçerken bile durmadı.

Gabriella ve Vanni rıhtımdaki bir grup insana neler olduğunu açıklamaya çalışıyordu. Denizin üzerinde yürüyen figürlerin sayısı giderek artıyordu ve insanlar dikkat kesiliyordu. Eric ilerledi, tek bir kişiyi gördü

kalenin altındaki sahile giden kan kırmızısı bir büyü yolunda koşuyorlardı. Eric onlarla orada buluşmak için acele etti.

Koşan figür, kısa kesilmiş tuzlu biber rengi saçları olan uzun boylu bir kadındı. Ayakları kuma değdiği anda, onu Vellona'ya geri götüren kırmızı yol kayboldu. Eric kayarak birkaç adım ötede durdu ve ona baktı. Giysileri su toplamış ve yırtılmıştı, birkaç kılıç kesiğı olduğu belliydi ve omuzlarından birinden gelişigüzel sarkan uzun mavi paltosu hâlâ ailesinin serçe armasını taşıyordu. Kavga onu üzerinden söküp alana kadar Eric de aynı paltoyu giyiordu.

"Anne?" diye fısıldadı.

"Eric?" Başını ona doğru çevirdi. Vellona'lı Eleanora, Eric'in onu görmesinden bu yana geçen iki yıl içinde hiç yaşlanmamıştı ve sesinin şokuyla gözyaşlarına boğuldu. Ona baktı

Sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi, gözlerinde yaşlar birikiyordu. "Ah, sevgilim. Çok özür dilerim."

Eric'in zihni boşaldı. Ursula'nın büyüünün bulanıklığı değil, gerçek boşluk. Annesi ölmüştü. Onun yasını tutmuştu. İyileşmişti.

Ve şimdi buradaydı.

Eric'in dizlerinin bağı çözüldü. Annesi onu yakaladı ve kollarını onun omuzlarına doladı. Eric yüzünü onun omzuna gömdü ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Parmakları onun gömleğini sıkıca kavradı.

"Ne kadar sürecek?" diye sordu adam tekrar nefes alabildiğinde.

Eric geri çekildi ama onu tutmaya devam etti. "İki yıl. Son derece uzun iki yıl."

"Ama sen bizi kurtardın," dedi ve burnunu çekerek saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Anlık görüntüler hatırlıyorum, parça parça ve bazılarında sen de oradaydın. Ursula öldü mü? Ölmüş olmalı gibi hissediyorum ama hepimiz bu adada uyandık ve..."

"O gitti. Bu uzun bir hikaye." Şaşkın bir halde geri çekildi ve güldü. "Ama en önemlisi, yardım aldım ve sizi gerçek aşkım Ariel'le tanıştırmayı çok isterim."

Çöda

GÜNEŞ denizin üzerinde alçakta asılı duruyor, şafağın pembe dalları körfez boyunca yayılıyordu. Tuzlu esinti geminin güvertesine beyaz yapraklar saçtı ve küpeştede titreyen mumlar gecenin son kırıntılarını da temizledi. Eric bir elini geminin bordasında gezdirerek Cloud Break Körfezi'nin tuhaf sessizliğini dinledi. Bugün ne telefonlar çalıyor ne de rıhtımın altında kılıçlar şakırdıyordu. Sadece deniz vardı.

"Düğün için çok güzel bir gün."

Eric annesinin sesiyle döndü. Geri dönmesinin üzerinden üç yıl geçmesine rağmen, bir parçası hâlâ annesinin baktığı anda ortadan kaybolmasını bekliyordu.

Vellona'lı Eleanora, altın taç onun üzerinde duruyor. Başı ve belindeki devlet kılıcıyla, dün akşam yemek boyunca ağlamıştı ve yine ağlamak üzere görünüyordu. Eric kendini onun kollarına bıraktı ve gülmemek için kendini zor tuttu. Düğünü planlamaya başladıklarından beri Grimsby'nin metanet seviyesi düşüyordu.

Ursula'nın gidişiyle birlikte Vellona'yı kasıp kavuran fırtınalar durmuş, balıkçılar yeniden düzenli avlar yakalamaya başlamıştı, ve tarım arazileri Eric'in yaşamı boyunca hiç olmadığı kadar çok ürün veriyordu. Çoğu kişinin söylediği gibi, sanki bir lanet kalkmıştı. Sait de topraklarına geri çekilmiş ve sessizliğe bürünmüştü. Vellona'yı hırpalamaları için para ödedikleri paralı askerlere itibar etmemişlerdi ama saldırılar fark ettikleri anda durmuştu Vellona yakında karşılık verebilecekti. Kimse istemedi

Ölümünden dönen kraliçeyi ya da Ursula kadar güçlü bir cadıyı yenen oğlunu öfkeliendiriyordu. Körfezde olanlarla ilgili söylentiler diğer krallıklara da yayılmıştı. Sauer ve Grimsby sayesinde çoğu süslenmişti.

Eric'in müstakbel eşinin de Kral Triton'un kızı olması işe yaramıştı.

"Şu haline bak," diye fısıldadı Eleanora, geri adım atarak ama ellerini onun omuzlarında tutarak. "Bunu görebileceğimi hiç düşünmemiştim."

"İki kez görebilirdin," dedi ve kız onun yanağını okşadı. "Tamam, tamam. Bütün gün ağlamayacağına söz veriyor musun? zaman?"

Güldü. "Oğlumun düğün gününde birkaç damla gözyaşına izin veriyorum."

"Paltomun üzerinde ağlamadığın sürece," dedi. "Carlotta bir başkasını görürse diye dokunmaya bile korkuyorum. hayali toz akarı."

"Pekala," dedi ve onu parmaklıktan uzaklaştırdı, "Carlotta'yı kızdırmak uğursuzluk getirir, o yüzden bir bakalım."

Ellerini onun omuzlarında gezdirdi. Birbirlerine uyuyorlardı, Eleanora'nın devlet kıyafeti çok daha Onunkinden daha süslüydü ve omuzlarında ceket yerine Vellona'nın altın sırmalı pelerinini taşıyordu.

Dikkatle pantolonunun cebinden uzun, ince bir kutu çıkardı ve Eric'e uzattı. Eric etrafına bakındı.

"Zaten yüzüklerimiz var," dedi. "Max kaçmadıysa tabii."

"Bu," dedi ve kutuya vurdu, "ilk hediye idi baban bana vermişti ve artık senin."

Eric kutuyu açtı ve güldü. İçinde kabaca yontulmuş bir flüt vardı.

"Kulağa korkunç geliyor ve artık hiç işe yaramayabilir, ama bu senin." Eric'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Yeni şarkılar, sevgilim."

"Yeni şarkılar," diye tekrarladı ve çenesini omzuna koyarak ona sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim."

Arkasında Vanni ve Gabriella bekliyordu ve Eric onları yanına çağırıldı. Vanni nedense daha uzundu ve saçlarını başının üstünde küçük bir düğüm yaparak Yüzünden uzak tutmak için. Bu onu daha yaşlı gösteriyordu ve Eric buna hâlâ alışamamıştı. En azından Gabriella hiç yaşlanmamıştı.

Nora'nın yeşil atkısı geçen yıl nihayet parçalanmıştı ama ondan birkaç yeşil iplik Gabriella'nın kısa saç örgülerine dolanmıştı.

Eleanora geri adım atarak, "Bugün onun bir şeyini almanızı istedim," dedi. Vanni ve Gabriella'ya gülümsedi. "Kral Triton'un daha az ağladığını düşünemiyorum."

Gabriella, "O değil ama Ariel'in kız kardeşleri sonunda onu giydirdiler ve rahip de hazır," dedi. O da başını Eleanora'ya doğru eğdi ve Eric'i hızla kucaklayarak selamladı. "Bu düğün hakkında daha iyi hissediyor musun?"

Eric homurdandı. "Ursula'yla geçirdiğim günün tamamını bile hatırlayamıyorum. O kabuk kırılana kadar her şey bulanıktı."

"Sanırım bu sadece düğünle ilgili bir şey." Gabriella gülümsedi ve içini çekti. "Benimki için harika gidiyordum, sonra Nora içeri girdi ve hatırladığım bir sonraki şey, insanlara badem atıyordum. ayrılırlar."

Gabriella ve Nora, Ursula'nın düşüşünden sonraki yılı Sauer'le birlikte Sait'in paralı askerlerini avlayarak geçirmiş ve bir yıl önce Siebenhaut'ta evlenmişlerdi. Sular güvenli hale geldiğinde Malek'in ve Nora'nın ailesini ziyaret etmişler ve sadece iki ay önce körfeze geri dönmüşlerdi.

"O bendim. Sen onları sadece bana fırlattın," dedi Vanni. "Bazıları canımı yaktı."

Gabriella güldü. "Hangi düğün konuğu kendisine yapılan iyiliği memnuniyetle kabul etmez ki?"

"Bakalım bir daha senin için bir şey yapacak mıyım?" diye mırıldandı ve gözlerini devirdi.

Yapardı. Aile işinin fırıncılık kısmını yavaş yavaş devralmış, artık tatlılar konusunda uzmanlaşmıştı. dükkan sadece ona aitti. Bu akşamki düğün için yemek hariç her şeyi o yapmıştı.

"Bu sabah bana kahvaltı hazırlamışsın," dedi.

Eleanora Eric'e baktı ve o da omuz silkkti. Her şey ne kadar değişmiş olsa da, bu tamamen aynı kalmıştı.

"Hazır mısın Prensım?" Vanni sordu ve Eric'i her iki yanağından iki kez öptü, son saniyede onu kucakladı. "Bu sefer neredeyse ölmek yok."

"Umarım öyle değildir," dedi Eric. "Sanırım hepimiz bunu bir ömür boyu yeterince yaşadık."

"Şey," dedi Vanni ve uzaklaştı, "bu sefer daha mutlu görünüyorsun."

"Kesinlikle öyle." Gabriella onun yanında belirdi ve kolunu Vanni'ninkine doladı. "Bize ihtiyacın olursa yaşlı Azrail'in yanında olacağız."

"Lütfen, Gabriella," dedi Eleanora. "Azrail, Grim'le karıştırılacak kadar yaşlı sayılmaz."

Eric homurdandı ve kız onun koluna vurdu.

"Buraya gel canım." Eleanora, Eric'i Gabriella'dan uzaklaştırdı ve takım elbisesinin keskin hatlarını düzeltti, Kelepçeli kolları ve yüksek yakayı yeniden hizalayarak. "İşte böyle. Üçünüz de ne kadar güzel görünüyorsunuz ve hepinizi böyle görünce kendimi ne kadar yaşlı hissediyorum. Şimdi sizin için Ariel'i bekleme, bizim için de kenara çekilme zamanı."

Üçü güvertedeki konukların arasına karıştı.

Eric geminin arka tarafında, Ariel'i bütün gün boyunca ilk kez göreceği yerde bekledi. Son üç yıldır onu her gün görmüştü ama bunun pek önemi yoktu. Birlikte geçirdikleri ilk iki yılın çoğunu Vellona'da seyahat ederek, Sait'in paralı asker saldırıları hakkında herkesle konuşarak ve Ursula'nın müdahalesinin yol açtığı hasarı onarmaya yardım ederek geçirmişlerdi. Onun ölümünden sonra pek çok insan geri dönmüştü ve kimsenin kaybolmadığından emin olmak için hepsini bulmaya çalışmışlardı. Ariel karada seyahat etmeye bayılıyordu ve bu onlara lanetlerin ve sözleşmelerin tehdidi olmadan birbirlerini tanıma şansı vermişti. Geri döndüklerinde Geçen yıl Cloud Break Bay'de Vellona, Ariel'i neredeyse

Eleanora'yı sevdiği kadar. Eric'in nihai taç giyme törenini daha az boğucu hissettirdi.

Yakında kral olacağından değil. Annesi hala
Ona öğretecek çok şeyi vardı ve o da bundan gayet memnundu.

Eric volta atıyor, nemli ellerini pantolonuna siliyordu. Bu kez ne sis ne de korku vardı ve rahibin görüntüsü Koridorun diğer ucunda yerini alması kalbinin teklemesine neden olmadı. Deniz halkının Eric ve Ariel'in gemiden rahibe doğru yürüyüşünü görebilmesi için güverteye bir platform yerleştirilmişti ve Ariel'in kız kardeşleri dalgaların arasında fısıldaşıyordu. Triton ve Eleanora küpeştenin üzerinden sessizce sohbet ediyorlardı.

Ariel ona katılır katılmaz tören başlayacak ve birlikte koridorda yürüyeceklerdi.

Güvertenin altındaki kamaranın kapısı gıcırdadı ve esintide ipek hışırdadı.

"Eric?" Ariel sordu.

"Ariel," dedi ve döndü.

Kalbi durdu ve nefesi göğsünde sıkıştı. Beyaz elbisesi Vellona'daki son modaydı ama sihirle parıldayan taç tamamen ona aitti. İnciler elbisesinin mavi etek uçlarını süslüyordu ve duvağı istiridye kabuklarının opalesan parlaklığına sahipti. Yutkundu ve bir eliyle yüzüne dokundu titreyen el. O gerçektir.

Gerçek aşk gerçektir.

"Harika görünüyorsun," dedi.

Ona yaslandı ve kolunu onun koluna doladı. "Bu sefer çok daha iyi görünüyorsun."

"Kimse o günü unutmama izin vermeyecek mi?" diye sordu. "Onun yerine bunu koyana kadar olmaz," dedi Ariel ve

yanağından öpmek için parmak uçlarında yükseldi.

"Seni seviyorum." Eric geri çekildi ve "Seni seviyorum-" dedi.

Max birdenbire aralarına atladı ve Eric'in yüzünü yaladı. Pençeleri Eric'i Ariel'in kollarından geriye savurdu ve ikisi de tökezledi. Ariel yüksek sesle bir kahkaha attı, Max'i ortasından yakaladı ve geri çekti. O da

onu da yaladı, yüzüklerini taşıyan küçük kutu yakasının ziline çarptı. Kız onun burnunu öptü. "Pekâlâ," dedi Eric, "ailemize hoş geldin."

Max onun kollarından kurtuldu ve tepelerinde uçan bir martıya doğru havladı. Peşinden koştu, Ariel güvertede çırpınırken ona gülüyordu.

"Ailemizi seviyorum," dedi ve Eric'i bir öpücük için daha kendine çekti.

Onun dokunuşu deniz gibiydi, güçlü ve emin, zihnindeki endişeleri yıkıyordu. Etraflarındaki dünya, görebildiği tek şey o olana kadar keskinleşti. Şafak gökyüzü onun mavi gözlerinde parlıyordu, ikisi için de yeni bir başlangıçtı.

"Ben de." Eric onu bir kez daha öptü ve kolunu onun koluna dolayarak yan yana durmalarını sağladı.

Rahibin arkasındaki dörtlü, Ariel'in günler önce sahilde ona söylediği şarkıyı çalmaya başladı. Müzik konuşmaları susturarak herkesin dikkatini Eric ve Ariel'e çekti. Kalabalık ayağa kalktı ve Grimsby annesinin yanında gözyaşlarını saklamak için başını arkaya eğdi, Sauer'den bir mendil aldı ve bir zamanların korsanına ters ters bakmadı bile. Malek ve diğer birkaç deniz insanı geminin küpeştesindeki yerlerinden başlarını kaldırıp baktılar. Eric annesine gülümsedi ve Ariel dalgaların arasında hıçkırarak ağlayan kız kardeşlerine el salladı. Eric ve Ariel birlikte koridora ilk adımlarını attılar.

"Hadi," diye fısıldadı Eric. "Yeni bir maceranın zamanı geldi."

About the Author

Bir zamanlar Linsey Miller Arkansas'ta biyoloji okuyordu. Bugünlerde kurgu alanında yüksek lisans yapıyor ve kahvenin olduğu her yerde bilim ve büyü hakkında yazarken bulunabilir. Aynı zamanda Gölgelelerin Maskesi duolojisinin de yazarıdır, Belle Révolte, The Game ve What We Devour. Onu linseymiller.com adresinde ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.